

АРТЕМІДА

АВТОР БЕСТСЕЛЕРА № 1
«МАРСІЯНИН»

ЕНДІ ВЕЙР

АРТЕМІДА

АВТОР БЕСТСЕЛERA №1

«МАРСІЯНИН»

ЕНДІ ВЕЙР

Annotation

Джаз Башара — злочинниця. Принаймні, певного мірою. Життя на Артеміді — першому місті на Місяці — легке лише для туристів і мільярдерів-диваків. Тож епізодичну контрабанду безневинних товарів можна не брати до уваги, чи не так? А надто коли тобі треба повернути борг, а зарплатні носія ледь вистачає на оренду житла... Усе змінюється, коли у Джаз з'являється можливість скоїти ідеальний злочин. Відмовитися важко: їй пропонують за це гарні гроші. Дівчині доводиться здійснити неможливе, але проблеми тільки починаються. З'ясовується, що вона втрутилася у змову, мета якої — встановити контроль над усією Артемідою. І тепер її єдина надія на порятунок — ризикнути ще більше, аніж першого разу.

- [Енді Вейр](#)
 -
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
 - [11](#)
 - [12](#)
 - [13](#)
 - [14](#)
 - [15](#)
 - [16](#)
 - [17](#)
 - [Подяки](#)
 - [Інформація про видання](#)

АРТЕМІДА

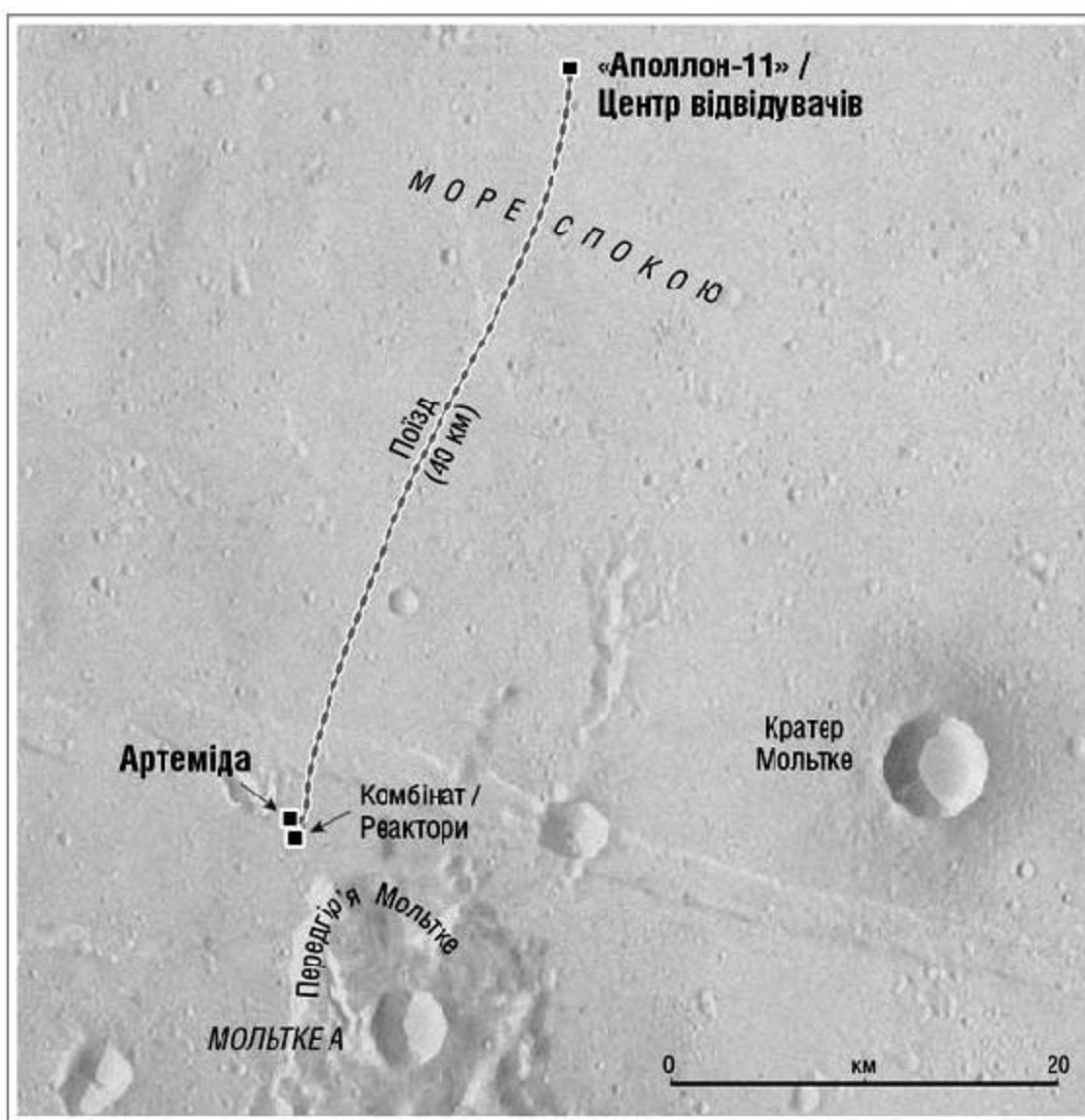
Енді Вейр

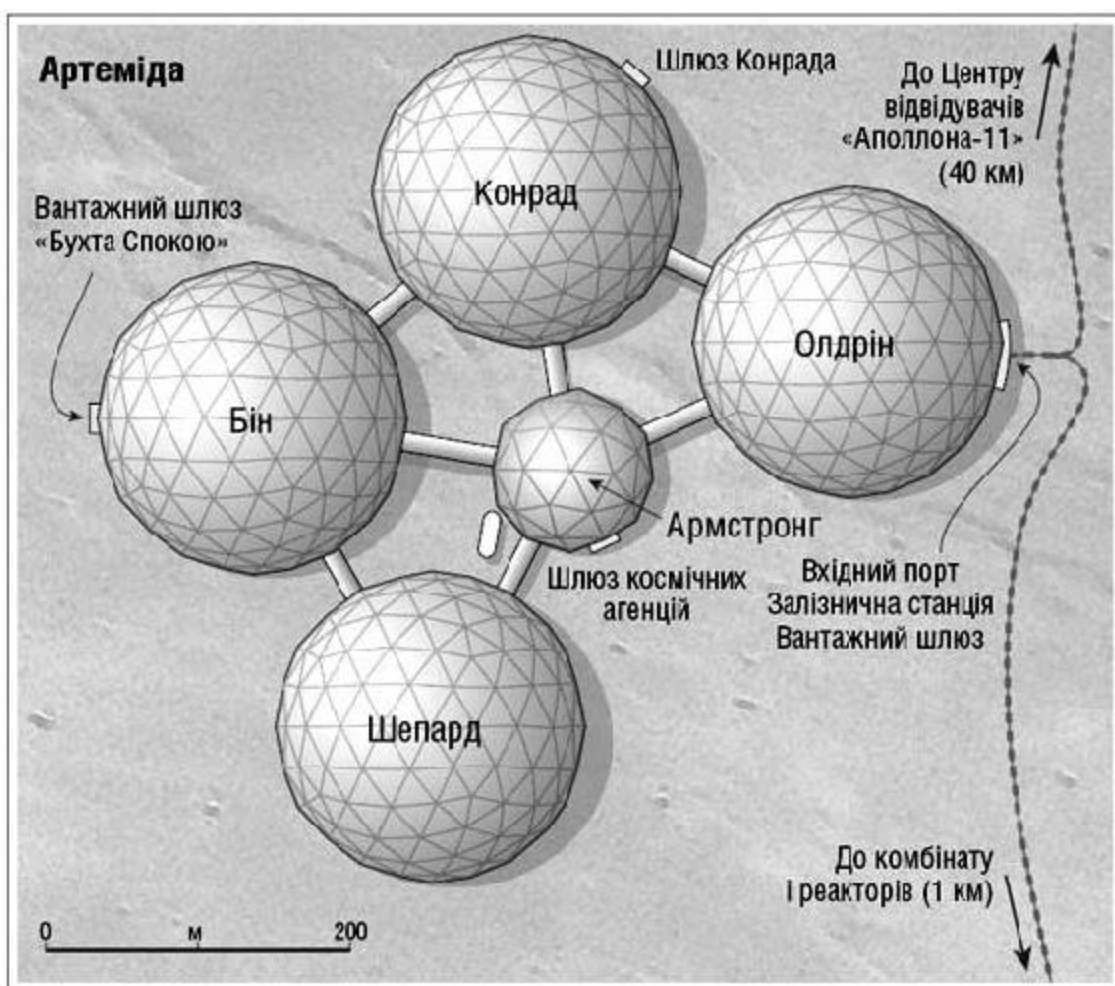
*Переклад з англійської
Дмитра Кушніра*

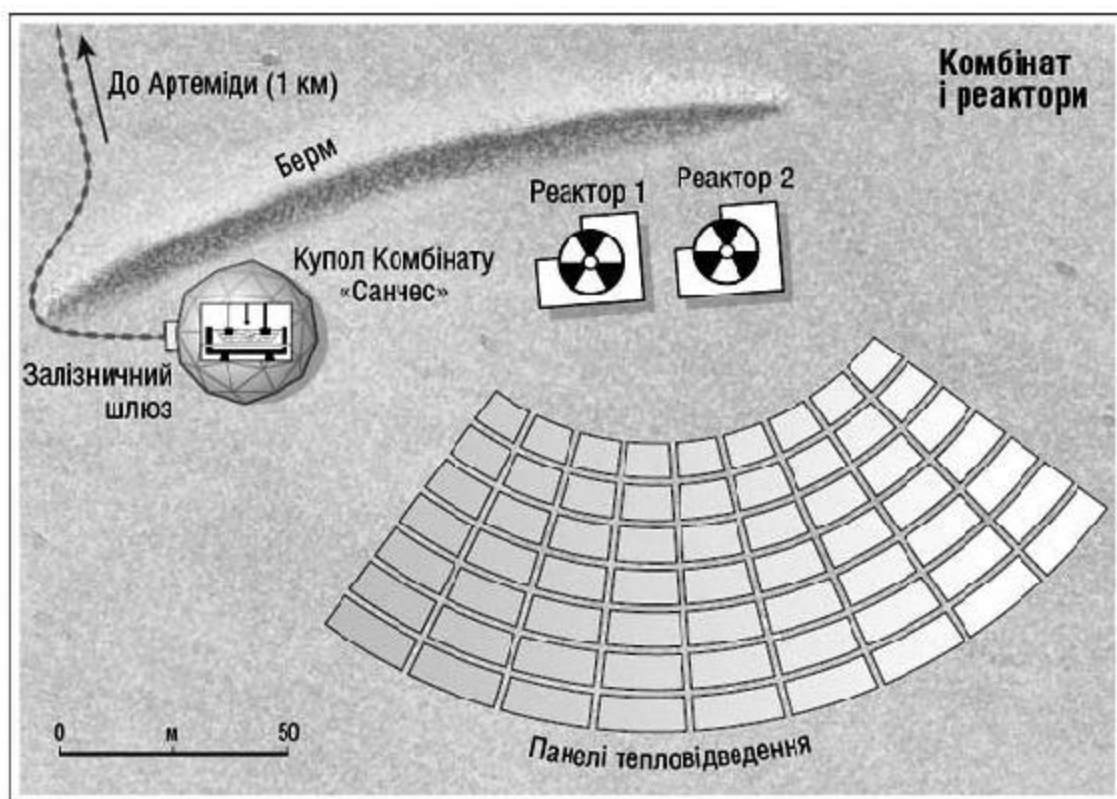

Енді Вейр Артеміда

*Майклові Коллінзу, Дікові Гордону, Джекові
Свайгертту, Стю Русі, Елові Вордену, Кенові
Маттінглі і Рокові Евансу — бо їх чомусь оминає
заслужена слава*

До величезного Купола Конрада я стрибаю сірою курною поверхнею. Його шлюз, підсвічений червоними ліхтарями, ще страх як далеко.

Коли на тобі сотні кілограмів, бігти важко — навіть за умов місячної гравітації. Та коли твоє життя висить на волосині, мимоволі вражаєшся своїм здібностям.

Боб біжить поряд. Я чую по рації його голос:

— Дай-но приєднаю свої балони до твого скафандра!

— Тоді ти теж загинеш.

— У тебе величезний витік, — кричить він. — Я бачу, як із твоїх балонів витікає газ.

— Дякую за підбадьорення.

— Тут я ВК-спеціаліст, — каже Боб. — Зупинися негайно, я маю зробити крос-з'єднання!

— Ні! — я продовжую бігти. — Перш ніж спрацювала сигналізація про витік, щось клацнуло. Значить, зносився метал. То, напевно, був клапанний блок. Під час спроби крос-з'єднання ти проб'єш свою лінію.

— Я згоден піти на такий ризик!

— Але я не дозволю тобі. Повір мені, Бобе, я знаюся на металі.

Я переходжу на довгі, просто довжелезні стрибки. Це схоже на сповільнену зйомку, але інакше з усім цим вантажем просто не виходить. Мій проекційний дисплей сповіщає про те, що до шлюзу залишається п'ятдесят два метри. Я дивлюся на показники табло, що в мене на руці. Запаси кисню тануть просто на очах. Тож я вирішую на це не дивитися.

Довгі стрибки роблять своє діло. Я мчу на шаленій швидкості й навіть залишаю позаду Боба, хоча він досвідчений спеціаліст із відкритого космосу. Секрет простий: щоразу, коли нога торкається поверхні, додаєш трохи прискорення. З іншого боку, кожен такий стрибок — це небезпека. Один хибний рух — і полетиш обличчям додолу. Скафандри для виходу у відкритий космос міцні, але все ж таки не бажано перевіряти їх на міцність, дряпаючи реголітом.

— Ти біжиш надто швидко! Якщо зашпортнешся, то впадеш!

— Це краще, ніж дихати вакуумом, — відповідаю я. — У мене залишилося максимум секунд десять.

— Я сильно відстав, — каже він. — Не чекай на мене.

Лише зараз я усвідомлюю, наскільки мені вдалося розігнатися. Трикутні плити Конрада заступають мені поле зору. Вони збільшуються в розмірах надзвичайно стрімко.

— Чорт! — немає часу сповільнюватись. З останнім стрибком я перекидом лечу вперед. Якраз вчасно — хоч мені, звісно, просто пощастило — і вдаряюся ногами об стіну. Добре, Боб мав рацію. Так швидко бігати не можна.

Вдарившись об землю, я зводжуся на ноги і хапаюся за ручку люка.

Мені заклало вуха. У шоломі пищить аварійний сигнал. Балон спорожнів майже повністю. Витік був занадто сильний, балон на таке не розрахований.

Натискаю на ручку, люк відчиняється, я падаю всередину. Намагаюся хапати ротом повітря, в очах усе розпливається. Зачиняю люк, простягаю руку до аварійного балона і смикаю за запобіжник. Кришка балона відлітає — і повітря наповнює простір. Воно виривається назовні так швидко, що охолоджується від розширення й перетворюється на туман. Я падаю на підлогу, мало не втрачаючи свідомості.

Задихаючись у скафандрі, я ледве стримую пориви блювоти. Такі навантаження точно не для мене. Від нестачі кисню в мене починається головний біль; він триватиме щонайменше кілька годин. Це ж треба — мені вдалося вляпатися у гірську хворобу на Місяці!

Газ ще трохи свистить, перетворюється на маленький струмочок і зупиняється зовсім.

Боб нарешті добігає до люка. Я бачу, як він зазирає крізь маленьке кругле віконце.

— Статус? — запитує він по рації.

— При свідомості, — хрипко відповідаю я.

— Можеш стати на ноги? Чи покликати на допомогу?

Якби Боб зайшов усередину, це мене б убило — адже в мене був ушкоджений скафандр. Зате будь-хто з двох тисяч людей, що

перебували у місті, міг відкрити шлюз з іншого боку і втягнути мене досередини.

— Не треба.

Я встаю навкарачки, потім підводжуся на ноги, підходжу до панелі керування і запускаю процедуру очистки. Мене зусібіч обдувають струмені повітря під високим тиском. Сіра місячна пилюка заповнює простір шлюзу і втягується у фільтраційні отвори на стінах.

Після очистки автоматично відчиняється внутрішній люк.

Я заходжу в тамбур, відпускаю ручку люка й сідаю на лавку. Боб проходить крізь шлюз у звичайний спосіб, без жодних спецефектів на зразок аварійного балона (який, до речі, треба буде замінити), а у звичайному порядку, за допомогою насосів і клапанів. Пройшовши очистку, він також заходить у тамбур.

Я мовчки допомагаю Бобові зняти шолом і рукавиці. Не годиться залишати колегу наодинці з таким завданням. Звичайно, впоратися із цим самотужки людині під силу, але страшенно непросто. Крім того, це вже стало традицією. Він також допомагає мені.

— Це був капець, — кажу я, знімаючи шолом.

— Так і загинути можна, — відповідає він, знімаючи скафандр. — Треба слухатися моїх наказів!

Знявши скафандр, я оглядаю його ззаду і вказую на гострий край металу, що колись був клапаном.

— Бачиш, клапан полетів. Я ж кажу, метал зносився.

Він дивиться на клапан і киває:

— Добре. Крос-з'єднання справді було б провальним варіантом. У цьому ти маєш рацію. Але все одно цієї ситуації можна було уникнути. Звідки в тебе цей скафандр?

— Довелося купити уживаний.

— А навіщо було купувати уживаний?

— Бо в мене немає грошей на новий — навіть на уживаний ледве вдалося назбирати. Але ж ви, падлюки, не дозволили б мені вступити до профспілки, не маючи скафандра.

— Треба було назбирати на новий.

Боб Льюїс раніше служив у морській піхоті Сполучених Штатів, і жарти з ним не проходять. Ще одна важлива річ — він головний тренер ВК-профспілки. Хоч над ним є начальник — голова профспілки, але тільки Боб вирішує, чи здала людина іспит. Без цього

не беруть до профспілки, а отже, не дозволяється виводити на поверхню групи туристів. Ось так ці профспілки і працюють. Падлюки!

— І що? Як у мене вийшло?

Він шморгнув носом.

— Ти що, жартуєш? Екзамен не здано, Джаз. Це цілковитий провал.

— Чому? Адже мені вдалося виконати всі маневри, всі завдання, пройти смугу перешкод менш ніж за сім хвилин. Крім того, виникла смертельно небезпечна ситуація, та мені вдалося не поставити під загрозу життя партнера і безпечно повернутися до міста.

Боб відчинив шафку і поклав туди свої рукавиці та шолом.

— Твій скафандр — це твоя відповідальність. Проблеми зі скафандром — це твої проблеми.

— То ти що, звинувачуєш мене за витік? Коли ми виходили, усе було гаразд!

— У цій професії для нас головне — результат. Місяць безжалісний. Йому однаково, чому в тебе проблеми зі скафандром. Та з виникненням цих проблем ти помираєш. Тобі слід було краще подбати про технічний стан обладнання.

Він розвішав у шафці решту скафандра.

— Та годі тобі, Бобе!

— Джаз, так справді можна загинути. Як я після цього можу сказати, що екзамен складений?

Він зачинив шафку і пішов до виходу.

— Тест можна буде повторити за шість місяців.

Я стаю йому поперек дороги.

— Це смішно! Навіщо мені ставити життя на паузу через якесь дурноверхе правило профспілки?

— Приділяй більше уваги перевірці обладнання.

Він проходить повз мене і виходить із тамбура.

— І не забудь розрахуватися, коли полагодиш витік!

Я проводжаю його поглядом і знову сідаю на лавку.

— Це ж треба...

Я пробираюся додому через хитросплетіння алюмінієвих коридорів. Принаймні йти не дуже далеко. Усе місто не більше ніж

півкілометра завширшки.

Я живу в Артеміді — першому і поки що єдиному місті на Місяці. Воно складається з п'яти величезних сфер-бульбашок, напівзанурених у місячну поверхню. Тому Артеміда має саме такий вигляд, який мала у наукових фантастів минулого, — як набір сфер. Просто не видно частин, що містяться під землею.

Купол Армстронга розміщений посередині, а навколо нього — Олдрін, Конрад, Бін і Шепард. Кожен купол з'єднується із сусідніми за допомогою тунелів. Я пам'ятаю, як колись у початковій школі мені дали завдання зробити модель Артеміди. Це було доволі просто: кілька м'ячиків, кілька паличок — на все знадобилося хвилин десять.

Сюди дорого добиратися. Тут пекельно дорого жити. Але місто не може складатися винятково з багатих туристів і дивакуватих багатіїв. Тут також потрібні люди робочого класу. Ніхто ж не сподівається, що пан Збісабагатий-Товстосум III сам чиститиме собі туалет, правда?

Ось я і належу до таких маленьких людей.

Я живу у Нижньому Конраді 15 — себто, у понурій ділянці Купола Конрада, на глибині п'ятнадцяти поверхів. Якби мій район був вином, то знавці описували б його як «відстійний, з відтінками невдач і хибних життєвих рішень».

Я проходжу повз ряд близько розміщених квадратних дверей, аж поки не дістаюся до своїх. У мене принаймні нижня комірка. Це означає, що заходити і виходити мені легше. Я проводжу повз замок своїм пристроєм гізмо, двері клацають і відчиняються. Я заповзаю всередину і зачиняю їх за собою.

Лежачи у комірці, я дивлюся на стелю. Між нею і моїм обличчям менше ніж метр.

Офіційно це називається комірковим помешканням, але всі називають їх трунами. Це всього лише відгороджена комірка, на якій є двері, що зачиняються. Труну можна використовувати лише в один спосіб — спати. Ну добре, є ще один варіант, чим тут можна зайнятися (також у горизонтальному положенні), ви мене зрозуміли.

У мене є ліжка і полиця — оце й усе. У коридорі — спільний туалет, а за кілька кварталів — спільні душові. Моя труна не потрапить на сторінки журналу «Найкращі будинки і краєвиди Місяця», але ні на що краще у мене не вистачило б грошей.

Я дивлюся на гізмо, щоб дізнатися, котра година.

Немає часу на роздуми. Після полудня має прилетіти вантажний корабель ККК, а значить, мені треба працювати.

Одразу поясню: для нас слово «полудень» визначається не Сонцем. Справжній полудень у нас буває лише раз на двадцять вісім земних днів, і ми все одно його не бачимо. У кожного купола дві стінки, кожна завтовшки шість сантиметрів, а між ними — метр гірської породи. У такий купол можна було б вистрілити з гаубиці, і оболонка все одно залишилася б цілою. Одним словом, сонячних променів вона точно не пропускає.

Який же час показують наші годинники? Це кенійський час. Якщо в Найробі це було б після полудня, то на Артеміді — також.

Із мене досі котиться піт після аварійної ситуації. Часу на душ немає, але я можу принаймні перевдягнутися. Я лежачи знімаю свій охолоджувальний костюм, що вдягається під скафандр, а потім надягаю синій комбінезон, застібаю пояс, сідаю, схрестивши ноги, і зав'язую волосся хвостиком. Потім беру гізмо і виходжу.

У нас на Артеміді немає вулиць, тільки коридори. Нерухомість на Місяці коштує дуже дорого, тож витратити гроші на будівництво доріг нікому не хотілося. За потреби тут можна їздити на електричному візку або скутері, але передусім ці коридори пішохідні. Гравітація тут становить усього одну шосту від земної, тож переміщення пішки не потребує великих затрат енергії.

Що відстійніший район, то вужчі коридори. У Нижньому Конраді вони просто-таки викликають клаустрофобію. Дві людини можуть розминутися, лише повернувшись боком.

Петляючи коридорами, я дістаюся центра мінус п'ятнадцятого поверху. Ліфти десь далеко, тому я йду сходами — по три сходинки за крок. Прогони у центральній частині схожі на земні. Кожна сходинка — двадцять один сантиметр заввишки. Так зручніше для туристів. Там, де туристів немає, кожна сходинка по півметра заввишки. У цьому перевага місячної гравітації. В кожному разі, я піднімаюся на нульовий поверх сходами для туристів. Може здатися, що підйом сходами на п'ятнадцять поверхів — це справжній подвиг, але тут це зовсім не так. Я навіть не встигаю захекатися.

Нульовий поверх — це той поверх, де розміщені тунелі, що з'єднують сфери між собою. Цілком природно, що всі магазини, крамнички, усе, що працює для туристів, розміщене тут — адже тут

проходять великі потоки людей. Тут, у Конраді, це зазвичай ресторанчики, що продають жижу туристам, у яких немає грошей на справжню їжу.

До конектора, що веде до Олдріна, заходить групка людей. Це єдиний шлях, що веде з Конрада до Олдріна — якщо, звісно, не рахувати довгий обхідний шлях через Армстронг. Отже, людей тут завжди повно. Я проходжу через величезний круглий люк. Якби у тунелі стався витік, то під дією тиску повітря з Конрада ці двері зачинилися б, і усі, хто перебуває всередині Конрада, урятувалися б. Коли б ви у цей час перебували в тунелі — ну що ж, вам би дуже не пощастило.

— Ой, кого я бачу! Та це ж Джаз Башара, — чується поряд голос одного покидька. Він любить вдавати, ніби ми друзі. Насправді ми не друзі.

— Дейле! — кажу я і йду далі.

Він наздоганяє мене:

— Напевно, прибув вантажний корабель. Ти ж ледацюга, ніщо інше не змусить тебе одягнути уніформу.

— Слухай, а пам'ятаєш той останній раз, коли мені було не начхати, що ти верзеш? Ой, я щось плутаю — цього ж ніколи не було!

— Я чув, що сьогодні тобі не вдалося скласти іспит з роботи у відкритому космосі, — каже він з удаваним смутком у голосі. — Не щастить, так не щастить... Я, наприклад, склав його з першої спроби. Але ж не всі можуть бути мною, правда?

— Та йди ти....

— Але мушу сказати, туристи платять добрячі гроші, щоб вийти на поверхню. Ось і зараз я йду до Центру відвідувачів — буду проводити екскурсію. Грошей зароблятиму силу-силенну!

— Що ж, зичу тобі нарватися на гостре каміння.

— О ні! Із тими, хто склав іспит, такого не буває.

— Це було лише для забави, — кажу я. — Ці екскурсії у відкритий космос навіть не схожі на справжню роботу.

— Еге, маєш рацію. Якщо мені пощастить, одного дня я стану дівчинкою на побігеньках, як ти.

— Носієм, — бурмочу я. — Ця посада називається «носій».

Він усміхається так, що йому одразу хочеться зацідити в пику. На щастя, ми якраз доходимо до Купола Олдріна. Я проходжу повз нього і

виходжу з конектора. Так само, як і вихід з Конрада, вхід до Олдріна обладнаний автоматичними дверима. Я різко звертаю направо, тож Дейл мене більше не бачить.

Олдрін — цілковита протилежність Конрада, з якого боку не поглянь. У Конраді повно майстерень — тут працюють сантехніки, складуви, слюсарі, зварювальники, ремонтники тощо. Але Олдрін — це справжній курорт. Тут розміщені готелі, казино, борделі, театри і навіть справжній парк зі справжнісінькою травою. Багаті туристи з усієї Землі приїжджають сюди на двотижневі відпустки.

Я проходжу через Пасаж. Це не найшвидший шлях туди, куди я йду, але мені подобається краєвид.

У Нью-Йорку є П'ята авеню, у Лондоні — Бонд-стріт, а на Артеміді — Пасаж. Тут у магазинах навіть не вказують цін. Якщо вам не все одно, скільки коштує товар — значить, він точно вам не по кишені. Готель Рітц-Карлтон Артеміда займає цілий квартал і простягається на п'ять поверхів догори і п'ять донизу. Одна ніч у ньому коштує дванадцять тисяч тагів. Це більше, ніж я заробляю за цілий місяць на посаді носія (хоча в мене є й інші джерела доходу).

Незважаючи на вартість відпустки на Місяці, попит завжди перевищує пропозицію. Таку виняткову пригоду земляни середнього класу можуть дозволити собі бодай раз у житті. Вони зупиняються у відстійніших готелях, у відстійніших куполах, таких як Конрад. Але багатії приїжджають сюди щороку і зупиняються у хороших готелях. От якраз вони й полюбляють ходити на закупи.

Саме через Олдрін на Артеміду заходять найбільші потоки грошей. Тут, у торгівельному кварталі, я не можу дозволити собі абсолютно нічого. Але одного дня у мене буде достатньо грошей, щоб почуватися тут вільно. Принаймні так я планую. На хвилю затримавши на цьому всьому погляд, я повертаю вбік і йду до Вхідного порту.

Олдрін — це купол, що стоїть найближче до зони прибуття кораблів. Ніхто ж не змушуватиме багатіїв проходити повз бридкі бідні квартали, чи не так? Тому їх привозять безпосередньо до найкращої частини.

Арковим проходом я прямую до порту. Величезний шлюзовий комплекс є другим за величиною об'єднаним простором в усьому місті (більшим є тільки Олдрінський парк). У цій залі все шумить і гуде. Я прослизаю між працівниками, які натренованою ходою гасають туди-

сюди. У місті треба ходити повільно, щоб не збивати з ніг туристів. Але тут, у порту, працюють лише професіонали. Тут ми ходимо розмашистим кроком, на величезних швидкостях.

З північного боку порту кілька робітників зібралися біля залізничного шлюзу. Більшість із них їдуть до міських реакторів і на Алюмінієвий комбінат Санчес. Комбінат використовує величезні обсяги енергії та небезпечні хімічні речовини, тому всі згодні, що він має стояти якнайдалі. Щодо реакторів — це ядерні реактори, і їх ми теж чомусь воліємо тримати подалі.

Дейл чимчикує до однієї із залізничних платформ. Він їде до Центру відвідувачів місця посадки «Аполлона-11». Туристи просто обожають туди їздити. Мандрівка триває півгодини, і за цей час можна побачити захопливі місячні краєвиди. А з Центру відвідувачів добре видно легендарні місця — навіть не виходячи у відкритий космос. Для тих же, хто наважиться вийти назовні і роздивитися краще, Дейл та інші ВК-спеціалісти радо проведуть екскурсію.

Перед залізним шлюзом стоїть величезний прапор Кенії. Під ним — напис: «Ви перебуваєте на Артеміді, офшорній платформі Кенії. Ця платформа належить Кенійській космічній корпорації. Зона дії міжнародного морського права».

Я сердито витріщилася на Дейла. Мій гнівний погляд залишився непоміченим. А шкода.

Я дивлюся на екран гізмо і звіряюся з розкладом. Сьогодні «м'ясовозів» (так ми називаємо пасажирські кораблі) не буде. Вони прибувають лише раз на тиждень. Наступний очікується через три дні. Дякувати Богу! Ніщо не дратує більше, ніж ці хлопчаки з довірчих фінансових фондів, що прилітають сюди, щоб спробувати «космічного кохання».

Я прямую до південного блоку — там вантажний шлюз. За один цикл крізь нього може пройти десять тисяч кубічних метрів вантажу, та однаково це дуже повільний процес. Платформа з контейнерами прибула сюди кілька годин тому. ВК-спеціалісти провели платформу через шлюз і очистили струменем повітря під високим тиском.

Ми робимо все можливе, щоб місячний пил не потрапляв до міста. Навіть після моєї невдалої пригоди довелося пройти очистку. Чому ж ми так цим переймаємося? Тому що місячний пил надзвичайно сильно шкодить органам дихання. Він складається з малесеньких,

дрібнесеньких шматочків гірської породи, причому тут немає погодних умов, що могли б їх згладити. Кожна пилінка — це гостре колюче страхіття, що тільки й чекає на можливість подряпати вам легені. Краще вже викурити пачку цигарок з азбесту, ніж дихати таким пилом.

Коли я дістаюся вантажного шлюзу, величезні внутрішні двері вже відчинено — платформу розвантажують. Я нишком підходжу до Накоші, начальника порту. Він сидить за столом для здійснення нагляду і перевіряє, що міститься у кожній одиниці вантажу. Впевнившись, що контрабанди немає, він ставить на ящику печатку із символом Артеміді — прописною літерою «А» з випуклою правою ніжкою, що нагадує лук зі стрілою.

— Доброго ранку, пане Накоші, — весело кажу я. Вони з батьком були друзями ще відколи я пішки під стіл ходила. Він для мене, мов родич, мов улюблений дядечко.

— Ставай-но в чергу разом з іншими носіями, мале стерво!

Добре, краще сказати, він мені, як далекий родич.

— Перепрошую, пане N, — веду своєї я, — на цей вантаж я чекаю не перший тиждень, і ми вже про це говорили.

— Ти перевела оплату?

— А ви поставили печатку?

Не зводячи з мене очей, він опускає руку під стіл, дістає нерозкрити скриньку і підсовує до мене.

— Щось я не бачу печатки, — кажу я. — Невже ми щоразу повинні це все повторювати? У нас же були такі хороші стосунки. Що сталося?

— Сталося те, що ти виросла і перетворилася на шахраюватий геморой.

Він ставить свій пристрій гізмо на кришку скриньки.

— А в тебе ж був такий потенціал! Ти його увесь розтринькала... Три тисячі тагів.

— Ви хотіли сказати, дві з половиною?

Він захитав головою.

— Три тисячі. Руді останнім часом пильнує значно ретельніше. Більший ризик — більші гроші.

— Накоші, мені здається, це ваша проблема, а не моя. Ми ж домовлялися про дві з половиною тисячі.

— М-м-м, — каже він. — Може, мені треба було б ретельніше перевірити цей вантаж? Переконалися, чи справді тут немає нічого забороненого?

Я прикушую губу. Зараз точно не час боротися за своє. Я запускаю програмне забезпечення для банкінгу і проводжу транзакцію. Наші пристрої гізмо виконують свою звичайну комп'ютерну магію — розпізнають одне одного і проводять підтвердження оплати.

Накоші дивиться на екран свого пристрою і схвально киває, після чого ставить на кришці печатку.

— То все ж таки, що там усередині?

— Переважно порнографія. З вашою мамою в головній ролі.

Він шморгає носом і продовжує перевірку.

Ось так контрабанда і потрапляє на Артеміду. Усе достатньо просто. Для цього потрібен лише корумпований посадовець, якого знаєш із шестирічного віку. А щоб відправити контрабанду на Артеміду... що ж, це вже інша історія. Поговоримо про це пізніше.

Я могла б забрати ще кілька одиниць вантажу для доставки, але ця скринька була особлива. Я підходжу до свого візка і застрибую на місце водія. Взагалі-то цей візок не є необхідністю. На Артеміді немає умов для транспортних засобів, але в такий спосіб я можу пересуватися швидше і доставляти більше вантажів. А оскільки за кожну доставку мені платять окремо, то це доволі гідна інвестиція. Моїм візком дуже складно керувати, але він чудово підходить для перевезення важких речей, тож я вирішила, що він буде чоловічої статті й назвала його Тригером.

Щомісяця я сплачую за стоянку Тригера у порту. А де ще я могла б його тримати? У мене вдома менше місця, ніж на Землі виділяють в'язням.

Я заводжу мотор Тригера. Нічого схожого на ключі в ньому немає. Просто кнопка. А навіщо комусь красти візок? Що з ним можна зробити? Продати? Тут це нізащо не зійде з рук. Артеміда — маленьке місто; тут ніхто не краде. Ну гаразд, із магазинів часом цуплять, але візок точно у безпеці.

На цьому я залишаю порт.

Я веду Тригер розкішними коридорами Купола Шепарда. Тут усе геть не схоже на мій жалюгідний район. Коридори у Шепарді

оздоблені дерев'яними панелями і вишуканим килимовим покриттям, що поглинає шум. Через кожні двадцять метрів висять канделябри. Вони не є надміру дорогими: тут, на Місяці, в нас чимало кремнію, тому скло виробляється на місці. Та однак видовище неабияке.

Якщо ви гадаєте, що відпустка коштує дорого, то складно навіть уявити, у скільки обходиться постійне проживання у Куполі Шепарда. В Олдріні є дорогі курорти і готелі, а Шепард — це місце, де живуть багаті мешканці Артеміди.

Зараз я їду до одного з найбагатших мешканців міста — Тронда Ландвіка. Він розбагатів на норвезьких телекомунікаціях. Його будинок займає чималий шматок нульового поверху Шепарда. Він просто безбожно величезний, а надто з огляду на те, що живе в цьому будинку він сам, його дочка і їхня служниця. І разом з тим, це його гроші. Якщо йому забаглося мати великий будинок на Місяці, то хто я така, щоб його засуджувати? Я просто привезла йому нелегальний товар, як ми і домовлялися.

Припаркувавши Тригер біля входу до його маєтку, чи то пак до одного з входів, я натиснула на дзвінок. Двері відкотилися, а за ними з'явилася опасиста росіянка. Ірина працювала на Ландвіків з незапам'ятних часів. Вона мовчки витріщилася на мене, а я на неї.

— Доставка, — нарешті сказала я.

Ми з Іриною бачилися вже сотні разів, однак щоразу, коли я з'являюся на порозі, вона примушує мене назвати мету візиту.

Кхекнувши, вона повернулася і зайшла всередину. Це й було запрошення увійти.

Вона повела мене через фойє, а я безсоромно кривлялася — адже все одно вона мене не бачила. Вказавши рукою по коридору, вона мовчки зникла у протилежному напрямку.

— Завжди рада з вами поспілкуватися, Ірино, — кажу я вслід.

Крізь арковий прохід я побачила Тронда, одягненого у спортивні штани і банний халат. Він розвалився на дивані і балакав із азіатом, якого я бачила вперше.

— У будь-якому разі, прибутковий потенціал становить...

Тут він помітив мене і широко всміхнувся.

— Джаз, завжди радий тебе бачити.

Гість Тронда тримав напроти нього відчинену скриньку. Він ввічливо усміхнувся й обережно зачинив її. Звичайно, це лише

викликало в мене цікавість — зазвичай мені начхати, що там.

— Я теж рада тебе бачити, — сказала я, поклавши контрабанду на диван.

Тронд жестом вказав на гостя.

— Це Джин Чу з Гонконга. Джин, це Джаз Башара — місцева дівчина, виросла просто-таки тут, на Місяці.

Джин легко схиляє голову і говорить із американським акцентом:

— Радий познайомитися, Джаз.

Я дуже здивувалася. Мабуть, це було помітно. Тронд усміхнувся.

— Так, Джин — випускник дорогої американської приватної школи. Гонконг — магічне місце.

— Але не настільки магічне, як Артеміда, — усміхнувся Джин. — Це моя перша подорож на Місяць. Я тут, наче хлопчак у цукерні. Мені завжди подобалася наукова фантастика. У дитинстві я любив дивитися «Зоряний шлях», а зараз можу особисто пережити те, що там показували.

— «Зоряний шлях»? — здивувався Тронд. — Та йому вже років зі сто.

— Якість — це якість, — сказав Джин. — Роки не важливі. Ніхто ж не сміється із шанувальників Шекспіра.

— Маєш рацію, але тут немає звабливих інопланетянок, яких можна було б спокушати. Тож у повному сенсі стати капітаном Кіркком не вдасться.

— Правду кажучи, — тут Джин Чу підняв вказівний палець, — у класичній версії серіалу Кірк кохався лише з трьома жінками-прибульцями, і це якщо ми вважаємо, що він переспав з Елаан з Троїуса. Хоча на це у серіалі лише натякають і ніколи не говорять прямо. Тобто цілком можливо, що насправді їх було лише двоє, а не троє.

Тронд шанобливо вклонився.

— Не сперечатимуся з тобою щодо «Зоряного шляху». Раз ти вже тут, може, збираєшся відвідати місце посадки «Аполлона-11»?

— Звісно, — каже Джин. — Я чув, що тут є екскурсії у відкритий космос. Як ви вважаєте, чи варто на таку сходити?

Тут втрутилася я.

— Хе, на саме місце посадки екскурсія все одно не заходить. Оглядовий майданчик у Центрі відвідувачів розміщений на такій само

відстані.

— О, зрозумів. Тоді немає сенсу.

Ось тобі, Дейле!

— Хтось хоче чаю або кави? — запропонував Тронд.

— Так, будь ласка, — каже Джин. — Якщо можна, чорної кави.

Я сіла на сусідньому стільці.

— Мені чорного чаю.

Тронд перестрибнув через спинку дивана. У цьому, нагадаю, нічого дивного — адже ми живемо за місячної гравітації. Він відчинив бар з напоями і взяв плетений кошик.

— Я саме роздобув високоякісної турецької кави. Тобі сподобається.

Він відхилив голову і повернувся до мене.

— Джаз, тобі також сподобалося б.

— Кава — це просто поганий чай, — відповіла я. — Чорний чай — єдиний гідний гарячий напій.

— Ви, саудівські араби, таки справді любите цей чорний чай.

Так, формально я — громадянка Саудівської Аравії, але я не була там, відколи мені виповнилося шість років. Деякі погляди на життя і вірування передалися мені від тата, але я не почувалася б як удома у жодній точці земної кулі. Я — з Артеміді.

Тронд пішов готувати напої.

— Ви тут поговоріть, а я за хвилину повернуся.

Чому б не доручити приготування напоїв Ірині? Не знаю. Я взагалі, чесно кажучи, не знаю, навіщо її тут тримають.

Джин поклав руку на свою загадкову скриньку.

— Я чув, що на Артеміду нерідко прибувають закохані. Тут часто можна побачити наречених?

— Та ні, не дуже. Зазвичай вони не можуть собі цього дозволити. Зате у нас часто бувають пари старшого віку, які в такий спосіб намагаються оживити своє статеве життя.

Він здивувався.

— Гравітація, — пояснила я. — Секс відчувається зовсім по-іншому, коли гравітацію зменшити у шість разів. Чудове рішення для пар, які одружені вже довгий час. Вони наче заново відкривають для себе інтимну близькість.

— Ніколи про це не думав, — каже Джин.

— Якщо хочете дізнатися більше, то на Олдріні чимало повій.

— Ні-ні, це зовсім не для мене.

Він, вочевидь, не чекав на те, що жінка заведе розмову про повій. Земляни якось дуже обережно підходять до цієї теми. Я ніколи не розуміла, чому. Це ж просто послуга, яку надають за оплату. І що тут такого?

Я знизала плечима.

— Якщо передумаєте, то послуги повії коштують близько двох тисяч тагів.

— Не передумую, — він нервово засміявся і змінив тему. — А чому гроші на Артеміді називають тагами?

Я заклала ноги на журнальний столик.

— Це скорочення. Воно означає «транспортні аерокосмічні грами». Один таг — це вартість доставки одного грама вантажу із Землі на Артеміду.

— Строго кажучи, це не валюта, — обізвався Тронд. — Ми не є державою, а отже, у нас не може бути валюти. Таги — це умовні бали, одиниці попередньої оплати за послуги ККК. Людина платить у доларах, євро, єнах, у будь-якій іншій валюті, щоб отримати можливість доставки вантажу на Артеміду. Можна не використовувати послугу одразу — в цьому випадку бали залишаються на балансі.

Він підійшов із тацею до журнального столика.

— Виявилось, що ці бали зручно використовувати для оплати. Таким чином, ККК виконує функції банку. На Землі таке нікому не зійшло б з рук, але ж тут не Земля.

Джин простягнув руку за своєю кавою. Тієї миті я глянула на скриньку. Вона була біла з яскравим чорним написом «Зразок ZAFO. Тільки для уповноважених».

— А цей диван, на якому я сиджу — його ж імпортовано із Землі, правда? — запитав Джин. — Скільки коштувало доставити його сюди?

— Він важить сорок три кілограми, — відповів Тронд. — Отже, його доставка обійшлася у сорок три тисячі тагів.

— А яка тут середня зарплатня, якщо можна поцікавитись? — запитав Джин.

Я узяла чай, і тепло чашки зігріло мені руки.

— Працюючи носієм, я заробляю дванадцять тисяч на місяць. Це низькооплачувана робота.

Джин відсorbнуv кави і скривився. Я таку гримасу вже не раз бачила. Земляни ненавидять нашу каву. Вона смакує жахливо, і все через закони фізики.

Земне повітря на двадцять відсотків складається з кисню. Усе решта людському тілу не потрібне — це азот і аргон. Тому повітря Артеміди складається з чистого кисню, але під тиском, що дорівнює двадцяти відсоткам земного. У такий спосіб ми отримуємо потрібну кількість кисню, а тиск на внутрішні оболонки споруд зменшується.

Ця ідея не нова. Вона вперше з'явилася ще за часів програми «Аполлон». Але річ у тому, що чим нижчий тиск, тим нижча температура кипіння води. Тут вода закипає при 61 градусі Цельсія, тому ні чай, ні кава не можуть нагрітися вище цієї температури. Для людини, яка до цього не звикла, вони здаються надзвичайно холодними.

Джин непомітно поставив чашку назад на столик. Більше він її не візьме до рук.

— Що привело вас на Артеміду? — запитала я.

Він постукав пальцями по скриньці з написом «ZAFO».

— Ми кілька місяців працюємо над бізнесовою угодою. Зараз нарешті настав час її підписати, і мені хотілося особисто зустрітися з паном Ландвіком.

Тронд сів на диван й узяв скриньку з контрабандою.

— Я ж казав, називай мене Трондом.

— Так, так, з Трондом, — виправився Джин.

Тронд розірвав упаковку і витягнув темну дерев'яну скриньку. Він підніс її до світла й оглянув з кількох різних кутів. З мене естет кепський, але навіть я зрозуміла, що ця річ надзвичайно гарна. Усі поверхні покривало тонке різьблення, а зверху виднівся надпис вишуканими іспанськими літерами.

— Що тут у нас? — запитав Джин.

Тронд засяяв дитячою усмішкою і відчинив скриньку. Всередині було двадцять чотири сигари, кожна в окремій паперовій упаковці. Домініканські сигари. Багато хто вважає, що найкращі сигари роблять на Кубі, але вони помиляються. Домініканські значно кращі.

Я потайки доставляла йому таку скриньку щомісяця. Люблю постійних клієнтів.

Він вказав на двері.

— Джаз, ти могла б зачинити їх?

Я підійшла до дверей. За акуратними дверними панелями була ручка люка. Я натисла на неї, і люк зачинився. У дорогих будинках часто встановлюють такі люки. Якщо в куполі впаде тиск, то можна загерметизуватися в будинку й уникнути смерті. У декого параноя сягає так далеко, що вони на всяк випадок герметизують усі свої спальні на ніч. Я б сказала, що це даремна трата грошей. За всю історію Артеміди тут жодного разу не падав тиск.

— У мене тут спеціальна система фільтрації повітря, — сказав Тронд. — Дим ніколи не виходить за межі цієї кімнати.

Він розгорнув сигару, відкусив її кінець і виплюнув у попільничку. Узявши сигару до рота, він підпалив її запальничкою, кілька разів затягнувся і позіхнув.

— Хороший, дуже хороший товар.

Він простягнув коробку Джинові, той ввічливо відмовився, а тоді запропонував і мені.

— Звичайно, — я взяла сигару і засунула її в кишеню. — Залишу на пообіддя.

Це була неправда. Але навіщо відмовлятися? За неї, певно, можна буде виручити сотню тагів. Джин звів брову.

— Перепрошую, але хіба сигари не є контрабандою?

— Та це дурне обмеження, — відповів Тронд. — У мене герметизована кімната. Мій дим нікому не заважає. Це просто несправедливість, — кажу тобі.

— Ой, ти любиш прибрехати, — я повернулася до Джина. — Справа у пожежній безпеці. Пожежа на Артеміді була б справжнім жахом. Нам тут просто немає куди тікати. Займисті матеріали незаконні, за винятком ситуацій, коли є дуже серйозне обґрунтування, що без них не обійдешся. Нікому не хочеться, щоб запальничка потрапила до рук якомусь дурневі.

— Що ж, можливо, це й правда.

Тронд перебирав запальничку між пальців. Я доставила її контрабандою не один рік тому. Раз на кілька місяців для неї потрібен був новий бутан, а значить, я заробляла додаткові гроші.

Відсморбнувши ще теплого чаю, я витягла пристрій гізмо.

— Тронде!

— Так, звичайно.

Він витягнув свій гізмо і підніс до мого.

— Чотири тисячі тагів, нічого не змінилося?

— Еге. Але попереджаю: наступного разу доведеться підвищити ціну до чотирьох із половиною тисяч. Нещодавно мої витрати зросли.

— Це не проблема, — відповів він, вводячи цифри. За якусь мить на моєму екрані з'явилося підтвердження транзакції. Я натиснула кнопку «Прийняти», і на цьому справу було закінчено.

— Добре, — сказала я і звернулася до Джина:

— Рада була познайомитися, пане Джин. Бажаю вам приємно провести тут час.

— Дякую, так і зроблю.

— І тобі теж приємного дня, — усміхнувся Тронд.

Я пішла, а чоловіки повернулися до своєї справи. Не знаю, чим там вони займалися, але, без сумніву, чимось незаконним. Тронд брав участь у найрізноманітніших сумнівних справах, і тому він мені подобався. Якщо цей чолов'яга прилетів аж на Місяць, то тут точно було замішане щось важливіше, ніж звичайна бізнесова угода.

За рогом я пройшла через фойє. Ірина неприємно на мене подивилася, а я наморщила носа. Вона зачинила за мною двері, не попрощавшись.

Я вже збиралася сісти на Тригер, аж раптом мій гізмо запищав. На екрані з'явилося нове завдання для носія. У мене був найвищий рейтинг і найменша відстань до місця відправлення, тому система запропонувала його мені.

«МІСЦЕ ВІДПРАВЛЕННЯ: AG-5250. МАСА: ~100 КГ. МІСЦЕ ДОСТАВКИ: НЕВИЗНАЧЕНЕ. ОПЛАТА: 452 Т».

Ого, аж цілих чотириста п'ятдесят два таги! Це приблизно десята частина того, що я щойно отримала за скриньку сигар. Я прийняла замовлення. Треба було якось заробляти гроші.

Дорогий Кельвіне Отьєно!

Привіт! Мене звати Жасмін Башара. Люди називають мене Джаз. Мені дев'ять років. Я живу на Артеміді.

Пані Тейлор — моя вчителька. Вона хороша вчителька, навіть попри те, що забрала у мене гізмо, коли я бавилася ним під час заняття. Вона дала нам домашнє завдання

відправити електронні листи дітям, що живуть на території комплексу ККК у Кенії. Вона дала мені твою адресу. Ти говориш англійською? Крім неї, я ще знаю арабську. А якою мовою говорять у вас в Кенії?

Мені подобаються американські шоу. Моя улюблена страва — це імбирне морозиво. Але зазвичай я їм жижу. Я хочу завести собаку, але ми не можемо собі цього дозволити. Я чула, що на Землі навіть бідні люди можуть завести собаку. Це правда? В тебе є собака? Якщо в тебе є собака, будь ласка, розкажи мені про нього.

У Кенії є король?

Мій батько зварювальник. Чим займається твій батько?

Дорога Джаз Башара!

Мене звати Кельвін і мені також дев'ять. Я живу з мамою і татом. У мене є три сестри, вони просто нестерпні, а дві старші мене ще й б'ють. Але я расту, і одного дня зможу побити їх. Жартую: хлопці не повинні бити дівчат. У Кенії говорять англійською і суахілі. Короля у нас немає. У нас є Президент, Національна Асамблея і Сенат. Дорослі голосують за них, а вони приймають закони. У нас немає собаки, але є двоє котів. Один приходить тільки тоді, коли хоче їсти, а інший дуже милий і цілими днями спить на дивані.

Мій батько — офіцер служби безпеки на ККК. Він працює на Виході номер 14, і завдяки його роботі пройти на посадку можуть тільки уповноважені особи. Ми живемо у службовому гуртожитку на території комплексу, тут стоїть і моя школа. Діти всіх працівників ККК вчаться безкоштовно.

ККК — дуже щедра компанія. Ми всі їй дуже вдячні.

Моя мама сидить удома. Вона піклується про нас, про дітей. Вона дуже хороша мама.

Моя улюблена страва — це хот-доги. А що таке «жижа»? Я ніколи про таке не чув.

Мені подобаються американські телешоу, особливо мильні опери. Вони дуже цікаві, хоч мамі й не подобається, що я їх дивлюся. Але у нас хороший інтернет, тож я все одно їх дивлюся, коли ніхто не бачить. Будь ласка, не розповідай їй. Ха-ха. А чим займається твоя мама?

Ким ти хочеш стати, коли виростеш? Я хочу робити ракети. Зараз я збираю їх моделі. Нещодавно закінчив модель «ККК 209В». Вона стоїть у моїй кімнаті, дуже гарна. Колись у майбутньому я хочу робити справжні ракети. Інші діти хочуть працювати на ракетах пілотами, але мені це не до вподоби.

Ти білошкіра? Я чув, що на Артеміді всі білі. Тут, у комплексі, також багато білих. Вони приїжджають з усього світу, щоб тут працювати.

Кельвіне!

Шкода, що у тебе немає собаки. Сподіваюся, одного дня ти таки почнеш робити ракети. Справжні, не моделі!

Жижа — це їжа для бідних людей. Це сушені водорості зі смаковими екстрактами. Їх вирощують тут, на Артеміді, тому що імпортувати їжу з Землі — дорого. Жижа — жахлива на смак. Вважається, що смакові екстракти мали б зробити її смачнішою, але насправді вона просто стає жахливою по-іншому. Мені доводиться їсти її щодня. Ненавиджу.

Ні, я не біла. Я — арабка, такого світло-коричневого кольору. Тут лише близько половини людей білі. Моя мама живе десь на Землі. Вона залишила нас, коли я була ще немовлям. Я її не пам'ятаю.

Мильні опери — це відстій. Але нічого страшного, що тобі подобається щось відстійне. Ми все одно можемо бути друзями.

Біля твого будинку є двір? Ти можеш виходити, коли захочеш? Я не можу виходити назовні, поки мені не виповниться шістнадцять років і поки я не складу іспит з поведження у відкритому космосі. Одного дня я отримаю ліцензію на вихід у відкритий космос і зможу виходити стільки, скільки захочу. Ніхто мені цього не заборонить.

Будувати ракети — це, мабуть, цікава робота. Сподіваюся, вона тобі дістанеться. А я не хочу ходити на роботу. Коли я виросту, я хочу бути багатогою.

Армстронг — це відстій. Шкода, що на честь такого класного дядька назвали таку відстійну частину міста.

Від стін долинав шум промислового обладнання. Я їхала Тригером через мереживо коридорів. Хоча важкі промислові підприємства розміщувалися за п'ятнадцять поверхів звідси, їх все одно було чути. Я під'їхала до Центру життєзабезпечення і припаркувалася перед його важкими дверима.

Центр життєзабезпечення — це одне з небагатьох місць у місті, що дотримується протоколів безпеки. Випадкових людей сюди не допускають. На дверях була панель ідентифікації гізмо, але звичайно ж, мене не було у списках уповноважених, тож довелося чекати.

У замовленні було сказано, що маса вантажу становить приблизно сто кілограмів. Для мене це не проблема. Я можу підняти вдвічі більше і навіть не спітніти. Небагато дівчат на Землі можуть таке сказати! Звичайно, у них сила тяжіння у шість разів більша, але це вже їхня проблема.

Окрім маси, у замовленні більше нічого не вказувалося. Навіть не було інформації про пункт призначення — про це треба було довідатися у замовника.

Центр життєзабезпечення Артеміди — унікальний в історії космічних подорожей. Тут не перероблюють вуглекислий газ на кисень. Так, тут є необхідне для цього обладнання і акумулятори, на яких це можна було б робити місяцями. Але також тут є дешевше і практично необмежене джерело кисню — алюмінієва промисловість.

Алюмінієвий комбінат «Санчес» стоїть за межами міста і виробляє кисень у процесі перероблення руди. У цьому і полягає перероблення: усунути кисень і отримати чистий метал. Мало хто про це знає, але на Місяці просто величезна кількість кисню. Єдина проблема — для його отримання потрібна величезна кількість енергії. На комбінаті «Санчес» кисень — це супутній продукт. Його виробляється стільки, що вистачає не лише на ракетне паливо, а й на постачання киснем усього міста, і навіть після цього залишається надлишок, який доводиться випускати у космос.

Таким чином, у нас є більше кисню, ніж ми встигаємо використати. Центр життєзабезпечення регулює потік, стежить за тим, щоб кисень безпечно надходив з комбінату «Санчес», а також виводить із повітря напрацьований вуглекислий газ. Крім того, вони керують температурою, тиском та іншими схожими дрібницями. Вони також продають CO₂ на ферми з виробництва жижі. Там вуглекислий газ використовується для вирощування водоростей, які потім вживають у їжу. Як завжди, за всім стоїть економіка.

— Привіт, Башара, — чую за спиною знайомий голос.

Ой-ой! Неширо усміхнувшись, я обертаюсь.

— Руді, мене не повідомили, що доставка буде від тебе. Якби я знала, то не приїхала б.

Ну, добре, не брехатиму, Руді Дюбуа — насправді привабливий чолов'яга. Він два метри заввишки, блондин — словом, Гітлерові таке могло тільки снитися. Десять років тому він залишив посаду у Королівській канадській кінній поліції і очолив службу безпеки на Артеміді. Та все одно він носить форму, і форма йому личить. Неймовірно личить. Він мені не подобається як людина, але знаєте... якби можна було ось так, без наслідків...

Він — уособлення закону в цьому місті. Так, звичайно, будь-якому суспільству потрібні закони і ті, хто пильнує за їхнім дотриманням, але роль Руді просто-таки виняткова.

— Не хвилюйся, — сказав він, витягаючи гізмо. — У мене немає доказів, що ти займаєшся контрабандою. Поки що.

— Контрабандою? Я? Та не сміши мене, пане Правильність! Звідки ти береш такі вигадки?

Він для мене — справжній геморой. Він стежить за мною ще з часів того прикрого випадку, що трапився, коли мені було сімнадцять. На щастя, у нього немає повноважень для рішення про депортацію. Такі повноваження є лише в адміністратора Артеміди, а пані адміністратор не піде на такий крок, поки Руді не надасть справді переконливих доказів. Таким чином, у нас є певна система противаг і стримування — просто трохи заслабка.

— То де ж вантаж?

Він провів гізмо перед ідентифікаційним пристроєм, і вогнетривкі двері від'їхали. Його гізмо був просто-таки магичною паличкою — він у буквальному розумінні відчиняв будь-які двері на Артеміді. Ми з

Руді зайшли у промислову зону. Техніки працювали з обладнанням, а інженери відстежували показники на величезному екрані, що висів на стіні.

За винятком мене і Руді, усі в цій залі були в'єтнамцями. Так усе і влаштовано на Артеміді: сюди емігрують кілька чоловік, що знають одне одного, налагоджують роботу якоїсь служби чи галузі, потім наймають своїх друзів, потім їхні друзі наймають своїх друзів — ця історія стара, як світ.

Працівники не зважали на нас. Ми йшли поміж машин, поміж хитросплетінь якихось трубок. Пан Доань стежив за процесом із Пункту керування. Він зустрівся очима з Руді і повільно кивнув. Руді зупинився за чоловіком, що прочищав повітряний резервуар. Він поплескав його по плечу: «Фам Бінь!»

Бінь обернувся і щось пробурчав.

Його немолоде обличчя трималося в постійному напруженні.

— Пане, Бінь! Ваша дружина, Тем, сьогодні вранці потрапила до клініки пані Руссель.

— Так, — відповів той. — Вона — незграба.

Руді повернув свій пристрій гізмо. На екрані з'явилася жінка з синцями на обличчі.

— Якщо вірити лікареві, у неї підбите око, гематома на щоці, два синці на ребрах і струс мозку.

— Вона незграба.

Руді передав гізмо мені і вдарив Біня просто в обличчя. У підлітковому віці я не дуже дружила з законом, тому кілька разів стикалася з Руді. Можу сказати, що він надзвичайно сильний сучий син. Він ніколи не бив мене, не подумайте, але був випадок, коли він однією рукою тримав гізмо, а іншою — мене. Я з усіх сил намагалася втекти, але він вхопився за мене, наче залізними лещатами. Я і досі часом це згадую о пізній годині.

Бінь скрутився і впав на підлогу. Він намагався стати навкарачки, але не міг. Якщо навіть за умов місячної сили тяжіння не можеш підвестися, значить, справи таки кепські.

Руді став на коліна і підняв голову Біня за волосся.

— Подивимося... Припухлість на щоці вже бачу. Переходимо до синця під оком.

Майже непритомний чоловік отримав прямий удар в обличчя, і знову гепнувся головою об долівку. Зараз Бінь лежав у позі ембріона і волав:

— Зупиніться!

Руді встав і забрав у мене гізмо. Він повернув екран так, щоб нам обом було видно.

— Два підбиті ребра, правильно? Четверте і п'яте зліва.

— Схоже на те, — погодилася я.

Він ударив лежачого в бік. Бінь намагався кричати, але просто не міг набрати повітря.

— Що ж, припустимо, що після всіх цих ударів у нього вже є струс мозку, — сказав Руді. — Не хотілося б заходити аж надто далеко.

Інші техніки зупинилися, аби подивитися, що відбувається. Кілька з них усміхалися.

Доань, все ще на своєму кріслі, дивився з легкою ноткою схвалення.

— Ти зрозумів принцип, Бінь, — сказав Руді. — Все, що відбуватиметься з нею, тепер відбуватиметься і з тобою. Зрозумів?

Той корчився на підлозі.

— Зрозумів? — голосніше закричав Руді.

Бінь відчайдушно закивав.

— Добре, — смикнувся він і обернувся до мене. — Ось і є твій вантаж, Джаз. Приблизно сто кілограмів. Його треба доставити до пані Руссель. Рахунок вистав на службу безпеки.

— Зрозуміла, — відповіла я.

Ось так тут і влаштована правоохоронна система. У нас немає тюрем, немає штрафів. Скоїш серйозний злочин — тебе депортують на Землю, а рештою порушень займається Руді.

Впоравшись із цією спеціальною доставкою, я отримала і відвезла до пункту призначення кілька звичайних вантажів. Доставка відбувалася переважно з порту на домашні адреси. Але також мені дісталось замовлення на перевезення ящиків із помешкання у порт. Люблю допомагати людям переїжджати. У таких випадках зазвичай залишають щедрі чайові. Цього дня переїзд був зовсім скромний. Молода пара перебиралася на Землю.

Жінка була вагітна. За умов місячної гравітації не можна виношувати дітей — це призводить до порушень внутрішньоутробного розвитку. Проживання з новонародженими у місті також заборонене — тут несприятливі умови для розвитку скелета і мускулатури. Я переїхала сюди, коли мені було шість років. На той час це був мінімальний вік, з якого дозволялося проживання. Відтоді вимоги змінилися; зараз мінімальний вік — дванадцять років. Може, мені варто було б хвилюватися щодо цього?

Я вже їхала по наступний вантаж, коли раптом мій гізмо шалено запищав. Це був не звичайний телефонний дзвінок, не повідомлення. Це була пожежна сигналізація. Я витягла пристрій із кишені.

Пожежа. CU12-3270. Герметизацію активовано. Усім добровольцям, що перебувають поряд, відповісти.

— Це капець, — сказала я.

Ввімкнувши на Тригері задню передачу, я доїхала до широкого коридору, розвернулася на 180 градусів у правильний бік і помчала до рампи.

— На зв'язку Джаз Башара, — сказала я у свій пристрій. — Моє місцеперебування: Конрад, плюс четвертий поверх.

Центральний комп'ютер системи безпеки обробив моє повідомлення, а в мене на екрані з'явилася карта Конрада. Я була однією з цятки на мапі, і всі вони прямували до локації CU12-3270. На Артеміді немає пожежної служби. Замість неї у нас працюють добровольці. Але оскільки дим і вогонь тут становлять надзвичайну небезпеку, то всі добровольці повинні вміти дихати за допомогою кисневих балонів. Таким чином, усі ВК-спеціалісти, а також ті, хто на них навчається, автоматично стають добровольцями. Так, я кажу це не без іронії.

Пожежа була у Конраді, на плюс дванадцятому поверсі. Вісім поверхів наді мною.

Я мчала рампою на дванадцятий поверх, а потім коридором до третього кільця. Звідти мені треба було дістатися до локації, розміщеної приблизно під кутом 270 градусів від півночі. Знайти її було нескладно: там вже зібрався натовп ВК-спеціалістів. Над

товстенними дверима горіло червоне світло. Під ним був напис: «Квінслендська фабрика скла».

Боб був на місці події. Як член профспілки і спеціаліст високого класу, він керував гасінням пожежі. Впізнавши мене, він кивнув.

— Добре, слухайте, — сказав Боб. — Всередині фабрики скла сталася велика пожежа. Весь кисень, що був у приміщенні, вже згорів. Всередині чотирнадцять осіб, і всі вони встигли вчасно дістатися до кисневого укриття. Поранених немає, укриття працює як слід.

Він встав перед дверима.

— Ми не можемо просто стояти і чекати, поки приміщення охолоне, як ми зробили б за звичайних умов. Для виробництва скла на фабриці використовувалася реакція між кремнієм і киснем, тому тут є величезні балони кисню. Якщо ці балони вибухнуть, то вибух не вийде за стіни приміщення, але люди, що перебувають усередині, не виживуть. Якщо ми впустимо туди свіжий кисень, то все згорить.

Він відігнав нас від дверей, розчистивши територію.

— Нам потрібно звести тут великий герметичний намет, з'єднавши його з дверима. Всередині намету слід поставити тунель-гармошку. А ще нам потрібно четверо рятувальників.

Добре натренована пожежна бригада негайно взялася до справи. Вони збудували кубічний каркас із порожніх труб, потім клейкою стрічкою приклеїли пластикову плівку до стіни навколо вогнетривких дверей і натягнули його на каркас, приклеївши краї. Задні двері намету залишили відчиненими. До намету занесли тунель-гармошку. Це було не таке вже й просте завдання. На відміну від імпровізованого намету, надувні тунелі виготовлялися з запасом міцності, щоб утримувати тиск. Вони були товсті і важкі, спеціально розроблені, щоб рятувати людей із кисневих укриттів в умовах повного вакууму. Тут це було трохи занадто, але ми користувалися тим, що мали.

Намет був невеликим, тунель зайняв більшу частину простору всередині, тож Боб вказав на чотирьох добровольців, менших на зріст:

— Сара, Джаз, Арун і Марсі. Заходьте!

Ми ступили крок уперед. Інші начепили нам на спину балони з киснем, одягнули на нас дихальні маски і окуляри. Ми по черзі перевірили все обладнання і підтвердили справність, піднявши великі пальці догори. Потім ми залізли у намет. Там було тісно. Боб тримав металевий циліндр за край.

— Кисневе укриття біля західної стіни. Всього у приміщенні чотирнадцять чоловік.

— Підтверджую, чотирнадцять, — сказала Сара.

Вона була ліцензованим ВК-спеціалістом і мала найбільше досвіду з нас чотирьох, тому була призначена керівником групи рятувальників. Решта добровольців із пожежної бригади заклеїли вхід до намету, окрім одного кутка, який закрили не повністю.

Сара відкрила клапан на циліндрі, і намет наповнив вуглекислий газ. Цей процес неідеальний — він витісняє лише частину кисню, але нам і не потрібна була точність до останнього атома. Треба було лише знизити його вміст у максимально можливих межах. За хвилину ми знову закрили клапан, і наші колеги ззовні заклеїли останній кут намету. Сара помацала двері.

— Гарячі, — сказала вона.

Ми збиралися зайти до кімнати, де ось-ось міг статися вибух. Ми знали, що не впустимо із собою кисню, та однак було страшно.

Вона ввела пожежний код розблокування на панелі дверей. Так, код. Коли спрацює сирена вогнетривкого приміщення, двері й вентиляція негайно герметизуються. Люди, що перебувають всередині, не можуть покинути приміщення. Вони можуть або сховатися в кисневе укриття, або померти. Звучить жорстоко? Це не зовсім так. Пожежа, що перекинеться на інші приміщення, може наробити набагато більше шкоди, ніж просто смерть кількох людей у герметизованій кімнаті. На Артеміді з правилами пожежної безпеки не жартують.

За командою Сари двері клацнули і відчинилися. У наметі одразу зробилося спекотно. Я миттю спітніла.

— Боже, — сказав Арун.

Приміщення фабрики було заповнене димом. У деяких кутках виднілося червоне сяйво. Якби тут було хоч трохи кисню, вже давно спалахнув би вогонь. Біля дальньої стіни мені вдалося розгледіти силует промислового кисневого укриття. Сара не гаяла ані секунди.

— Джаз, ти йдеш зі мною вперед. Аруне і Марсі, залишайтеся тут і тримайте задню частину надувного тунелю. Я йду із Сарою.

Вона взяла передній край тунелю за один бік, а я за інший. Арун і Марсі зробили теж саме ззаду.

Сара йшла вперед, і я не відставала. Арун і Марсі залишалися на місці, тримаючи задній край. Таким чином, тунель-гармошка довшав.

Під час реакції між вуглецем і киснем виділяється багато тепла, тому приміщення вогнетривке. Чому ж ми просто не плавимо пісок, як це роблять на Землі? Річ у тому, що тут, на Місяці, у нас піску немає — в усякому разі, його недостатньо для промислового використання. Але в нас є багато кремнію і кисню, супутніх продуктів алюмінієвої промисловості. Тож ми можемо виготовляти стільки скла, скільки забажаємо. Просто цей процес у нас складніший.

Перед нами стояла основна камера реактора. Ми повинні були провести тунель навколо неї і аж до працівників, зачинених в укритті.

— Напевно, камера — найгарячіша точка, — сказала я.

Сара кивнула і відхилилася, намагаючись триматися якнайдалі від камери. Нам зовсім не хотілося проплавити дірку у рятівному тунелі.

Ми дісталися до люка укриття. Я постукала до маленького круглого віконця. Там з'явилося обличчя. Це був чоловік. Його очі сльозилися, а шкіра була вкрита попелом. Певно, це був майстер, який увійшов до укриття останнім. Він підняв великий палець догори, і те ж саме зробила я, обернувшись назад.

Сара і я увійшли до тунелю і причепили його край навколо люка укриття. Це було доволі просто — саме для цього тунель і розробили. Арун і Марсі, що стояли в наметі, причепили свій край тунелю до виходу. В такий спосіб ми створили коридор відходу для працівників. Але зараз він був заповнений повітрям із цього ж приміщення, а отже, дихати в ньому було неможливо.

— Готові до продувки? — закричала Сара.

— Край герметизовано! Готові! — відгукнувся Арун.

Колеги, що стояли ззовні, зробили у пластику отвір. Дим із тунелю проник у коридор, але бригада вже підготувала вентилятори і повітряні фільтри, щоб зменшити поширення диму.

— Навет відкрито! Починайте продувку! — закричав Арун.

Сара і я обмінялися поглядами, щоб підтвердити свою готовність. Ми разом глибоко вдихнули і відпустили клапани на наших балонах. Зсередини почав вириватися газ, який витісняв дим тунелем все далі, у коридор. Невдовзі повітря у тунелі стало відносно придатним для дихання. Поза сумнівом, плюс дванадцятий поверх Конрада пахнутиме кіптявою ще не один день.

Вдихнувши повітря з тунелю, ми обидві закашлялися, але загалом результат нас задовольнив. Справа ж не втому, щоб дихати було приємно. Йшлося лише про те, щоб повітря було нетоксичним. Упевнившись, що працівників воно не вб'є, Сара взялася за ручку люка кисневого укриття.

Треба віддати працівникам належне: вони швидко вишикувалися у організовану лінію. Моя повага до Квінслендської фабрики скла враз зросла — тут добре проводили тренування з аварійної готовності.

— Один, два, три... — почала рахувати людей Сара. Я також рахувала їх, щоб уникнути помилки. Коли вона дорахувала до чотирнадцяти, я прокричала:

— Чотирнадцять, підтверджую!

Вона зазирнула в укриття.

— Укриття порожнє!

Я повторила:

— Укриття порожнє! Підтверджую!

Працівники кашляли. Ми йшли за ними у безпечному напрямку.

— Чудова робота, — сказав Боб.

Інші добровольці вже вдягали на обличчя виснажених працівників кисневі маски.

— Джаз, у нас троє легко поранених. Опіки другого ступеня. Відвези їх у клініку пані Руссель. Усі решта — вкиньте намет і тунель до приміщення, і знову загерметизуйте двері.

Цього дня ми з Тригером уже вдруге виконували роль карети швидкої допомоги.

Врешті-решт, кисневі балони не вибухнули, але Квінслендська фабрика скла була зруйнована. Дуже шкода: вони старанно дотримувалися пожежної безпеки. У них жодного разу не було зафіксовано порушень. Я думаю, просто не пощастило. Тепер їм доведеться все відбудовувати з нуля.

Та все одно, завдяки тому, що кисневе укриття було в хорошому стані і тренування з аварійної готовності проводилися регулярно, вдалося врятувати багато людських життів. Фабрику можна відбудувати, а людей — ні. Тож результат був успішний.

Того вечора я завітала до свого улюбленого генделика — до пабу «Гартнелз».

Я сіла на своєму звичному місці, другому з кінця бару. Перше місце колись було Дейловим, але ті дні скінчилися. На перший погляд, «Гартнелз» був непоказним місцем. Тут не було музики, не було танцмайданчика — просто бар і кілька нерівних столиків. Єдиним, що створювало атмосферу, була звукоізоляційна піна на стінах. Біллі знав, що найбільше цінували його відвідувачі: алкоголь і тишу. Тутешня атмосфера була цілковито асексуальною. У пабі «Гартнелз» ніхто нікого не знімав. Якщо треба було знайти партнера, за цим ішли у нічний клуб в Олдріні. Паб «Гартнелз» призначався для того, щоб пити. Тут можна було замовити будь-який напій, за умови, що цей напій — пиво.

Мені це місце подобалося. По-перше тому, що Біллі був приємним барменом, а по-друге — це був найближчий бар до моєї труни.

— Добрий вечір, солоденька, — сказав Біллі. — Я чув, сьогодні була пожежа і ти рятувала постраждалих.

— Квінслендське скло, — сказала я. — Я невисока на зріст, тому мене обрали у добровольці. Фабриці — капець, зате ми всіх урятували.

— Тоді перше пиво за мій рахунок.

Він налив кухоль мого улюбленого відновленого німецького пива. Туристи кажуть, що на смак воно жахливе, але це єдине пиво, яке мені доводилося скуштувати, тож мені воно до вподоби. Одного дня я куплю собі справжнього німецького пива і перевірю, без чого жила весь цей час.

Він поставив келих переді мною.

— Дякую за твою службу, крихітко.

— Ти ж знаєш, я не відмовлюся, — я взяла безкоштовне пиво і відпила ковток. Напій був приємний на смак і холодний. — Дякую.

Біллі кивнув і пішов углиб бару обслуговувати іншого відвідувача. Я відкрила веб-браузер у своєму гізмі і ввела у пошук «ZAFO». Виявилось, що це була одна з форм іспанського дієслова «zafar», яке означає «розв'язати». Я сумнівалася, що пан Джин із Гонконгу привіз щось із іспанською назвою. Крім того, на його скриньці слово «ZAFO» було написане прописними літерами. Напевно, це якась аббревіатура. Але що вона означає?

Якою б не була відповідь, я не могла знайти її в інтернеті. А це означало, що інформація була таємною. Тепер мені справді хотілося з'ясувати, що то було. Виявляється, я таки занадто допитливе маленьке

стерво! Але цієї миті можливості дізнатися більше не було, тож я була змушена відкласти ці думки на потім.

В мене була звичка щодня перевіряти свій банківський рахунок — так ніби це якось могло допомогти збільшити кількість грошей. Але програму для банкінгу мої мрії абсолютно не цікавили. Інформація, що з'явилася на екрані, була досить сумна:

11, 916 тагів

Таким чином, усе, що я мала, становило лише 2,5% моєї цілі — 416 922 тагів. Саме цього я хотіла. Саме це мені було потрібне, і ніщо інше не могло бути важливішим.

Якби я могла вступити до цієї клятої ВК-профспілки, я почала б заробляти серйозні гроші, адже за екскурсії добре платять. Вісім клієнтів за раз, по 1500 тагів із кожного. Разом виходить 12 000 за одну екскурсію, точніше 10 800 тагів, тому що 10% забирає профспілка.

На тиждень дозволялося проводити лише дві екскурсії — обмеження, введене профспілкою. Причина — щоб працівники не отримували занадто великих доз радіації.

Я заробляла б 85 000 тагів на місяць. І це лише з екскурсій. Також я спробувала б улаштуватися в доставку автоматичних міжпланетних станцій. Там працюють ВК-спеціалісти, що доставляють міжпланетні станції до вантажного шлюзу і розвантажують їх. Завдяки цьому я мала б доступ до поставок ще до того, як Накоші їх перевірить. Я могла б доставляти контрабанду одразу, або ж ховати її, щоб забрати пізніше, потайки вийшовши у відкритий космос — обрала б той варіант, який спрацює краще. Але суть у тому, що можна було б виключити Накоші з цієї схеми.

Я продовжувала б жити дуже скромно, поки не назбираю потрібної суми. З урахуванням необхідних витрат на життя, мені знадобилося б шість місяців — можливо, п'ять. А поки що з моєю зарплатнею носія і додатковими доходами за контрабанду на це потрібна ціла вічність.

Чорт! Це ж треба було завалити той клятий тест!

Коли б у мене назбиралося 416 922 таги, я й надалі заробляла б чимало і могла б дозволити собі жити у гарному місці. Моя труна у

бідному районі обходилася лише у вісім тисяч на місяць, але у ній навіть не можна було звестися на ноги. Хотілося б мати свою ванну і туалет. Може здатися, що в цьому немає нічого особливого, але я не погоджуся. Я зрозуміла це, коли всоте довелося йти спільним коридором, щоб сходити в туалет серед ночі.

За п'ятдесят тисяч на місяць — тобто цілком у рамках своїх майбутніх заробітків — я могла б винайняти квартиру у Куполі Біна. Гарну квартиру, з вітальною, спальнею, ванною і туалетом. Більше не треба було б нічого і ні з ким ділити. Можливо навіть, у мене була б квартира з кухонною нішею. Я не кажу про справжню кухню — це було б надзвичайно дорого, адже кухню можна влаштовувати лише у вогнетривкій кімнаті. А от у кухонній ніші дозволялося мати конфорку, що нагрівається до 80 градусів Цельсія, а також мікрохвильову піч на 500 Вт.

Я струснула головою. Може, одного дня так і буде. Певно, вираз болю на моєму обличчі читався досить явно — і це було помітно навіть з іншого кінця бару. До мене підійшов Біллі.

— Джаз, чого ти така сумна?

— Гроші, — відповіла я. — Весь час бракує грошей.

— Зрозумів, крихітко, — сказав він і нахилився ближче до мене. — А пам'ятаєш, я замовляв у тебе чистий спирт?

— Звичайно, — відповіла я.

Йдучи на поступки людській природі, на Артеміді дозволили спиртні напої, хоч вони й займисті. Але чистий етанол — надзвичайно займистий, тому він був заборонений. Я ввозила його контрабандою у звичайнісінький спосіб і продавала Біллі всього на 20% дорожче. Так мало я беру тільки з друзів.

Він роззирнувся. У барі було лише кілька постійних відвідувачів, що займалися своїми справами. Можна вважати, що ми були самі.

— Хочу тобі дещо показати.

Він опустил руку під бар, витягнув пляшку коричневої рідини і налив чарку.

— Ось, зроби-но ковточок.

Я ще за метр почула запах алкоголю.

— Що це?

— Боуморський односолодовий скотч, витриманий п'ятнадцять років. Спробуй, за рахунок закладу!

Від безкоштовного спиртного я ніколи не відмовляюся. Я відсorbнула трохи напою, і одразу ж з огидою виплюнула його. Напій смакував, наче дупа сатани.

— Що? — запитав він. — Не подобається?

Я закашлялася і витерла рота.

— Це не скотч.

Він подивися на пляшку і насупився.

— Один хлопчина на Землі випарив рідину зі справжнього напою і надіслав мені екстракт, а я відновив його водою і етанолом. Повинно було вийти те, що було.

— Але не вийшло, — просичала я.

— До смаку скотчу звикаєш не одразу...

— Біллі, людські виділення смачніші.

— Скажеш таке!

Він сховав пляшку.

— Я продовжуватиму над цим працювати.

Я ковтнула пива, щоб позбутися бридкого смаку. Мій гізмо запищав. Це було повідомлення від Тронда.

«Вільна сьогодні? Можеш до мене зайти?»

Щось не хотілося. Вже вечір. Я саме сіла за пиво.

«Вже пізно. Це може зачекати?»

«Краще розібратися з цим сьогодні».

«Я саме сіла за вечерю».

«Зможеш випити свою «вечерю» пізніше. Це буде вартє твого часу, я обіцяю».

От підступний.

— Схоже, я мушу розплатитися, — сказала я, звертаючись до Біллі.

— Випий хоча б ще один кухоль — ти ж тільки почала.

— Справи кличуть.

Я передала йому свій гізмо. Він підніс його до каси.

— Одна пінта. Я ще ніколи не виставляв тобі таких малих рахунків.

— Обіцяю, таке не повторюватиметься часто.

Він провів моїм гізмо над касою і повернув мені. Транзакція була закінчена. Я вже давно встановила в налаштуваннях, щоб рахунки з «Гартнелз» приймалися без підтвердження. Поклавши гізмо у кишеню,

я вийшла. Інші відвідувачі не попрощалися і навіть не впізнали мене. Боже, як я люблю «Гартнелз»!

Ірина відчинила двері і подивилася на мене насуплено, так, наче я щойно насцяла їй у борщ. Як і було заведено, вона не впустила мене, поки я не назвала мету свого візиту.

— Привіт, я Джаз Башара, — сказала я. — Ми вже зустрічалися добру сотню разів. Я тут на запрошення Тронда.

Вона провела мене до входу в їдальню. У повітрі висів запах смачної їжі. «Напевно, щось м'ясне, — подумала я. — Ростбіф?»

Це рідкісний делікатес за умов, що до найближчої корови чотириста тисяч кілометрів. Я зазирнула всередину і побачила в Трондовій руці келих з алкоголем. На ньому був звичайний халат, і він саме розмовляв із кимось, хто сидів по той бік столу. Я не бачила, хто це.

Його дочка, Лін, сиділа поряд. Вона дивилася на батька зі щирим захопленням. Більшість шістнадцятирічних підлітків ненавидять своїх батьків. Я, наприклад, у її віці була справжнім гемороєм для батька, а зараз перетворилася на просте розчарування. Але Лін дивилася на Тронда так, наче це він повішав у небі Землю. Вона помітила мене і замахала рукою.

— Джаз, привіт!

Тронд жестом покликав мене всередину.

— Джаз, заходь, заходь. Ти вже знайома з пані адміністратором?

Я зайшла і... ніфіга собі! — там була пані адміністратор Нгугі! Вона просто сиділа за столом і спілкувалася.

Якщо сказати простими словами, Фіделіс Нгугі — це причина появи Артеміді. Працюючи на посаді міністра фінансів Кенії, вона з нуля створила в країні космічну галузь. У Кенії був однісінький природний ресурс, який вона могла запропонувати міжнародним компаніям, що займалися космосом. Це екватор. Запуск космічних кораблів з екватора дає змогу зекономити паливо за рахунок енергії обертання Землі. Але Нгугі зрозуміла, що держава могла запропонувати бізнесу ще щось: сприятливу політику. У західних країнах комерційні космічні компанії потопали в бюрократичній тяганині. Нгугі сказала: «До біса це все! А якщо у нас буде по-іншому?»

Я тут трохи перефразовую.

Бог знає, яким дивом вона переконала п'ятдесят корпорацій із 34 країн вкласти мільярди доларів, щоб створити ККК, але їй це вдалося. Вона подбала про те, щоб у Кенії було прийнято спеціальні податкові пільги й закони, які сприяли б новій мегакорпорації.

Що? Ви з чимось не згодні? Думаєте, нечесно надати переваги одній компанії, створивши під неї спеціальні закони? Розкажіть цю байку Ост-Індійській чайній компанії. Це світова економіка, а не дитячий садок.

Як ви вже здогадуєтеся, коли ККК обирало людину, яка керувала б Артемідою, вибір зупинився на Фіделіс Нгугі. Ось так усе і працює. Вона здобула гроші нізвідки, створила величезну галузь промисловості у колишній країні третього світу і отримала посаду правительки Місяця. Вона керувала Артемідою вже понад двадцять років.

— Але... — вголос здивувалася я.

— Несподіванка? — відгукнулася Лін.

На голові Нгугі була традиційна бандана дхуку, що контрастувала з рештою її вбрання — сучасного, в західному стилі. Вона ввічливо підвелася, підійшла до мене і привіталася.

— Привіт, люба.

Англійська мова з акцентом суахілі так приємно звучала з її вуст, що мені одразу ж захотілося, щоб це була моя бабуся.

— Жасмін, — затинаючись, промовила я. — Я — Жасмін Башара.

— Я знаю, — відповіла вона.

— Що?

Вона усміхнулася.

— Ми вже зустрічалися раніше. Якось я замовляла послуги твого батька, щоб він встановив кисневе укриття у мене вдома, і він привів вас із собою. Це було ще в той час, коли помешкання адміністратора розміщувалося в Куполі Армстронга.

— Ого, я цього навіть не пам'ятаю.

— Ви були ще зовсім малою — милою маленькою дівчинкою, що дослухалася до кожного батькового слова. Як справи в Аммара цими днями?

Я кілька разів кліпнула очима.

— Та у батька все добре, дякую. Нечасто з ним бачуся — він весь час в майстерні, а в мене своя робота.

— Ваш батько — дуже хороша людина. Чесний бізнесмен і чудовий знавець своєї справи, один з найкращих зварювальників у місті. Шкода, що ви з ним побили горшки.

— Стривайте, а звідки ви знаєте, що ми?..

— Лін, була рада знову з тобою побачитися. Ти тепер зовсім доросла.

— Дякую, пані адміністратор, — засяяла усмішкою Лін.

— Тронде, дякую за чудову вечерю, — додала вона.

— Завжди радий, пані адміністратор.

Тронд підвівся.

Мені аж не віриться! Він був у своєму звичайному халаті. До нього на вечерю прийшла найважливіша людина на Місяці, а він був у халаті! Тронд потиснув Нгугі руку — так, наче він був їй рівня.

— Дякую, що завітали.

Ірина провела Нгугі до виходу. Невже на обличчі цієї старої непривітної росіянки з'явився якийсь відтінок захоплення? Я думаю, навіть в Ірини серце — не камінь. Не можна ж усіх ненавидіти.

— Ніфіга собі, старий, — сказала я Трондові.

— Класно, правда? — сказав Тронд, звертаючись до дочки. — Добре, зіронько. Час тобі забиратися. Нам із Джаз треба обговорити одну справу.

Вона насупилася, як звичайна дівчинка-підліток.

— Ти завжди виганяєш мене, коли починається щось цікаве!

— А ти не поспішай. Невдовзі й сама станеш запеклою бізнес-леді.

— Прямо як мій тато, — усміхнулася вона.

Простягнувши руки до підлоги, вона взяла свої милиці. Це були милиці, що підтримували руку від ліктя до плеча. Вона легко встала на них і прийняла вертикальне положення. Її ноги висіли у повітрі. Вона поцілувала Тронда у щічку і вийшла — при цьому ноги жодного разу так і не торкнулися підлоги. Колись давно сталася ДТП, у якій її мати загинула, а Лін на все життя залишилася паралізованою. Грошей у Тронда було вдосталь, але він ні за які гроші не міг зробити так, щоб донька знову ходила. Чи, може, міг? На Землі Лін була прикутою до інвалідного візка, але на Місяці вона могла легко пересуватися на милицях. Тож він найняв віце-президентів, передав їм керування

більшістю своїх компаній і переселився на Артеміду. Завдяки цьому Лін Ландвік знову могла ходити.

— Бувай, Джаз, — знову сказала вона, виходячи.

— Бувай, мала.

Тронд попивав свій напій.

— Сідай.

Стіл був величезний, тож я вмостилася за кілька стільців від нього.

— Що у склянці?

— Скотч. Налити тобі?

— Хотілося б спробувати.

Він подав мені склянку. Я відсьорбнула.

— О, так, — сказала я. — Цей кращий.

— Не знав, що ти захоплюєшся скотчем.

— Зазвичай ні, але сьогодні уже довелося спробувати значно гіршої версії, тож хотілося згадати, яким він має бути насправді.

Я передала келих назад.

— Залиш його собі.

Він пішов до бару з напоями, налив собі ще один келих і повернувся на своє місце.

— Чому тут була пані адміністратор? — запитала я.

Він закинув ноги на стіл і відхилився на спинку крісла.

— Я сподіваюся купити Алюмінієвий комбінат «Санчес». Хотілося отримати її благословення. Її все влаштовує.

— Навіщо тобі алюмінієва компанія?

— Просто мені подобається розвивати бізнес, — він по-акторськи виструнчився. — У мене це добре виходить.

— Але... алюміній? Я маю на увазі, що у ньому привабливого? Мені здавалося, що ця галузь занепадає.

— Так і є. Усе не так, як за давніх часів, коли алюміній був у центрі уваги. На кожен купол було потрібно сорок тисяч тон алюмінію. Але кількість мешканців більше не змінюється, тож ми перестали будувати нові сфери. Чесно кажучи, підприємство збанкрутувало б уже багато років тому, якби не виробництво однокомпонентного пального. І навіть за таких умов вони ледве тримаються на рівні прибутковості.

— Здається, поїзд із великими грошима вже пішов. То навіщо починати зараз?

— Гадаю, я знову можу вийти на величезні прибутки.

— Як?

— Не твоя справа.

Я підняла руки.

— Тихо, все розумію. Добре, значить, ти хочеш виробляти алюміній... То чом би не заснувати свою компанію?

Він зітхнув.

— Якби ж це було так просто. Неможливо змагатися із «Санчес», буквально неможливо. Що тобі відомо про виробництво алюмінію?

— Майже нічого, — відповіла я і вмостилася зручніше. Краще дати йому висловитися. До того ж, поки він говорить, мені дістається безкоштовне спиртне.

— Спочатку вони збирають анортитову руду. Це просто. Усе, що треба зробити — це зібрати шматки потрібної гірської породи. Для цього використовуються автоматичні заготівельники, що працюють і вдень, і вночі. Далі, за допомогою хімічних і електричних процесів, руду перероблюють — і на це потрібна величезна кількість електроенергії. Справді, просто нереально велика! Алюмінієвий комбінат «Санчес» використовує близько вісімдесяти відсотків виходу міських реакторів.

— Вісімдесят відсотків?!

Я не замислювалася над цим раніше, але два 27-мегаватних ядерних реактори — це справді трохи забагато для міста з двома тисячами мешканців.

— Так, але найцікавіше те, як вони за цю енергію платять.

Він вийняв із кишені камінець. У ньому не було нічого цікавого — просто синій надколотий шматок породи, як усі камені з Місяця, що мені доводилося бачити. Він кинув його мені.

— Ось тобі шматок анортиту.

— Ого, каменяка!

Я встигла вхопити камінь.

— Він складається з алюмінію, кисню, кремнію і кальцію. У процесі перероблення руду розкладають на ці компоненти. Вони продають алюміній, у цьому весь сенс. Вони також продають кремній виробникам скла, кальцій за копійки віддають електрикам — в основному заради того, щоб усього цього позбутися. Але є ще один супутній продукт, причому надзвичайно корисний — кисень.

— Так. І саме ним ми дихаємо. Я знаю.

— Я знаю, що ти знаєш, але чи чула ти, що в обмін на цей кисень «Санчес» отримує безкоштовну електроенергію?

Тут він мене і підловив.

— Справді?

— Ага. Від самого початку існування Артеміді з підприємством і містом була підписана угода, згідно з якою «Санчес» забезпечує нас киснем, а Артеміда надає комбінату необхідний обсяг електроенергії, причому абсолютно безкоштовно.

— І що, їм ніколи не доводиться платити за електрику? Ніколи-ніколи?

— Якщо вони виробляють для міста кисень — то це всіх влаштовує, а саме електроенергія і є найдорожчим елементом процесу виробництва. Тому я не можу з ними конкурувати. Умови нечесні.

— Бідолаха мільярдер, — сказала я. — Може, тобі варто було б створити тихе болото, на яке можна було б ходити і сумувати?

— Ага, ще скажи, що багаті люди — погані.

Я допила вміст склянки.

— Дякую за скотч. А навіщо я тут?

Він схилив на бік голову і придивився до мене. Невже він уважно добирав слова? Для Тронда це було зовсім нехарактерно.

— Я чув, ти провалила екзамен з поводження у відкритому космосі.

У мене вирвався стогін.

— Невже все місто про це знає? Ви що, потайки збираєтеся і обговорюєте мене?

— Джаз, наше місто маленьке, а я уважно слухаю, що відбувається.

Я підсунула йому келих.

— Якщо розмова піде про мої поразки, то мені хотілося б ще скотчу.

Він передав мені свій келих.

— Я хочу найняти тебе і збираюся добре заплатити.

Я виструнчилася.

— Що ж, добре. Чому ж було з цього не почати? Що ми ввозимо контрабандою цього разу? Щось велике?

Він нахилився вперед.

— Це не контрабанда. Це зовсім інша справа. Я навіть не знаю, чи комфортно тобі буде з таким завданням. Ти завжди була чесною — принаймні зі мною. Чи можеш ти дати мені слово, що це залишиться між нами, навіть якщо ти відхилиш пропозицію?

— Звичайно.

Це я засвоїла від батька. «Завжди дотримуйся своїх обіцянок». Він працював законно, а я ні, але принцип тут був той самий. Люди довіряють надійному злочинцеві більше, ніж нечесному бізнесменові.

— Ця угода про електроенергію за кисень — єдина річ, яка відділяє мене від алюмінієвої промисловості. Якщо «Санчес» перестане постачати кисень, це означатиме, що вони порушили умови угоди. Тоді на авансцену вийду я, і контроль над підприємством перейде мені. Умови будуть ті самі: безкоштовний кисень за безкоштовну енергію.

— А де ти візьмеш кисень? — запитала я. — У тебе ж немає алюмінієвого комбінату.

— Ніхто не сказав, що це обов'язково має бути кисень, щойно отриманий від процесу переробки. Місту байдуже, звідки береться кисень. Головне, що він є.

Він клацнув пальцями.

— Протягом останніх чотирьох місяців я скуповував кисень і накопичував його. Зараз в мене його вистачить, щоб забезпечувати потреби міста протягом року.

Я звела брову.

— Не можна так просто відкачувати з міста кисень і зберігати його. Це абсолютно протизаконно.

Він замахав руками.

— Ну що ти, я ж не ідіот! Я чесно купував кисень. Я маю угоди з «Санчес» про постійні поставки.

— Отже, ти купуєш кисень у «Санчес», щоб відібрати у підприємства угоду про поставку кисню.

Він усміхнувся.

— Вони виробляють стільки кисню, що усе місто не встигає його спожити. Його продають за безцінь всім охочим. Я купував його потроху, протягом тривалого часу, через компанії-посередники, тому ніхто не здогадується, що я його десь збираю.

Я підперла підборіддя рукою.

— Але кисень — це страшенна небезпека пожежі. Як місто дозволяє тобі зберігати його в таких обсягах?

— А мені не треба було ніякого дозволу. У трикутнику між куполами Армстронга, Біна і Шепарда я збудував резервуари для кисню. Дурний турист туди не потрапить, а якщо щось і піде не так, то кисень просто витече у вакуум. Резервуари, під'єднані до системи життєзабезпечення міста, але відділені фізичним клапаном назовні. Місту від цього не може бути абсолютно ніякої шкоди.

— Ага, — я крутила в руці склянку. — Значить, ти хочеш, щоб я завадила «Санчес» виробляти кисень.

— Так, хочу.

Він підвівся з крісла і підійшов до бару з напоями. Цього разу він узяв пляшку рому.

— Місту потрібне буде швидке рішення, і я отримаю угоду. Щойно це відбудеться, мені навіть не треба буде будувати новий комбінат. «Санчес» зрозуміє безглуздість виробництва алюмінію за відсутності безкоштовної енергії, і мені негайно дозволять викупити підприємство.

Він налив собі напою і повернувся до столу.

Тут же, на столі, він відкрив приховану панель керування. Світло у кімнаті потьмянішало, і на стіні з'явився проекційний екран.

— Ти що, демон якийсь? — запитала я, вказуючи на екран. — Може, це вже занадто?

— Подобається? Його щойно встановили.

На екрані з'явилося зображення Моря Спокою. Артеміда була скупченням яскравих кіл, що блищали у сонячному світлі.

— Ми розташовуємося у низовині, — сказав Тронд. — Тут багато олівіну і лімоніту. Це сировина для виробництва заліза. А от якщо потрібен алюміній, то його роблять з анортиту. Тут його мало, а от на височинах — як сміття. Тож збирачі «Санчес» працюють у передгір'ї Мольтке, що за три кілометри на південь.

Він узяв гізмо, ввімкнув на ньому лазерний вказівник і спрямував на ділянку на південь від міста.

— Заготівельники майже повністю автономні. Вони звертаються до центру за командами, лише якщо застрягнуть або не знають, що робити далі. Вони є суттєвою частиною роботи компанії. Усі працюють в одному місті і зовсім не охороняються.

— Добре, — сказала я. — Я вже бачу, куди ти хилиш.

— Так, — сказав він. — Я хочу, щоб ти влаштувала диверсію проти заготівельників. Щоб «вирубила» їх усі й одразу, причому в такий спосіб, щоб їх не можна було полагодити. «Санчес» знадобиться щонайменше місяць, щоб привести із Землі нових роботів. Весь цей час вони будуть без нового анортиту. А без анортиту не зможуть виробляти кисень. Якщо ж не вироблятиметься кисень — це і буде моя перемога. Ясно?

Я склала руки.

— Не знаю, чи я зможу на це піти. У «Санчес», напевне, добра сотня працівників, правильно? Я не хочу, щоб люди втратили роботу.

— Не хвилюйся про це, — сказав Тронд. — Я хочу купити компанію, а не зруйнувати її. Усі залишаться на своїх робочих місцях.

— Добре, але я нічого не знаю про заготівельники.

Він натиснув ще на кілька клавiш, і на дисплеї з'явилося зображення робота-заготівельника, наче з якогось каталогу.

— На підприємстві використовуються заготівельники «Тойота Цукурума». У мене на складі є чотири таких роботи, готові до використання.

Ого, це ж треба. Заготівельник — річ величезна. Його, певно, треба було доставляти частинами і збирати тут — причому це мало відбуватися таємно, щоб ніхто не ставив незручних запитань. Наприклад: «Слухай-но, Тронде, а навіщо твоя компанія збирає заготівельники?»

Значить, він уже давно залучає до цього працівників. Він, мабуть, помітив, як у мене в мозку закрутилися думки.

— Так, я вже якийсь час над цим працюю. У будь-якому разі, ти матимеш доступ до моїх заготівельників, скільки захочеш — таємно, звичайно.

Я підвелася зі стільця і підійшла до екрана. Цей заготівельник був, як справжній звір.

— Значить, знайти у них вразливу ланку — моє завдання? Я ж не інженер!

— Це автоматичні машини без жодного захисту. Ти розумна; я впевнений, щось придумаєш.

— Добре, а що буде, якщо мене впіймають?

— Яка Джаз? — по-акторськи здивувався він. — Дівчина з доставки? Та ми з нею ледве знайомі. Навіщо їй було таке робити? Я вражений!

— Ага, тепер зрозуміло...

— Я просто з тобою чесний. Частина нашої угоди полягає в тому, що ти не потягнеш мене на дно, якщо тебе впіймають.

— А чому я? Звідки ти знаєш, що я на це здатна?

— Джаз, я — бізнесмен. Моя робота — задіювати недовикористані ресурси. А тебе якраз можна назвати сильно недовикористаним ресурсом.

Він встав і підійшов до бару по чергову дозу напою.

— Ти могла стати ким завгодно. Не хотіла йти у зварювальники? Немає проблем! Ти могла стати науковцем, інженером, політиком, піти в бізнес. Ти могла зайнятися чим завгодно — але стала носієм.

Я насупилася.

— Ти не подумай, я не засуджую, — сказав він, — просто аналізую. — Ти справді дуже розумна і тобі потрібні гроші, а мені потрібна розумна людина і в мене є гроші. Тобі цікаво?

— М-м-м... — я на мить замислилася.

Мені потрібен був доступ до шлюзу. В усьому місті шлюзів усього чотири, і також мені потрібно було мати ліцензію на роботу у відкритому космосі і бути членом профспілки, щоб її використовувати, адже панель керування зчитувала інформацію з гізмо. До передгір'я Мольтке було три кілометри дороги. Як я це зроблю? Пішки? А коли я туди дістануся, що я робитиму?

На роботах-заготівельниках було встановлено камери, які знімали все в радіусі 360 градусів для забезпечення навігації. Як я зможу зробити диверсію, залишившись непоміченою? Також я прямо відчувала, що тут пахне смаленим. Тронд навіть не хотів говорити, навіщо йому взагалі займатися алюмінієм, але якщо щось піде не так, то в небезпеці опиниться мій зад, а не його. А якщо мене впіймають, то депортують на Землю. Там, на Землі, я навіть на ногах стояти не зможу, не те що жити. Я з шестирічного віку живу в умовах місячної гравітації. Ні. Я контрабандистка, а не диверсантка. І взагалі, від всієї цієї справи було якесь неприємне відчуття.

— Вибач, але це не моє, — сказала я. — Треба тобі знайти когось іншого.

- Я заплачу тобі мільйон тагів.
— Згода.

Привіт, Кельвіне!

Що в тебе нового? Ти не пишеш уже кілька днів. Тебе таки взяли до шахового клубу?

І взагалі, невже у підліткового шахового клубу є якісь вступні вимоги? Невже в них аж стільки охочих, що комусь потрібно відмовляти? У них що, шахових дощок не бракує, чи кількість столів обмежена? А може, з канцтоварами якісь проблеми?

Керівництво моєї школи намагається перевести мене у клас для обдарованих. Знову ж, тато згоден, щоб я перевелася, але навіщо мені це? Адже я, напевно, також стану зварювальницею, і мені не потрібне диференційне числення, щоб з'єднувати шматки металу.

Слухай, а що сталося із Чаріс? Ти таки запросив її на побачення? Або, може, хоч заговорив із нею? Ти хоч якось дав їй знати про своє існування, чи продовжуєш дотримуватися свого геніального плану — триматися від неї якнайдалі будь-якою ціною?

Джаз!

Вибач, у мене справді останнім часом багато позакласних справ. Так, мене взяли до шахового клубу. Я зіграв декілька ігор, щоб набрати бали, і отримав оцінку 1124. Це не дуже добре, але я продовжую вчитися, щоб грати краще й краще. Раніше я грав тільки з комп'ютером, але відтепер гратиму і з людьми.

Чому ти не хочеш у клас для обдарованих? Досягнення у навчанні — це чудовий спосіб вианувати своїх батьків. Тобі треба про це подумати. Я вважаю, що твій батько дуже тобою пишався б. Мої батьки були б щасливі, якби я міг потрапити до класу з поглибленим навчанням, але з математикою у мене все складно. Оцінки непогані, але

даються вони важкою працею. Та я твердо вирішив, що хочу будувати ракети, а туди без математики ніяк.

Ні, я не говорив із Чаріс. Я думаю, що їй не було б цікаво спілкуватися з таким хлопцем, як я. Дівчатам подобаються великі, сильні хлопці, які можуть дати прочуханки іншим хлопцям. А я не такий. Якби я з нею заговорив, вона просто сміялася б з мене.

Кельвіне, слухай!

Я не знаю, звідки ти береш таку інформацію про дівчат, але ти помиляєшся. Дівчатам подобаються милі хлопці, з якими весело. Нам не подобаються хлопці, що люблять битися, і дурні нам також не подобаються. Можеш мені повірити, я — дівчина.

Батько взяв мене допомагати у майстерню. Простіші завдання я можу виконувати самотужки. Він мені платить, і це приємно. Однак він перестав мені давати гроші на кишенькові витрати — адже в мене тепер з'явилися доходи. Тому зараз мені доводиться працювати, щоб отримати лиш трохи більше, ніж я раніше мала просто так. Не впевнена, що цей план мені подобається, але що вже вдієш.

У батька проблеми з профспілкою зварювальників. Тут можна працювати самому або приєднатися до профспілки. Фрілансери профспілці не подобаються. Зазвичай батько не проти профспілок, але профспілку зварювальників він називає зграєю злочинців. Думаю, ними володіють організовані злочинні групи із Саудівської Аравії. Чому із Саудівської Аравії? Ну, я не знаю, але більшість зварювальників у нас — саудівці. Яюсь так склалося, що наш народ тут займається зварюванням.

Хай там як, а профспілка змушує людей вступати у свої ряди нечесними методами. Ні, вони не погрожують — просто поширюють плітки про те, що нібито ти працюєш нечесно і твоя робота неякісна. Але батько ціле життя

будував собі репутацію, тож у такі чутки просто ніхто не вірить. Ніхто з його клієнтів принаймні. Успіхів батькові!

Джаз!

Прикро чути таке про профспілку зварювальників. У нас на ККК ніяких профспілок немає. Тут у нас особлива адміністративна зона, і звичайне законодавство, що сприяє профспілкам, тут не діє. ККК має великий вплив на кенійський уряд, і спеціально під це підприємство було створено багато законів. Але ККК — це велике щастя для всіх нас, вони заслуговують на спеціальне ставлення. Без них ми були б бідними, як інші африканські країни. А ти думала про те, щоб переселитися на Землю? Гадаю, ти могла б стати науковцем або інженером і заробляти багато грошей. Ти громадянка Саудівської Аравії, правильно? У цій країні багато корпорацій і багато роботи для розумних людей.

Кельвіне!

Ні, я не хочу повертатися на Землю. Я — дівчина з Місяця. Крім того, у мене були б проблеми зі здоров'ям. Я тут вже більше половини життя, і моє тіло звикло до сили тяжіння, що становить одну шосту земної. Перш ніж вирушити на Землю, мені треба було б пройти цикл спеціальних вправ, приймати спеціальні таблетки, що стимулюють зміцнення скелету і м'язів. Щодня довелося б проводити по чотири години у центрифuzі. Ой, дякую, не треба.

Поговори з тією Чаріс, боягузе!

Я прокрадалася довгим коридором мінус сьомого поверху Олдріна. Можна було не перейматися, що хтось мене помітить: о такій ранній порі тут нікого не буває.

Що таке п'ята ранку, я уявляла переважно теоретично: знала, що така година існує, але в реальності майже ніколи з нею не стикалася. Та мені й не хотілося. Але цього ранку все було інакше. Тронд наполіг, що усе мало триматися в таємниці, тож ми повинні зустрітися не в робочий час, а значно раніше.

Через кожні двадцять метрів розміщуються двері до ангарів. Їх небагато, вони великі, і це свідчить про те, як багато грошей у цих компаній. Майстерня компанії Тронда позначена лише табличкою з написом «LD 7-4030 Ландвік Індастріз». Я постукала у двері. За секунду вони прочинилися. Тронд висунув голову і подивився направо і наліво.

— За тобою хтось ішов?

— Авжеж, і я їх прямисінько до тебе привела, — відповіла я. — Виявляється, не така я вже і розумна.

— Знайшлася мені розумниця.

— Знайшовся мені дурень.

— Заходь.

Він жестом запросив мене всередину. Я зайшла, а він одразу ж зачинив двері. Не знаю, може, йому уявлялося, що це операція під прикриттям. Але він збирався заплатити мені мільйон тагів — отож, якщо вже йому так хотілося, можна було побавитися в Агента 007.

Майстерня, по суті, була гаражем — величезним гаражем. Справді, я ладна була б зробити що завгодно, аби в мене було стільки простору. В одному кутку я збудувала б собі маленький будиночок, а усе решта... навіть не знаю, як використати. Може, засадила б штучною травою? Значну частину приміщення займали чотири однакових роботи-заготівельники, кожен на своїй платформі. Я підійшла до найближчого заготівельника, захилила голову, щоб його роздивитися.

— Ого!

— Так, — сказав Тронд, — поки не побачиш такого робота зблизька, навіть не розумієш, наскільки вони великі.

— Як тобі вдалося доставити їх у місто так, щоб ніхто не дізнався?

— Це було непросто, — відповів Тронд. — я доставляв їх сюди частинами, про це знало лише вузьке коло втаємничених. Також я зібрав групу із семи механіків, які вміють тримати язика за зубами.

Я озирнулася по майстерні. Вона здавалася порожньою.

— Тут є ще хтось?

— Звичайно ж, ні. Я не хочу, щоб хтось дізнався про те, що я тебе найняв.

— Таке не зовсім приємно чути.

Заготівельник був чотири метри заввишки, п'ять метрів завширшки і десять метрів завдовжки. Щоб звести до мінімуму нагрівання від сонячного випромінювання, корпус було вкрито матеріалом, що відображав світло. Кожне із шести коліс цього звіра було завширшки з півтора метра. Більшу частину машини займав величезний порожній контейнер. Попереду була потужна гідравлічна система, а ззаду — петля. У такий спосіб відбувалося вивантаження вмісту контейнера. У передній частині розміщувався ківш із допоміжними сегментами. Місця для пасажирів, звісно ж, не було. Заготівельники були автоматичні і навіть віддаленого керування потребували лише інколи. Там, де можна було б сподіватися на місце для водія, стояла закрыта металева скринька. На ній — логотип «Тойоти», а також слово «Цукурума», виведене стильним шрифтом. Біля заготівельників лежали набори інструментів — там, де їх залишили працівники у кінці зміни.

— Ну що ж, — сказала я, уважно все роздивившись. — Це буде непросто.

— А в чому проблема?

Тронд підійшов до одного з коліс і сперся на нього.

— Це просто робот. У нього немає жодних захисних пристосувань. Весь його штучний інтелект призначений винятково для того, щоб будувати шлях. Я впевнений, що озброївшись чималим баком з ацетиленом, ти легко з усім впораєшся.

— Тронде, це справжній танк. Його не просто буде вбити.

Я підійшла до заготівельника і уважніше роздивилася шасі.

— А ще тут скрізь камери.

— Вони потрібні для того, щоб орієнтуватися в просторі, — відказав Тронд.

— Але він надсилає відео в центр керування. Коли щось станеться, там одразу ж відмотають відео назад і побачать мене.

— Ну, значить, треба закрити ідентифікаційні позначення на твоєму скафандрі — і немає проблем.

— Та ні, є одна проблема. Вони викличуть ВК-спеціалістів, щоб дізнатися, що за чортівня відбувається. І тоді вони вирушать по мою душу. Вони можуть не знати, хто я така, але це не заважатиме їм затягнути мене всередину. Щойно з мене знімуть шолом — інтрига розкриється.

Він підійшов до заготівельника з мого боку.

— Я розумію, до чого ти ведеш.

Я розправила рукою волосся. Цього ранку я не встигла прийняти душ, і почувалася, наче брудна ганчірка, яку занурили у ще більший бруд.

— Треба придумати щось, що спрацює не одразу — лише після того, як я повернуся всередину.

— Не забувай, що їх потрібно знищити повністю. Якщо залишиться щось, що можна буде полагодити, то ремонтні бригади «Санчес» відновлять роботів за лічені дні.

— Так, знаю, — взялася за підборіддя я. — А де акумулятор?

— У передньому відсіку, ось у тій скриньці з логотипом «Тойоти».

Я побачила біля передньої скриньки коробку запобіжників — вони мали захищати електроніку від стрибків напруги і замикань. На це варто буде звернути увагу.

Я нахилилася до ящика з інструментами.

— Коли вони повністю завантажені, то доставляють вантаж на комбінат, правильно?

— Так.

Тронд підняв гайковий ключ і підкинув його в повітря. Він повільно підлетів до стелі.

— А тоді що, вони скидають свій вантаж і повертаються назад до Мольтке?

— Після того, як підзарядяться.

Я провела рукою по гладенькому блискучому металу контейнера:

— І який заряд у акумуляторів?

— Дві з половиною мегават-години.

— Ого, — обернулася я. — Такого заряду і на електрозварювання вистачить.

Він знизав плечима.

— Доставка сотні тонн гірської породи потребує енергії.

Я залізла під заготівельник.

— А як тут влаштоване тепловідведення? Установка на зміні агрегатного стану воску?

— Уявлення не маю.

Перебуваючи у вакуумі, не так просто позбутися зайвого тепла, адже навколо немає повітря, яке забирало б тепло на себе. А там, де є електрична енергія, кожен джоуль рано чи пізно перетворюється на тепло. Це може відбуватися внаслідок електричного опору, тертя при пересуванні елементів, внаслідок хімічних реакцій в акумуляторі, завдяки яким і з'являється енергія, — але врешті-решт, усе перетворюється на тепло. Система охолодження Артеміді доволі складна — тепло відводиться до термічних панелей, розміщених біля комплексу реакторів. Вони стоять у тіні і повільно втрачають енергію через інфрачервоне випромінювання. Але заготівельники повинні бути автономними.

Трохи пошукавши, я знайшла те, що мене цікавило — клапан системи тепловідведення. Я одразу впізнала тип установки. Колись ми з батьком чимало таких встановили, коли ремонтували самохідні машини.

— Так, це віск, — сказала я.

Тронд підійшов ближче — я побачила поряд його ноги.

— І що це означає? — запитав він.

— Акумулятор і корпус мотора оточені резервуаром з твердим воском. На те, щоб розплавити віск, йде багато енергії — ось у такий спосіб і відводиться тепло. Лінії з воском оточені трубками охолодження. Коли заготівельник повертається на перезарядку, вони закачують у ці трубки холодну воду, яка знову охолоджує віск, і після цього відводиться. Нагріту воду потім можна охолоджувати як завгодно довго, а заготівельник повертається до роботи.

— Отже, ти можеш зробити так, щоб заготівельник перегрівся? — запитав він. — У цьому полягає твій план?

— Не все так просто. Тут передбачено захист від перегріву. У випадку надлишкового нагрівання заготівельник просто вимикається, поки не охолоне. Інженери з «Санчес» одразу розібралися б, у чому річ. Мій задум в іншому.

Я вилізла з-під заготівельника, встала і випростала спину. Тоді, вхопившись за край металу, залізла в контейнер. Тепер мій голос повторювало відлуння.

— Коли я тут, камери мене бачать?

— Як? — спитав він. — Ти що збираєшся їхати на заготівельнику до передгір'їв Мольтке?

— Тронде, камери мене тут бачать?

— Ні, вони призначені для навігації і спрямовані назовні. Слухай, а як ти покинеш місто — в тебе ж немає дозволу виходити зі шлюзу?

— Про це не хвилюйся.

Я вилізла з контейнера і стрибнула на землю з висоти чотирьох метрів, потім вхопила стільця, поставила його зручніше, сіла задом наперед, підперла підборіддя і замислилася. Тронд підійшов ближче.

— Отже?

— Я думаю, — відповіла я.

— Жінки здогадуються, наскільки звабливо вони виглядають, коли так сидять?

— Звичайно.

— Я знав!

— Я намагаюсь сконцентруватися.

— Вибач.

Я кілька хвилин дивилася на заготівельник. Тронд безцільно ходив по ангару і бавився з інструментами. Він був геніальним підприємцем, але терпіння у нього було, як у десятирічного хлопчика.

— Добре, — нарешті сказала я. — В мене є план.

Тронд покинув викрутку і підбіг ближче.

— Розкажи ж його мені.

Я захитала головою.

— Не хвилюйся про подробиці.

— Я люблю подробиці.

— У кожної жінки свої секрети, — я встала. — Але я повністю знищу заготівельники.

— Звучить чудово.

— Ну добре, — сказала я. — Я йду додому, мені треба прийняти душ.

— Так, — сказав Тронд. — Справді, не завадило б.

Повернувшись до своєї труни, я скинула одяг швидше, ніж п'яненька дівчина після випускного. Надягнувши халат, я пішла в душ і навіть доплатила двісті тагів за те, щоб полежати у ванні. Чудове відчуття.

Весь день я провела як і зазвичай, займаючись доставкою. Не хотілося б, щоб чиєсь пильне око помітило різкі зміни у моїй поведінці напередодні величезного злочину. Тож я не ходила без діла, а працювала до четвертої вечора.

Повернувшись додому, я лягла — хоч, зрештою, стояти там неможливо — і зайнялася дослідженнями. Я заздрю тим, хто живе на Землі, тільки в одному: у них набагато швидший інтернет. У нас на Артеміді є своя локальна мережа, в якій швидко працюють перекази у тагах і електронна пошта; але коли треба здійснити пошук в інтернеті, то запит іде на сервери Землі. А це означає, що при кожному запиті треба чекати щонайменше чотири секунди. Швидкість світла не така висока, як мені хотілося б.

Я пила стільки чаю, що раз на двадцять хвилин доводилося бігати до спільного туалету. Попрацювавши чотири години, я дійшла висновку: мені дуже хотілося мати окремий туалет.

Врешті-решт, у мене з'явився план. І як це буває з кожним хорошим планом, для його здійснення потрібен був божевільний українець.

Сівши на Тригера, я поїхала в Дослідницький центр Європейської космічної агенції і припаркувала його у вузькому коридорі. Космічні агенції стали першими у світі орендарями нерухомості на Артеміді. У давні часи найкраща нерухомість у місті розміщувалася на нульовому поверсі Армстронга. Відтоді з'явилося ще чотири куполи, а космічні агенції залишилися на своєму місці. Їхні офіси, колись оздоблені за останнім словом дизайну, тепер застаріли на двадцять років.

Я зістрибнула з Тригера і пішла до лабораторії. Перше ж приміщення — крихітна приймальня — змусило згадати давні часи, коли нерухомість була значно дефіцитнішою, ніж тепер. Чотири

коридори розходилися під незвичним кутом. Деякі двері не відчинялися, якщо не зачинити сусідні. Зручність використання стала жертвою співпраці представників сімнадцяти урядів, які розробляли проект лабораторії разом. Я пройшла через центральні двері, потім — майже до кінця коридору. Там розташовувалася лабораторія мікроелектроніки.

Мартин Свобода схилився над мікроскопом, а вільною рукою намагався намацати каву. Перш ніж він знайшов-таки свою чашку і відсorbнув, його рука пройшлася по трьох склянках зі смертельними кислотами. Поза всяким сумнівом, одного дня цей ідіот сам себе зажене в могилу.

Його призначили на посаду в Європейській космічній агенції чотири роки тому. Він вивчає методи виробництва мікроелектроніки. Очевидно, у цій галузі Місяць створює певні переваги. Лабораторія Європейської космічної агенції — це омріяне місце роботи. Отже, напевно, він був професіоналом високого рівня.

— Свободо, — звернулась до нього я.

Відповіді не було — він не помітив, що я прийшла, і не почув, що я до нього говорю. Це так на нього схоже! Я ляснула його по потилиці, і він аж підстрибнув з-за мікроскопа. Потім усміхнувся, наче дитина, що зраділа своїй тітоньці.

— О, привіт, Джаз! Як життя?

Я сіла на лабораторне крісло навпроти нього.

— Маю для тебе одне божевільне наукове завдання.

— Чудово, — повернувся він до мене. — Чим можу допомогти?

— Мені потрібна електроніка, — я витягнула з кишені схему і простягнула йому. — Ось, або щось на зразок цього.

— Папір? — він узяв схему так, наче це був зразок сечі. — Вона в тебе на папері?

— Я не вмію користуватися додатками для проектування. Просто скажи, що ти думаєш?

Він розгорнув аркуш і насуплено розглядав мою шкрябанину. Свобода був найкращим інженером-електроніком у місті. Таке завдання для нього точно не становило труднощів. Він повернув креслення боком.

— Ти це лівою рукою креслила, чи як?

— Я ж не вдаю із себе художницю.

Він узявся за підборіддя.

— Якщо не зважати на художню витонченість, то можу сказати, що схема чудово спроектована. Ти її звідкись перемалювала?

— Ні, а що? Тут щось не так?

Він звів брову.

— Просто вона надзвичайно добре зроблена.

— Дякую.

— Я не знав, що ти така талановита.

Я знизала плечима.

— Знайшла в інтернеті кілька посібників з електроніки і від цього відштовхнулася.

— То ти навіть ніде цього не навчалася?

Він знову поглянув на схему.

— А скільки часу в тебе на це пішло?

— Майже півдня.

— То ти освоїла оце все за сьогодні? З тебе був би прекрасний науковець.

— Я не хочу цього вислуховувати. Скажи мені, ти можеш таке зробити чи ні?

— Звісно, звісно, — відповів він. — На коли тобі потрібно?

— Що швидше, то краще.

Він кинув схему на лабораторний стіл.

— Я можу впоратися до завтра.

— Чудово, — я підхопилася зі стільця і дістала гізмо. — Скільки?

Він завагався. Під час переговорів такий знак ніколи не віщував нічого доброго. Він уже не раз робив для мене різні халтури — переважно усував протипіратські чипи з контрабандної електроніки. Зазвичай за такі фрілансерські завдання він брав по дві тисячі тагів. Чим же цей раз відрізнявся?

— Дві тисячі тагів? — запропонувала я.

— Хм-м... може, краще бартер?

— Звичайно, — я відклала гізмо. — Тобі треба якийсь контрабандний товар?

— Ні.

— Ясно.

Боже, та я ж контрабандистка! Ну чому люди так часто просять мене про щось інше?

Свобода підвівся і жестом попросив іти за ним. Ми пройшли в дальній кут лабораторії, де він займався різною «лівою» роботою.

Справді, навіщо купувати власне обладнання, коли платники податків з Європи вже все підготували?

— Ось, поглянь, — урочисто вказав він на стіл. У предметі, що стояв посередині, не було нічого цікавого. Просто маленький чистенький пластиковий футляр, у якому щось було всередині. Я придивилася.

— Це що, презерватив?

— Так, — з гордістю сказав він. — Мій останній винахід.

— Китайці випередили тебе на сім століть.

— Ні-ні! Це не звичайний презерватив.

Він простягнув мені циліндр, схожий на термос. З нього звисав електричний кабель, а зверху була зйомна кришка.

— Він іде в комплекті з ось цим.

Я відкрила кришку. Вздовж стінок були крихітні отвори, а посередині — металічний циліндр, прикріплений до дна.

— Хм, добре.

— Я зароблятиму, продаючи такі набори по три тисячі за штуку.

— Але презерватив коштує лише п'ятдесят тагів. Навіщо комусь таке купувати?

— Цей — багаторазовий, — усміхнувся він.

Я закліпала очима.

— Смієшся з мене?

— У жодному разі. Він виготовлений з тонкого, але витривалого матеріалу. Користуватися можна сотні разів, — він вказав на заокруглений металевий стержень пристрою. — Після кожного використання презерватив потрібно вивернути і натягнути на цей циліндр. Потім слід ввімкнути очищувач. Спочатку відбувається процес очищення рідиною, а потім — нагрівання до високої температури протягом десяти хвилин. Після цього виріб стерильний і готовий до повторного використання.

— О Боже, ні!

— Його ще можна змастити...

— Припини, — сказала я. — Чому ти вважаєш, що хтось захоче таким користуватися?

— Тому що в довготривалій перспективі це дає змогу зекономити гроші і, крім того, такий презерватив значно надійніший, ніж звичайний.

Я недовірливо подивилася на нього.

— Сама підрахуй, — відповів він. — Звичайні презервативи надто дорогі. Ніхто не виробляє їх тут — на Місяці немає сировини для виробництва латексу. Але моїм товаром можна користуватися щонайменше двісті разів — це десять тисяч тагів економії.

— Ага, — тепер він говорив зрозумілою мені мовою. — Добре, може це не така вже й божевільна ідея, але зараз у мене немає грошей для інвестицій.

— Та ні, мені не потрібні інвестори. Мені потрібна людина, яка його випробує.

— Для цього потрібен член. Ти думаєш, він у мене є?

Свобода підкотив очі.

— Мені треба знати, як відчувається жінка при використанні цього виробу.

— Я з тобою не кохатимусь.

— Ні-ні, я хочу, щоб ти випробувала його наступного разу, коли з кимось кохатимешся, а потім розповіла мені, як це вплинуло на твої відчуття.

— Чому б тобі не зняти дівчину і не розпитати її самому?

Він опустил погляд.

— У мене немає дівчини, і взагалі я невпевнено відчуваюся з жінками.

— По всьому Олдріну повно борделів — дорогих, дешевих — обирай на свій смак.

— Це не підходить, — переплів руки він. — Мені потрібні дані від жінки, яка займається сексом у своє задоволення. Жінка повинна бути досвідченою, а ти, без сумніву, саме така...

— Обережніше!

— До того ж повинна бути висока ймовірність, що вона займеться сексом у найближчому майбутньому — і знову ж...

— Будь ласка, фільтруй слова!

Він зупинився.

— Ну добре. Ти зрозуміла, що мені треба.

В мене вирвався стогін.

— Може, я просто заплачу тобі дві тисячі тагів?

— Гроші мені не потрібні. Мені потрібні випробування.

Я глянула на презерватив. На вигляд він був цілком звичайний.

— Отже, він добре виконує свою функцію? Ти впевнений, що він не порветься?

— Так, звичайно. Я провів усі тести: на зношування, розтягування, тиск, тертя — все, що тільки може бути.

В мене промайнула бентежна думка.

— Чекай, а ось саме цим виробом ти користувався?

— Ні, але навіть якби користувався, це не мало б значення. Завдяки процесу очищення він знову стає стерильним.

— Та ти смієшся, — тут я замовкла і перевела погляд. Потім максимально спокійним голосом промовила:

— Це мало б значення, Свободо. Якщо не з біологічного погляду, то з психологічного.

Він знизав плечима. На якусь мить я замислилася, і нарешті промовила:

— Добре, я згодна, але не обіцяю, що ляжу з кимось у ліжку, щойно звідси вийду.

— Так-так, — погодився він. — Просто зроби це наступного разу, коли обставини складуться в природний спосіб, добре?

— Добре, згода.

— Чудово, — він передав мені футляр з презервативом і очищувач. — Телефонуй, якщо будуть якісь запитання.

Я обережно розглядала отримане. Це не робило мені честі, але з логічного погляду все було цілком нормально. Я просто погодилася випробувати новий виріб, правильно? У цьому ж не було нічого поганого, правда? Ну правда ж?

Я вже йшла до виходу, аж раптом зупинилася й обернулася.

— Слухай, а ти чув колись про «ZAF0»?

— Ні, а повинен був чути?

— А, тоді не зважай. Я зайду завтра після полудня, щоб забрати пристрій.

— Завтра в мене вихідний. Може, краще зустрінемося у парку — скажімо о третій дня?

— Мені підходить, — відповіла я.

— Чи можу я запитати, навіщо тобі ця схема?

— Ні.

— Добре, побачимося завтра.

Конрад, мінус шостий поверх.

Тригер віз мене знайомими коридорами. Я намагалася не зважати на лихе передчуття. Мені був добре відомий кожен поворот, кожна майстерня, кожна подряпина на кожній стіні. Я могла заплющити очі і сказати де стою, просто прислухавшись до відлуння і фонового шуму.

Повернувши за ріг, я потрапила у Ряд майстрів, де працювали найкращі майстри з усього міста. Тут не було яскравих вивісок чи іншої реклами. Їм не потрібно було заманювати клієнтів. Вони працювали на репутацію.

Я припаркувалася перед CD6 3028, зійшла і невпевнено зупинилася перед дверима. На якусь мить мною оволодів страх, і я вже мало не передумала, але опанувала себе, знову повернулася до дверей і натиснула на кнопку дзвінка. У дверях з'явився чоловік зі зморшкуватим обличчям і акуратно підстриженою бородою. На голові в нього була біла мусульманська шапка-такія. Він мовчки подивився на мене, а тоді промовив:

— Овва!

— Доброго вечора, батьку, — сказала я арабською.

— У тебе якісь проблеми?

— Ні.

— Тобі потрібні гроші?

— Ні, я тепер незалежна.

Він насупив брови.

— Невже дочка не може прийти до батька в гості, щоб виявити свою пошану?

— Облишмо пусті балачки, — сказав він англійською. — Що тобі треба?

— Я хочу позичити зварювальне обладнання.

— Цікаво, — він залишив двері відчиненими і пішов у майстерню. На привітніше запрошення годі було й чекати. Пройшли роки, але нічого не змінилося. У вогнетривкій майстерні було жарко і тісно, як завжди. Усі батькові інструменти в ідеальному порядку були розвішані на стінах. В кутку виднівся чималий стіл з масками для зварювання.

— Ходи сюди, — сказав він.

Через задні двері ми пройшли до його помешкання. Крихітна вітальня здавалася палацом порівняно з моєю труною. У батьковому помешканні вздовж однієї зі стін було дві комірочки-труни. Це дуже популярне рішення серед небагатих мешканців Артеміди. Не так приємно, як справжні спальні, але все ж таки можна усамітнитися, і це було добре. У цьому домі я виросла, і в одній із цих комірок... зі мною відбувалися різні цікаві речі.

У ньому була кухонна ніша з плитою на справжньому вогні. Це одна з переваг життя у вогнетривкому приміщенні. Така плита значно краща за мікрохвильову піч. Можливо, ви подумаете: у нас була справжня плита — значить, ми смачно харчувалися, але це не так. Батько докладав усіх зусиль, але жижа є жижа. Коли готуєш із водоростей — можливості невеликі.

Втім, одну зміну я помітила. Вздовж дальньої стіни, від підлоги до стелі, простягався лист металу завширшки з метр, причому розміщений він був не перпендикулярно до підлоги, а під кутом десь 20–30 градусів. Так мені здавалося на око. Я вказала на новий елемент інтер'єру:

— А що це в біса таке?

— Це спало мені на думку ще якийсь час тому.

— Навіщо?

— Здогадайся.

Ох, якби ж мені давали по одному тагу щоразу, коли я чула від нього ці слова! Він ніколи не відповідав прямо. Кожнісіньке запитання перетворювалося на можливість чогось мене навчити. Як і під час кожної такої загадки, він мовчки дивився на мене, склавши руки. Я підійшла і торкнулася металевого листа. Звісно ж, лист був доволі міцний. Батько ніколи нічого не робив абияк.

— Двоміліметровий лист алюмінію?

— Правильно.

Отже, на бічні сили він не розрахований. Я пройшлася пальцями по листу і по стіні. Через кожні двадцять сантиметрів були невеличкі горбочки.

— Точкове зварювання? Це на тебе не схоже.

Він знизав плечима.

— Можливо, це дурноверха ідея — я ще не зовсім у ній впевнений.

За кілька сантиметрів од стелі я помітила два гачки.

— Ти збираєшся щось тут повішати?

— Правильно!

— Але що?

Я пройшлася поглядом догори і донизу.

— Мабуть, основна підказка — це ось цей дивний кут. У тебе є транспортир?

— Я полегшу тобі завдання, — відповів він. — Відхилення від вертикалі становить 22,9 градусів.

— Ага, — сказала я. — Довгота Артеміді — це і є 22,9. Усе, я зрозуміла.

Я обернулася до батька:

— Це для молитов.

— Правильно, — відказав він. — Я називаю це молитовною стіною.

Місяць завжди повернутий до Землі одним боком. Тому, хоча ми рухаємося по орбіті, з нашого боку здається, що Земля не рухається. Якщо бути зовсім точним, то вона трохи відхиляється через лібрацію Місяця, але можете не морочити собі голови такими дрібницями. Суть в тому, що Земля на небі завжди перебуває приблизно в одній точці. Вона обертається навколо осі, у неї є фази, але вона практично не рушає з місця.

Лист металу вказував на Землю, і в такий спосіб тато міг бути впевнений, що повернувся до Мекки під час молитви. Більшість мусульман, що жили тут, просто поверталися на захід. Більшу частину життя так робив і мій батько.

— Але як ти користуватимешся цим? — запитала я. — Тут будуть якісь спеціальні ремінці? Адже стінка вийшла майже вертикальна.

— Не сміши мене, — він приклав обидві руки до молитовної стіни і прихилився до неї. — Ось так. Усе досить просто. В такий спосіб я дотримаюся Кіблі значно ретельніше, ніж ті, хто повертаються у західний бік Місяця.

— Батьку, це схоже на якусь дурницю. Адже мусульмани в Австралії не викопують молитовних ям. Невже ти думаєш, що здивуєш цим Магомета?

— Слухай, — обірвав мене він. — Якщо не дотримуєшся ісламу, то, будь ласка, не говори про Пророка.

— Добре-добре, — відповіла я і вказала на гачки. — А це навіщо?

— Здогадайся.

Я простогнала і неохоче запропонувала версію.

— Для того, щоб підвісити молитовний килимок?

— Правильно.

Він підійшов до стола поряд з кухонною нішею і сів на стілець.

— Не хотілося робити отворів у старому молитовному килимку, тож я замовив ще один із Землі. Він буде тут через кілька тижнів.

Я сіла на іншому стільці — там, де тисячі разів снідала, обідала і вечеряла.

— Номер накладної маєш? Я можу влаштувати, щоб його доставили тобі швидше.

— Ні, дякую.

— Тату, тут немає нічого незаконного. Я просто скористаюся своїми зв'язками.

— Ні, дякую, — повторив він, цього разу голосніше. — Краще не будемо про це сперечатися.

Я заскреготала зубами, але змовчала. Час було змінити тему.

— Може трохи дивне запитання, але ти чув колись про «ZAF0»?

Він звів брову.

— Це та лесбійка з давньої Греції?

— Ні, її звали Сафо.

— Тоді ні, не знаю. Що це?

— Уявлення не маю, — відповіла я. — Недавно щось бачила краєм ока, і тепер думаю, що це було.

— Ти завжди була допитливою. Тобі чудово вдається знаходити відповіді. Може, краще було б спрямувати твої геніальні здібності в якесь корисне русло?

— Батьку, — відповіла я з пересторогою у голосі.

— Добре, — склав руки він. — Отже, тобі потрібне зварювальне обладнання?

— Ага.

— Останнього разу, коли ти мала справу з моїм обладнанням, це добром не закінчилося.

Я напружилася і спробувала не відводити очей, але не змогла. Я втупилася у підлогу. Його голос потеплішав.

— Вибач, не треба було мені про це згадувати.

— Нічого страшного, твоя правда, — сказала я.

Запанувала незручна тиша — мистецтво, яким ми досконало оволоділи за довгі роки.

— Ну що ж, — ніяково почав він. — То що саме тобі потрібно?

Я відігнала незручні думки. Для почуття провини ще буде час.

— Мені потрібен пальник, кілька балонів ацетилену, балон кисню і маска.

— А як же неон? — запитав він.

Я зіщулилася:

— О, так. Звичайно, неон також.

— Ти забуваєш основи, — сказав він.

Неон насправді не був мені потрібен, але цього я не могла йому сказати. Коли зварюєш алюміній, потрібно тримати його в інертному газі, щоб поверхня не окиснювалася. На Землі для цього використовують аргон — через його доступність. Але у нас, на Місяці, благородних газів немає, тож їх доводиться імпортувати з Землі. Неон удвічі легший за аргон, тому ми використовуємо саме його. Для мене це не мало ніякого значення, адже я збиралася працювати у вакуумі. Там немає кисню, тому метал не окиснюватиметься. Але про це я йому говорити не збиралася. Крім того, я збиралася різати сталь, а не алюміній — але знову ж, говорити про це з батьком я не збиралася.

— І навіщо це тобі? — запитав батько.

— Я встановлюю для подруги кисневе укриття.

Я брехала батькові безліч разів, особливо в підлітковому віці, але, чорт забирай, від цього щоразу аж у животі крутило.

— Чому ж твоя подруга не найняла зварювальника? — запитав він.

— Як це, не найняла? Вона найняла мене.

— Ага, то ти тепер зварювальниця? — по-акторськи витріщив очі він. — Але ж усі ці роки ти казала, що не хочеш цим займатися.

Я зітхнула.

— Тату, це просто подруга, яка хоче, щоб я встановила кисневе укриття у неї в спальні. Я майже нічого з неї за це не беру.

Встановлення в житлових приміщеннях кисневих укриттів було доволі поширене, особливо серед тих, хто іммігрував недавно. Новоприбулі дуже хвилюються щодо «смертельного вакууму за межами міста». Це ірраціональний страх, адже корпус Артеміди цілком безпечний, — але ніколи й не передбачалося, що страх буде логічним. На практиці, індивідуальні кисневі укриття швидко перетворюються на комірчини.

— А що в цьому незаконного? — запитав він.

Я ображено подивилася на нього.

— А з чого ти взяв, що тут є щось?..

— Що в цьому незаконного? — повторив він.

— Її квартира розміщена в куполі Армстронга, якраз під внутрішньою оболонкою. Мені доведеться приварити укриття до цієї оболонки. Щоб зробити це офіційно, треба пройти низку додаткових перевірок, а на це в неї немає грошей.

— Тю, — сказав батько. — Безсенсовна бюрократія. Навіть найневміліший amator не може пошкодити шестисантиметровий лист алюмінію.

— І це ти мені розповідаєш? — відповіла я.

Він склав руки і насупив брови.

— Клята міська влада заважає займатися бізнесом...

— Так-так. Продовжуй проповідь.

— Ну добре, бери, що тобі треба, але за ацетилен і неон віддаси гроші.

— Добре, ну звісно ж, — відповіла я.

— У тебе все гаразд? Ти якась бліда.

Я готова була блюванути. Необхідність брехати батькові повернула мене у підліткові роки. І можу вам сказати, що немає на світі людини, яку я ненавиділа б сильніше, ніж Джаз Башару у підлітковому віці. Саме ця дурепа прийняла усі безглузді рішення, які тільки могла прийняти, і саме на ній лежить відповідальність за те, де я опинилася сьогодні.

— Я в порядку, просто трохи втомилася.

Дорога Джаз!

Я отримав на день народження великий постер корабля «Руса». Який він прекрасний! Це найбільший космічний лайнер в історії людства. Він вміщує двісті пасажирів. Я вивчаю усе, що можу знайти про нього. Трохи схоже на одержимість, але хіба не все одно? Це дуже цікаво.

Цей корабель — просто диво. У ньому повна центроспрямована гравітація з досить великим радіусом, щоб нікого не знудило. Він навіть допомагає людям звикнути до місячної гравітації! Подорож до Місяця триває сім днів, і протягом цього часу вони поступово сповільнюють оберти. Отже, коли людина підіймається на борт, сила тяжіння дорівнює земній, але коли корабель сідає на Місяці, вона вже становить одну шосту. Під час подорожі назад те ж саме відбувається у зворотному напрямку, щоб людина знову звикла до земної сили тяжіння. Правда ж, класно?

Я досі не розумію, як працює «циклічна Орбіта Ангоффа-Крауча». Зрозумів тільки, що це балістична орбіта між Землею і Місяцем. Але все одно якось це дивно. Вона починається на Землі, потім через сім днів дістається до Місяця, потім виходить за межі площини Земля-Місяць і повертається на Місяць через чотирнадцять днів. За цей час проходить кілька тижнів на еліптичній орбіті навколо Землі. Я цього не розумію і навіть не намагатимусь. Але корабель, ще раз кажу, просто чудовий.

Одного дня, коли я стану багатим проектувальником ракет, я полечу на Артемиду і ми разом вип'ємо чаю. Слухай, а коли ви з батьком прибули на Артемиду, ви також летіли на кораблі «Руса»?

Дорогий Кельвіне!

Ні, «Руси» на той час ще не було. Ми прилетіли на «Коллінзі», єдиному космічному лайнері, який тоді існував. Це було десять років тому, мені було тільки шість. Усіх подробиць я вже не пам'ятаю. Але пам'ятаю, що штучної гравітації у той час не було. Тоді скрізь на кораблі була

нульова гравітація, мені дуже подобалося літати і відштовхуватися від усього.

Ти зацікавив мене цією темою про орбіту, тож я про це почитала. Здається, тут усе дуже просто. Корабель проходить через цикл, кожен крок якого займає сім днів: Земля => Місяць => (глибокий простір за межами площини Земля-Місяць) => Місяць => Земля => (глибокий простір за межами площини Земля-Місяць) => Земля. І це повторюється знову і знову. Якби Місяць стояв на одному місці, можна було б просто літати туди й назад, але він обертається навколо Землі, приблизно зі швидкістю один оберт за місяць, і це значно ускладнює перевезення.

Я подивилася математичні рівняння орбіт і перевірила їх. Справа досить проста. Це можна зробити навіть подумки.

Дорога Джаз!

Можє, ти й здатна зробити це подумки, але я зовсім не такий розумний. Та нічого страшного. Зате я можу старанно працювати, а ти — страшенне ледацю!

Дорогий Кельвіне!

Не смій називати мене ледацом. Я придумала б якусь в'їдливу відповідь, але щось мені бракує мотивації.

Слухай, мені потрібна порада. У нас із Едгаром буде вже четверте побачення. Ми вже чимало обіймалися і цілувалися, але далі справа не заходить. Я хотіла б зробити наступний крок, але не хотілося б заходити занадто далеко. Я ще не готова роздягнутися. Даси якісь поради?

Дорога Джаз!

Цицьки!

*Дорогий Кельвіне!
Справді? Усе так просто?*

*Дорога Джаз!
Так..*

Наступного ранку я прокинулася голою у м'якому зручному ліжку. Ні, поряд нікого не було. Ну чому одразу думати про такі дурниці? Просто хотілося відчутти, яким буде життя, коли я отримаю мільйон тагів.

Я випростала руки і прогнула спину. Як же чудово мені спалося!

На відміну від моєї нікчемної труни, у цій кімнаті була чудова звукоізоляція. Тут не доводилося прокидатися від голосних сварок і сексу сусідів, сюди не долинали запальні розмови з коридору, тут п'яні ідіоти не натикалися на стіни.

А ліжко! На ньому було достатньо місця, щоб лягти поперек. Простирадла і ковдри — м'якіші за оксамит, а постільна білизна приємніша на дотик, ніж моя піжама.

Кімната коштувала 2000 тагів за ніч. Коли я отримаю оплату від Тронда, у моєму прекрасному звукоізольованому помешканні буде таке ж ліжко.

Я поглянула на гізмо. Одинадцята ранку? Ого, оце-то я поспала!

Вставши з теплої постелі, я пішла в туалет — в окремий туалет! Тут не треба було вдягати халат, ніхто не дивився на мене в коридорі — тут просто була я, був мій сечовий міхур і можливість спокійно владнати наші з ним справи.

Мій ранковий ритуал також передбачав душ. Я дозволила собі не поспішати. Окремий душ — це ще одна річ зі списку майбутніх вигод, яких мені забажалося. Вода на Артеміді дорога, але ми її нікуди не виливаємо. Це замкнена система, тож насправді гроші платяться за очищення води. Душ у готельному номері повторно використовує очищені стічні води. Перші двадцять літрів надходять із системи чистими — цього вистачає приблизно хвилини на три. Після цього в душ повертається підігріта використана вода. Можна митися скільки завгодно, але води на це йде всього двадцять літрів. У такому душі важливо, щоб до стоку не потрапляла сеча.

Накинувши неймовірно зручний махровий халат, я закрутила голову у тюрбан з рушника.

Настав час працювати над наступним кроком мого зловісного плану. Цього разу вже не треба було нічого досліджувати — слід було просто подумати. Я знову лягла на ліжко, з якого не хотілося вставати ніколи, і пустила розум у вільне плавання.

Питання полягало в тому, як вийти з міста.

Шлюзи виконують лише команди членів ВК-профспілки — і на це є свої підстави. Не можна допустити, щоб якась випадкова людина знічев'я полізла гратися панеллю керування шлюзу. Порухиться робота шлюзу — і всі мешканці купола загинуть.

Отже, для доступу до панелі керування треба було провести над нею своїм гізмо. У такий спосіб користувач підтверджував, що належить до профспілки. Це проста і ефективна система захисту від дурня. Але якщо дурень наполегливий, то його не зупинить жоден захист.

У системі було одне слабе місце: з міркувань безпеки захист не встановлювався на зовнішні двері шлюзу. Уявіть ситуацію: людина у відкритому космосі, в неї ушкоджений скафандр, вона намагається врятуватися... і тут на екрані вікно аутентифікації! Це був би жах. Отже, мені потрібен був хтось, хто відкриє шлюз ззовні. Хтось... або щось.

Я змушена була залишити готельний номер — мені зателефонували з рецепції з погрозою зняти оплату ще за одну добу.

Після цього я поїхала Тригером на мінус четвертий поверх Армстронга — або, як казали місцеві, до Маленької Угорщини. Угорцям належали всі металообробні майстерні. В такий же спосіб в'єтнамці взяли на себе всі майстерні життєзабезпечення, а саудівці — зварювання.

Я під'їхала до майстерні батькової колеги Зоки Штробль. Напевно, коли їй давали прізвище, не вродили голосні. Вона виготовляла герметичні резервуари. Коли батько отримував контракт на встановлення кисневого укриття, зазвичай він купував його у Зоки. Її вироби були бездоганної якості — а для батька це було головне.

Я запаркувала Тригера і погрюкала у двері. Прочинивши двері, Зока визирнула одним оком і промовила з яскравим акцентом:

— Чого ти хочеш?

Я вказала на себе.

— Пані Штробль, це я, Джаз Башара.

— Ти — дочка Амара Башари, — сказала вона. — Хороший чоловік. Тебе теж пам'ятаю хорошою дівчинкою. А тепер ти погана.

— Ну добре... Слухайте, я хочу з вами про щось поговорити.

— Ти неодружена і кохаєшся з ким попаде.

— Так, я справжня блудниця.

Її син Ішван явно перевершив мене по кількості хлопців, з якими побував у ліжку. Але я стрималася і не стала про це говорити.

— Мені потрібно дещо позичити у вас на кілька днів. Я згодна заплатити за це тисячу тагів.

Вона відчинила двері ширше.

— Позичити що?

— Вашого РОКа.

Зока брала участь у будівництві двох куполів: Купола Біна і Купола Шепарда. Будувати куполи складно, зате гроші непогані. Разом з кількома десятками колег вона виготовляла вигнуті трикутні грані, з яких і зводився корпус. ВК-спеціалісти з'єднували грані заклепками. Шви при цьому виходили поганенькі — пропускали газ. Далі служба життєзабезпечення подавала всередину повітря. Одразу ж ставало ясно, звідки воно витікає. Зварювальники допрацьовували шви зсередини.

Пам'ятаю, батько добре заробив на таких замовленнях. Майстри з високим рівнем етики — а Зока, поза всяким сумнівом, до них належала — регулярно перевіряли якість своєї роботи. Але як досягти до корпусу ззовні, якщо ти не пройшов навчання і не отримав ліцензію ВК-спеціаліста?

Для цього й з'явився робот для обстеження корпусу — або, якщо коротше, РОК. По суті, це машинка з дистанційним керуванням, тільки з клешнями замість коліс. Ззовні на корпусах Артеміди передбачено ручки, що забезпечують доступ для технічного обслуговування. РОКи дістаються до потрібного місця, хапаючись за ці ручки. Це може здатися неефективним рішенням, але тільки так і можна пересуватися по зовнішній стороні куполів. Алюміній не магнітиться, присоски і пропелери у вакуумі не діють, а ракетний двигун — це занадто дорого.

— Навіщо тобі РОК? — запитала вона.

Я вигала брехню заздалегідь.

— Випускний клапан Шепарда погано тримає повітря. Його встановлював тато. Він хоче, щоб я перевірила місце зварювання.

Підтримувати на Артеміді постійний тиск непросто. Якщо люди використовують більше енергії, ніж зазвичай, тиск у місті трохи підвищується. Чому? Тому що енергія перетворюється на тепло. У результаті підвищується температура повітря, а відповідно, зростає й тиск. Зазвичай служба життєзабезпечення викачує із системи повітря, щоб вирівняти тиск, але раптом це не спрацює? Заради безпеки на кожному куполі є випускний клапан. Якщо тиск буде занадто високий, його відкриють і випустять частину повітря, щоб скоригувати показники.

— Твій батько завжди зварює добре. Проблема точно в іншому.

— Я знаю це, і ви знаєте. Але потрібно довести, що його робота бездоганна.

Вона замислилася.

— На скільки позичити?

— Та всього на декілька днів.

— Тисяча тагів?

Я витягнула гізмо.

— Так, я заплачу одразу.

— Чекай, — вона зачинила двері.

За хвилину двері знову відчинилися, і Зока вручила мені скриньку. Я зазирнула всередину — усе було на місці. Механічне звірятко було тридцять сантиметрів завдовжки. Його чотири ніжки-клешні були складені, а робоча кінцівка нависала зверху, наче цифра «7». На цій кінцівці була встановлена камера з високою розподільчою здатністю, а також прилади для хапання і тримання. Це був ідеальний пристрій для доступу до будь-якої точки і здійснення вимірювань. Чудовий інструмент для обстеження корпусу — як і для мого зловісного плану.

Вона передала мені пульт дистанційного керування — гладенький маленький пристрій з кнопками і джойстиками навколо екрана.

— Вмієш користуватися?

— Читала в інтернеті.

Вона насупилася.

— Зламаєш — заплатиш.

— Нехай це залишиться між нами, добре? — я провела пальцем над екраном гізмо. — Профспілка зварювальників завжди шукає

привід, щоб звинуватити тата. Не хотілося б їм у цьому допомагати.

— Аммар — хороша людина. Хороший зварювальник. Нікому не скажу.

— Отже, домовилися.

Вона витягнула гізмо.

— Так.

Я переказала кошти, а вона прийняла їх.

— Принесеш через два дні.

Із цими словами вона повернулася до майстерні, зачинивши за собою двері.

Так, вона була непривітна і мала свою думку щодо мого статевого життя. Але знаєте, краще б усі були такі, як вона. Жодних тобі пустих балачок, жодних нісенітниць, ніякої вдаваної дружби. Просто товари і послуги в обмін на гроші. Ідеальний партнер для бізнесу.

Після цього я пішла до Купола Біна за покупками. Ціни там були вищі, ніж хотілося б, але мені потрібне було особливе вбрання. На Артеміді є трохи мусульман, зокрема мій тато, тому з'явилося кілька крамниць, що на них орієнтуються. Я знайшла довге коричневе плаття з вишуканою вишивкою. Воно підійшло б навіть найконсервативнішій дівчині-мусульманці. Крім того, я купила темно-зелений нікаб. Розглядала й інші варіанти — коричневий і чорний — але мені здалося, що темно-зелений добре контрастуватиме з коричневим платтям. Так, я планувала напад, але це ж не заважало мені мати гарний вигляд!

Добре, можете не вдавати, ніби знаєте, що таке нікаб. Це традиційний елемент ісламського одягу, який жінки носять на голові. Він покриває нижню частину обличчя. В поєднанні з хіджабом, тобто хусткою, що покриває волосся, я залишалась невидимою майже вся — визирають тільки очі. Чудовий спосіб ходити в масці, не викликаючи підозр.

Наступна річ, яка мені була потрібна — це новий гізмо, щоб мої нелегальні дії не залишили цифрового сліду. Мені одразу уявилося, як Руді перегляне історію мого гізмо — і все, інші докази не знадобляться. Ні, дякую! Життя таке непросте, коли в тебе на хвості поліціант... Мені потрібне було псевдо — підставне ім'я.

На моє щастя, тут зовсім не складно це влаштувати. Перш за все, тому, що нікого не цікавить, хто ти насправді такий. Система зосереджена на тому, щоб не допустити крадіжки особистих даних; використання псевдо — річ другорядна. Той, хто спробує вкрати особисті дані реальної людини, швидко про це пошкодує. Щойно дізнавшись, жертва заявить про це, а Руді за даними гізмо відстежить порушника. І куди потім тікати? Назовні? Це варіант лише для тих, хто вміє надовго тамувати подих.

Я зайшла в інтернет і обміняла кількасот тагів на євро. На отримані євро знову купила таги у ККК, назвавшись Нухою Неєм. Це зайняло всього хвилин десять, причому тільки через те, що після кожного запиту треба було чекати по чотири секунди. Я зайшла додому і залишила свій гізмо там. Час було стати Нухою Неєм.

Я пішла до готелю «Хаятт Артеміда». Це був маленький готель на шостому поверсі у Куполі Біна. У ньому не було жодних особливих принад. Тут часто зупинялися звичайні люди, що приїжджали на Місяць у найдивовижнішу відпустку свого життя. Я була тут тільки раз, на побаченні з туристом. Кімната була досить гарна, але не мені про це судити. Я встигла добре розгледіти тільки стелю.

Весь готель являв собою довгий коридор. Замість рецепції був крихітний кіоск завбільшки з комірчину, а в ньому — один працівник. Я його не впізнала, і це було добре. Значить, і він мене не впізнає.

— Вітання, — сказала я з важким арабським акцентом. Укупі з традиційним одягом усе свідчило про те, що я туристка.

— Вітаємо у «Хаятт Артеміда», — відповів він.

— Треба гізмо.

Він звик до розмов ламаною англійською.

— Гізмо? Вам потрібен гізмо?

— Гізмо, — кивнула я. — Треба.

Я здогадувалась, про що він думає. Він намагався зорієнтуватися, у якому номері я зупинилася. Але оскільки я — жінка з Саудівської Аравії, то номер, найімовірніше, зареєстровано на чоловіка. Одним словом, розібратися в цій плутанині непросто, а надто якщо спілкуватися доводиться переважно мовою жестів. Простіше було завести для мене гізмо. Готелю це майже нічого не коштувало.

— Ім'я? — запитав він.

Мені не хотілося виглядати занадто впевнено. Я подивилася на нього так, наче нічого і ніколи не розумію. Він постукав себе у груди.

— Нортон. Нортон Спінеллі!

Потім вказав на мене:

— А, ім'я, — відповіла я і постукала у груди себе. — Нуха Неєм.

Він ввів це ім'я на комп'ютері. І справді, на цю особу було відкрито рахунок, але до нього ще не прив'язали гізмо. Усе збігалося. Він витягнув з-під прилавка потертий пристрій. Це була досить стара модель; на корпусі виднівся напис: «Власність «Хаятт Артеміда»». Він натиснув кілька клавіш — і все, готово. Вручивши мені гізмо, він сказав:

— Вітаємо на Артеміді!

— Подяка! — відповіла я з усмішкою. — Велика подяка! Місяць — це таке захоплення!

Тепер у мене було нове ім'я. Час переходити до другої фази. Відкривши на екрані гізмо карту, я почала вдавати, ніби користуюся нею для навігації. Звісно, мені не потрібна була карта, щоб пересуватися Артемідою. Але я вдавала туристку, тож це була частина ролі. Я пішла незручним маршрутом через місто до Вхідного порту. У мене була чимала сумочка — ну а яка ж туристка без сумочки!

Далі — складніше.

У порту мене всі знали. Я бувала там щодня, а оскільки я — особистість яскрава, то забути мене важко. Це створює незручності, коли намагаєшся потайки кудись прокрастися. Але сьогодні я не була Джаз Башарою — я була Нухою Неєм, саудівською туристкою.

Я пішла до зони очікування біля залізничного шлюзу і влилася до натовпу туристів. Усі сидячі місця були зайняті, і ще кілька десятків чоловік стояли. Було кілька сімей із дітьми. Діти галасували і билися об стіни. У цьому випадку «билися об стіни» слід сприймати буквально. Їм не було куди подіти енергію, тож вони розганялися і відскакували від стін. Місячна гравітація — це справжній жах для батьків.

— Це так класно, — казала якась тупа блондинка своєму хлопцеві з довірчого фінансового фонду. — Ми проїдемося по Місяцю монорейковим поїздом!

Як це дістало! Так кажуть тільки туристи. Ніякий він не монорейковий. У нього дві паралельні рейки, як і у поїздів на Землі.

До речі, ми також не любимо, коли нас називають лунатиками, або коли Артеміду називають містом у космосі. Ми — не у космосі, ми — на Місяці. З іншого боку, ми таки в космосі — в тому ж сенсі, що й Лондон, наприклад.

Але я відхиляюся від теми.

Поїзд нарешті з'явився. Я вдавала, ніби захоплена його приходом, як і решта людей. Вагон був усього один — це вам не довжелезні земні поїзди. Сповільнивши хід, поїзд підповз до порту і зупинився. Клацнув метал, відчинився круглий люк, у якому з'явився кондуктор.

Дідько, та це ж Радж! Його тут не мало бути. Певно, він помінявся з кимось змінами.

Ми з Раджем вирости разом, ходили до однієї школи — і дітьми, і підлітками. Не скажу, що ми були близькими друзями, але більшу частину життя бачили одне одного щодня. Незважаючи на сукню і хіджаб, він міг мене впізнати. Ставши на проході, Радж поправив уніформу. Вона була в дурноверховому стилі дев'ятнадцятого століття: сіро-синя, з мідними гудзиками і кашкетом. З поїзда нетвердою ногою вийшли туристи, які щойно побували на комплексі «Аполлона-11». У багатьох із них в руках були сувеніри з Центру відвідувачів: моделі місячних модулів, виготовлені з місцевого каменю, нашивки з символікою «Аполлона-11» тощо.

Коли усі залишили поїзд, Радж оголосив чистим і потужним голосом:

— На годиннику 2:34 після полудня. Поїзд прямує до станції «Аполлон-11». Усі на борт!

Він дістав вінтажний компостер. Звичайно, ніяких паперових квитків ні в кого не було. Це була всього лише прикраса поверх терміналу для оплати. Я підтягнула нікаб вище і підійшла до люка, трохи кульгаючи — сподівалася, що зміна манери рухатися допоможе краще замаскуватися. Пасажири вишукувались за Раджем. Вони по черзі проводили своїми гізми над компостером і проходили через тамбур у поїзд.

Він стежив за тим, щоб у тамбурі перебувало не більше однієї людини, але намагався не привертати до цього уваги — просто стояв поперек дороги, не даючи людям заходити одночасно. Так було простіше, ніж пояснювати: «Якщо відбудеться розгерметизація, то двері до тамбура зачиняться. Місто буде в безпеці, а ви загинете».

Коли надійшла моя черга, я опустила очі, щоб випадково не зустрітися з ним поглядом. З мого гізмо почувся сигнал, а на екрані з'явилося текстове повідомлення.

Місто Артеміда. Оплата за поїзд — 75 тагів.

Радж мене не помітив. Я зітхнула з полегшенням і зайшла у поїзд.

Усі сидячі місця вже були зайняті, і я готова була простояти всю дорогу, аж раптом високий темношкірий чоловік поступився мені місцем. Він сказав щось французькою і вказав на своє сидіння. Справжній джентльмен! Я вклонилася йому і сіла, поставивши собі на коліна сумочку.

Радж зайшов слідом за останнім пасажиром, зачинив тамбур і двері поїзда. Діставшись до кабіни водія, він промовив по інтеркому:

— Вітаємо на Місячному експресі! Цей рейс відходить до Центру відвідувачів «Аполлона-11». Наше прибуття заплановане на 3:17. Будь ласка, не висувайте руки і ноги з вікон під час подорожі!

Серед пасажирів почувся регіт. Жарт був тупий, але туристи завжди з нього сміялися. Поїзд рушив. Дорога стелилася гладесенька — ані розхитування, ані грюкоту. Двигун, звичайно ж, був електричний, а колії — не зношені погодними умовами. Крім того, порівняно із земною залізницею, цією колією ніколи не возили нічого важкого. Біля кожного ряду сидінь був ілюмінатор. Пасажири радо розглядали суворий скелястий місячний ландшафт. І що їх у ньому так вражає? Просто купа сірих каменюк. Нічого надзвичайного.

До мене повернулася старомодно вбрана жінка із Середнього Заходу:

— Оце дивина — ми на Місяці!

— На жаль, не розумію англійської, — відповіла я арабською і знизала плечима.

Вона повернулася до іншого пасажира:

— Оце дивина — ми на Місяці!

Мовний бар'єр — чудовий засіб, щоб люди дали тобі спокій. Я взяла гізмо і відкрила арабський сайт з плітками. Мені просто потрібно було якесь виправдання, чому я їду з опущеною головою. На щастя, Радж керував поїздом, і тому не міг дивитися в мій бік.

Поки ми їхали, я дізналася все про останній скандал у саудівській королівській сім'ї. Наслідний принц зраджував своїм дружинам. Дві з них подали на розлучення за ісламським законом Хулам. Але дві інші з ним залишилися. Я дочитала коментар королеви до середини — і тут поїзд прибув. Почулося знайоме клацання металу. Радж закричав:

— Поїздки закінчено!

Він підійшов до дверей і відчинив їх.

— Центр відвідувачів «Аполлона-11»! Приємного перебування!

Усі вийшли з поїзда і опинилися у крамниці подарунків. Дехто з туристів тут зупинився, але більшість пройшла вперед до оглядової зали. Замість однієї зі стін у центрі були величезні вікна від підлоги до стелі, що виходили на місце посадки.

Ми підійшли ближче до скла. Нас привітав екскурсовод із бездоганно доглянутими нігтями. Я відвела очі. Це була ще одна людина, яку я знала. Як же складно чинити злочини у маленькому місті!

Гюнтер Ейчель іммігрував на Артемиду десять років тому, разом зі зведеною сестрою Ільзою. Що змусило їх переїхати? Вони були парою, і в Німеччині їх за це переслідували. Так, я не жартую — саме це стало причиною переїзду. Тут у статеve життя людини ніхто не втручається — за умови, що партнери дорослі і вступають у стосунки з власної волі (утім, поняття «дорослий» часом трактують по-своєму).

Хай там як, а ми з ним не були знайомі близько, а значить, я була замаскована достатньо добре. Він почекав, поки люди зберуться, і розпочав презентацію:

— Вітаємо на нашій базі у Морі Спокою. Підходьте ближче до скла, місця усім вистачить!

Ми підійшли до скла і вишикувались уздовж велетенських вікон. Модуль посадки розміщувався там само, де і століття тому — поряд з експериментальними установками, які залишили давні астронавти.

— Ви можете помітити чудернацьку форму вікон оглядової зали, — вів далі Гюнтер. — Чому б не влаштувати вікна простіше — півколом або по прямій? У нас тут діє правило: не можна наближатися ближче, ніж за десять метрів до будь-якої частини місця приземлення Аполлона. «Будь-яка частина» — це не тільки сам модуль приземлення, а й обладнання, інструменти, меморіальна табличка і навіть сліди, залишені астронавтами. Оглядову залу збудовано в такий

спосіб, що відстань від кожного вікна до найближчої частини місця приземлення — усього десять метрів. Пройдіться біля вікон, щоб побачити ці місця під різним кутом.

Деякі туристи вже ходили вздовж вікна серпантинном. Тепер, коли про це сказав Гюнтер, ходити почали майже всі.

— Якщо вас хвилює, що це скло — єдине, що відділяє від вакууму, можете не перейматися. Ці вікна — двадцять три сантиметри завтовшки; серед іншого, вони захищають вас від радіації. Тому якраз вони і є найміцнішою частиною корпусу Центру відвідувачів. А ще з приємністю додам, що скло було виготовлене просто тут, на Місяці. Воно затемнене домішками — реголітом і пилом, бо інакше нас би засліпило сонячне світло.

Він вказав на місце приземлення:

— Корабель «Ігл», названий на честь національного птаха Сполучених Штатів, орлана білоголового, приземлився тут двадцятого липня 1969 року. Ви бачите місце посадки цього корабля. У кінці місії астронавти Ніл Армстронг і Баз Олдрін знову вивели злітний ступінь на місячну орбіту.

Зачаровані побаченням, туристи підійшли до вікон ближче. Я також задивилася. А що, у мене теж серце не камінь. Я люблю своє місто і його історію. «Ігл» є вагомою її частиною.

— Кожна місія «Аполлон» ставила американський прапор, — розповідав Гюнтер. — Але де ж він? Коли корабель піднявся, прапор збило струменем газу, а потім засипало пилом. Якщо ви уважно подивитеся на землю, то побачите зліва від «Ігла» невеличкий білий клаптик — це єдина видима частина прапора.

Натовп перешіптувався, люди вказували одне одному на білу цятку.

— У пізніших місіях астронавти зрозуміли, що треба ставити прапор далі.

Серед натовпу прокотився сміх.

— Цікаве зауваження: за сотню років решту прапорів вибілило яскравим сонячним світлом, що трапляється тут під час місячних днів. Таким чином, зараз вони абсолютно білі. Але прапор, що встановлений на базі у Морі Спокою, вкритий тонким шаром реголіту. Напевно, він зараз має такий самий вигляд, як у 1969 році. Ясна річ, нікому не

дозволено заходити на територію чи щось на ній переміщувати, щоб краще роздивитися.

Він сплеснув у долоні за спиною.

— Сподіваюся, вам сподобалася розповідь про базу у Морі Спокою, а також краса видовища. Тепер можете ставити запитання.

За натовпом стояв Боб Льюїс та інші ВК-спеціалісти. За ними були двері з написом: «Зона ВК-підготовки».

Гюнтер вказав на них жестом:

— Для тих, кому цікаво, ми проводимо екскурсії у відкритий космос. Це чудова пригода і можливість роздивитися місце приземлення краще, ніж з оглядової зали.

Зазвичай серед ВК-спеціалістів був би і Дейл, але сьогодні субота. Ревний послідовник юдаїзму, він щосуботи ходив до єдиної в місті синагоги, що належала общині Бет Халуцим.

Невеликий натовп згромадився біля ВК-спеціалістів, а решта — менш заможні — залишалися біля вікна. Я влилася у натовп біля ВК-спеціалістів, намагаючись триматися посередині. Мені не хотілося підходити надто близько до Боба. Спеціалісти поділили нас на три групки по вісім осіб. Я потрапила до групи, якою керував Боб. От біда! Кожен спеціаліст відвів свою групу вбік і пояснив правила поведінки. Я стояла позаду групи, відвівши погляд.

— Добре, слухайте, — сказав Боб. — У повному ВК-скафандрі буду тільки я. Ви перебуватимете у пристосуваннях, які ми називаємо «кулями для хом'ячків». Забороняється брати з собою гострі предмети: пробивши кулю, ви можете померти. Тут не місце для пустощів. Ходіть, але не бігайте. Забороняється стрибати і штовхатися.

Він суворим поглядом подивися на двійко підлітків, що були у нашій групі.

— Місце посадки захищене від вас метровим парканом. Паркан визначає відстань у десять метрів, за яку нікому не можна заходити. Не намагайтеся перелізти через паркан! Якщо хтось спробує це зробити, я припиню для вас екскурсію і вас буде депортовано на Землю.

Тут він зробив паузу, щоб усі замислилися над сказаним.

— Коли ми вийдемо назовні, вам слід виконувати мої вказівки негайно і без жодних запитань. Ви всі весь час перебуватимете у полі мого зору. Дозволяється переміщуватися в будь-якому напрямку, але

щойно ви — на мою думку — відійдете занадто далеко, я сповіщу вам про це по рації. Запитання є?

Руку підняв невисокий азіат.

— Так, є. Екскурсовод згадував, що тут радіація. Наскільки це небезпечно?

Боб відповідав на це запитання безліч разів, тому воно не викликало труднощів.

— Наша екскурсія у відкритий космос триватиме дві години. За цей час ви отримаєте менш ніж сотню мікрозівертів. Це приблизно стільки ж, як під час виконання рентгенівських знімків у стоматолога.

— А чому ж тоді Центр відвідувачів захищено від радіації? — запитав схвильований учасник.

— Усі будівлі на Місяці, зокрема Центр відвідувачів, захищені від радіації, щоб зберегти здоров'я людей, які тут постійно живуть і працюють. Якщо вийти за межі захищених будівель ненадовго, нічого страшного не станеться.

— А як же ви? Ви ж виходите назовні щоразу, правильно?

Боб кивнув.

— Так, виходжу, але і для нас доза радіації обмежена: ВК-спеціалістам дозволяється проводити не більше двох екскурсій на тиждень. Ще запитання?

Схвильований учасник опустил погляд. Навіть якщо в нього були інші запитання, він соромився їх поставити. Боб вийняв панель для прийому оплати.

— Ціна екскурсії складає тисячу п'ятсот тагів з людини.

Туристи дістали свої гізми і по черзі провели їх над панеллю. Я прилаштувалася всередину групи і також заплатила. На екрані мого гізми з'явилася сумна звістка — повідомлення, що кошти на балансі от-от закінчаться. Ця схема заробітку швидких грошей обходилася недешево.

Боб провів нас у тамбур. Як найстарший ВК-спеціаліст серед присутніх він мав вивести свою групу першим.

Спущені «кулі для хом'ячків» висіли на спеціальних рамах по всій кімнаті. Біля кожної з них був рюкзак. На дальній стіні — люк і панель керування, а за люком — шлюз, який міг вмістити всю групу туристів. Боб зняв зі стіни один з рюкзаків.

— Це переносна система життєзабезпечення. Вона буде у вас на спині протягом усієї екскурсії. Система випускає кисень і усуває двоокис вуглецю. Крім того, вона підтримує необхідний тиск і температуру повітря. — Він повернув систему, щоб показати гарнітуру, яка висіла збоку.

— Ви одягнете цю гарнітуру, і вона буде на вас протягом усієї екскурсії. Це відкритий канал, на якому ми всі чутимемо одне одного. Крім того, якщо у вашій системі життєзабезпечення виникнуть якісь проблеми, я отримаю повідомлення.

Схвильований учасник підняв руку:

— А як нам керувати цією штукаю?

— Ніяк. Вам не треба нею керувати, — сказав Боб. — Вона автоматична. Краще її взагалі не чіпати.

Я слухала з удаваним захопленням. Звісно ж, я знала усе про переносні системи життєзабезпечення — це була частина навчання, яке я проходила. Нам навмисне видавали ушкоджені системи, щоб ми виявили неполадки — і цю частину курсу я здала успішно. Боб вказав на шафки вздовж стіни:

— Будь ласка, покладіть усі свої особисті речі — усе, що ви з собою не берете — у ці шафки. Гізмo візьміть з собою.

Рівень захоплення враз підскочив. Туристи заусміхалися і почали перемовлятися. Я підійшла до найближчої шафки і провела повз неї гізмo. Шафка відчинилася. Тепер вона була прив'язана до мого гізмo — це означало, що тільки я потім зможу її відчинити. Шафки були зручні у використанні — навіть у схвильованого учасника не виникло жодних запитань.

Поклавши свою сумочку до шафки, я бічним зором поглянула, чи ніхто за мною не стежить. Ніхто не стежив. Я витягнула з сумочки РОКа і поставила його на підлогу біля шафки. Не було можливості сховати його зовсім, але принаймні частково він був прикритий. Пульти дистанційного керування я сховала у спеціальний чохол на внутрішньому боці стегна.

Звідти усі пішли до систем життєзабезпечення і вдягнули їх під пильним наглядом Боба. Далі усі одне за одним зайшли до своїх куль. Звичайно, не все проходило гладко. Хтось послизнувся і впав, але більшість впоралася з завданням без жодних труднощів — адже це нескладно. Боб витягнув свій ВК-скафандр із шафки і вдягнув його за

три хвилини. Ого, оце так швидкість! У мене на це йшло аж дев'ять хвилин. Усі ми вишикувалися за ним. У когось це вийшло краще, в когось гірше.

Він провів своїм гізмо біля панелі керування. Внутрішні двері шлюзу відчинилися, і він жестом запросив нас досередини. Я зайшла першою і стала в кутку. Обернувшись обличчям до стіни, я витягнула з-під одягу пульт і запустила РОКа. Робот ввімкнувся, запрацювала його відеокамера. Зараз я могла бачити усе, що бачив РОК. Боб був зайнятий туристами, а це означало, що він дивиться у протилежному від РОКа напрямку. Очі туристів були спрямовані на двері — останній бар'єр, що відділяв їх від чудової пригоди на Місяці. Крім того, «кулі для хом'ячків» затемнені настільки, що у приміщенні крізь них погано видно. Це зроблено для того, щоб захистити користувача від яскравого сонячного світла.

Це був мій шанс. За моєю командою РОК вирушив уперед на своїх милих маленьких клешнях. Він стрімко забіг у шлюз поряд із кулею передостаннього туриста, і сховався у кутку.

Боб зачинив внутрішні двері і почав підготовку до відчинення зовнішніх. Тут не було нічого особливого, просто ручні клапани. А чому б не встановити якусь новітню комп'ютерну систему? Тому що з клапанами не трапляється ані збоїв, ані перезавантажень. Із такими речами не жартують.

Повітря засвистіло, витікаючи з кімнати, і наші «кулі для хом'ячків» потвердішали. Боб весь час перевіряв показання, щоб переконатися, що у всіх восьми учасників кулі добре загерметизовані. Щойно у шлюзі встановився вакуум, він звернувся до нас по рації:

— Добре, а зараз я відчиню зовнішні двері. Місце, де проводяться екскурсії, очищено від гострих каменів. Але якщо ви побачите щось, що може пошкодити вашу кулю — сповістіть мене і не наближайтеся.

Він відчинив зовнішні двері — і перед нами постав сірий, мертвий ландшафт. Туристи не стримували захоплення — на спільному каналі почувся гамір.

— Будь ласка, зведіть балачки до мінімуму, — сказав Боб. — Якщо ви хочете звернутися до конкретної людини, спілкуйтеся через гізмо. Цей спільний канал призначений лише для команд і запитань щодо екскурсії.

Він вийшов назовні і жестом запросив нас із собою.

Я викотилася на поверхню Місяця разом з усіма. Під моєю кулею скрипів місячний реголіт. Гнучка полімерна поверхня поглинає більшу частину сонячного світла, але все це світло перетворюється на тепло. Внутрішні полімерні шари — чудовий ізолятор, але не ідеальний.

На сонячне світло ми вийшли лиш кілька секунд тому, але я вже відчула, як повітря нагрівається. На системі життєзабезпечення запустилися вентилятори: з одного боку всмоктувалося тепле повітря, а з іншого — дуло холодним. Так само, як і в заготівельниках, у «кулях для хом'ячків» треба було якось вирішувати питання із тепловідведенням. Але ж людину не зануриш у віск! Що ж тоді робила система з усім цим теплом?

Вона передавала його на шматок льоду. Так, стара добра заморожена вода. Кілька літрів. Вода чудово поглинає тепло — складно знайти іншу хімічну речовину, яка робила б це краще. А на плавлення льоду йде ще більше енергії. Таким чином, часове обмеження використання «кулі для хом'ячків» було продиктоване саме цим — на скільки вистачить шматка льоду. А його вистачало якраз на дві години.

Боб зачинив зовнішні двері і провів нас ближче до місця посадки корабля. Я залишила свого маленького друга РОКа (якого вирішила називати Роккі) у шлюзі — і не випадково.

Шлюз був зовсім близько.

Я приєдналася до решти групи, що зібралася біля паркану. Пам'ятаєте, як я наплела Джинові Чу, ніби з оглядової зали видно так само добре? Це брехня: ззовні видно значно краще. До того ж тут виникає відчуття, що ти справді на Місяці, на цьому пам'ятному місці. І це не просто відчуття — ми дійсно там були! Але ви розумієте, що я маю на увазі.

Якусь мить я милувалася місцями, якими колись ходили Ніл із Базом. Видовище справді чудове — можна було сказати, переді мною лежала історія. Але настав час попрацювати.

Туристи розійшлися подалі, щоб краще роздивитися історичні місця. Дехто з них махав руками в напрямку Центру відвідувачів, хоча крізь скло нічого не було видно — із зовнішнього боку вікна були дзеркальні. Зовні набагато більше світла, ніж усередині.

Повернувшись у протилежному від Боба напрямку, я вдавала, ніби милуюся відлюдним пейзажем. Насправді ж я витягнула пульт

керування і знову запустила РОКа. Можливо, вам незрозуміло, як радіохвилі від звичайного пульта керування могли пробитися всередину корпусу? Ясна річ, шестисантиметровий шар алюмінію, причому подвійний, — це неабияка перешкода; до того ж між цими двома шарами був ще метр перетертого каменю.

Відповідь доволі проста. Як і все решта в місті, пристрій обмінювався даними за допомогою бездротової системи комунікацій. У кожному куполі встановлено приймачі і повторювачі, навіть у Центрі відвідувачів — адже потрібно якось тримати зв'язок із ВК-спеціалістами, правильно? Комунікація — це найпотужніший інструмент безпеки, тому контролер Роккі міг зв'язуватися зі мною без жодних проблем.

У шлюзі зараз був вакуум — саме в такому стані перебували всі шлюзи за замовчуванням. Зараз наступна група проходила попередній інструктаж зі своїм ВК-спеціалістом. У мене з'явився короткий відрізок часу, коли можна діяти.

Я дала Роккі вказівку підповзти до зовнішніх дверей. На екрані були підсвічені ділянки, за які він міг ухопитися, щоб вилізти вгору. Його штучний інтелект працював чудово. Мені треба було лише вказати йому, куди лізти, а далі він в усьому розбирався сам. Хапаючись за труби, ручки клапанів та інші виступи, робот піднявся по дверях. Після цього, за моєю вказівкою, він повис на рамі і вхопився за ручку люка. Знадобилося аж дві клешні, щоб це спрацювало. Роккі прокрутив ручку тричі, і двері відчинилися. Я дала йому вказівку впасти на підлогу. Він автоматично перевернувся в повітрі і приземлився на клешнях. З ним було так цікаво бавитися! Я вирішила, що коли розбагатію, обов'язково собі такого куплю. Наче кіт, що намагається пролізти в кімнату, Роккі прочинив двері, вислизнув назовні, і знову зачинив їх.

Озираючись через плече, я пильнувала, щоб ніхто нічого не помітив. Більшість туристів були біля паркана, а Боб просто стежив за всіма. Ніхто не порушував правил, ніхто не наривався на небезпеку — тому він був спокійний.

За моєю вказівкою, Роккі зачинив і загерметизував двері, а потім поліз на самісінький верх купола Центру відвідувачів. Це ідеальне місце, звідки його зовсім не було видно. Він хвацько поліз по корпусу, обираючи карколомний, але ідеально розрахований шлях,

користуючись усіма ручками і гачками у межах досяжності. Щоб дістатися до вершини, йому знадобилося всього дві хвилини.

Перевівши робота у режим економії енергії, я повернула пульт керування на місце. Я подивилася на купол Центру відвідувачів і не змогла розгледіти робота. Чудово! Другу фазу закінчено.

Решту екскурсії можна було спокійно розглядати місце посадки «Ігла». Це просто вражає — люди змогли прилетіти сюди на такому кораблі! Я б не погодилася навіть за мільйон тагів.

Ну добре, за мільйон погодилася б. Але хвилювалася б страшенно.

Дорогий Кельвіне!

Сін усе зіпсував.

Я кохаю його, він справжній монстр у ліжку, але, Боже, який же він інколи дурень!

Він роздобув коноплі — купив у якогось туриста. Нам треба було місце, щоб влаштувати вечірку, але тут є одна проблема. Якщо закуриш, спрацьовують сигналізації. То куди ж нам було йти?

В мене з'явилося ідеальне рішення: до татової нової майстерні.

Тато вирішив розширити бізнес. Він взяв в оренду ще одну локацію і почав перевозити обладнання, проводити співбесіди з майбутніми працівниками — словом, усе, що потрібно для роботи. Майстерня ще не працювала — ще не все обладнання доставили. Тож це було величезне напівпорожнє приміщення, і я знала код, що відчиняє двері. Крім того, курити у вогнетривкій майстерні — це досить відповідальний вибір: як-не-як, це допомагає захистити місто від пожежі. Одним словом, я запропонувала це місце.

Ми влаштували вечірку. Нічого надзвичайного: був Сін, кілька його друзів і я. Ми всі добряче покурили. Сін із друзями почали бавитися обладнанням. Я повинна була їх зупинити, але всі сміялися, усім було весело, і я не хотіла псувати людям настрій, розумієш?

Але склалося так, що того дня тато вже встиг наповнити балони ацетиленом. Тому коли Сін і його друзі-ідіоти почали битву на пальниках, газ на них вже подавався. Певно, хтось повернув вентиль — не знаю як це відбулося, але звідкись взялася іскра і спалахнув вогонь. Зайнялася вся кімната, спрацювали аварійні сирени. Також спрацювала автоматична герметизація. Опинившись у пастці, ми ледве встигли добігти до кисневого укриття, і чекали на бригаду пожежників.

Коротше кажучи, ніхто не постраждав, але приміщення було зруйновано щент. Руді, цей канадський покидьок, що всюди пхає свого носа, хотів мене депортувати. Але під час пожежі вся конопля згоріла, тож не залишилося жодних доказів використання нелегальних займистих речовин.

Батько розізлився не на жарт. Він кричав на мене, як ніколи раніше, усе торочив про те, скільки грошей витратив на цю нову локацію, і як через мене все згоріло. Я також розсердилася: небезпека була смертельна, а він навіть не спитав, як я почуваюся.

Сварка набирала обертів. Він заборонив мені зустрічатися з Сіном — так, ніби йому хтось давав право втручатися в моє особисте життя. А потім знову почав нотацію про те, що я марную свій потенціал.

«Потенціал». Мене дратує вже саме це слово. Я весь час чую його від батька, від учителів — від кожного «дорослого», який мені зустрічається. Я сказала, що не його діло, з ким я зустрічаюся. Він вів своєї — про те, як я можу стати великою людиною, маючи такий розум, а через Сіна лише втрачаю час, і далі в такому ж стилі. Але це моє життя — що хочу, те й роблю!

Узявши трохи речей, я забралася звідти. Зараз живу у Сіна. Тут краще, ніж у батька. Сінові всього двадцять три, але у його квартирі є окрема спальня і санвузол. Він не працює цілий день на те, щоб бодай якось вижити — а саме цього всі сподіваються від мене. Він букмекер і сам заробляє

на ставках. Планує зібрати грошей і придбати стіл у казино «Старлайт» — це в Куполі Олдріна.

Коли я знайду роботу, зможу дозволити собі окреме житло. А може, й ні. Може, ми з Сіном і далі житимемо разом.

Дорога Джаз!

Сумно чути, що ви з батьком побили горишки. Я знаю, що ти дуже сердишся, але подумай про те, щоб із ним помиритися. Навіть якщо більше не хочеш повертатися до батьківського дому, немає нічого важливішого за родину.

У мене новина. Мені дали роботу в ККК. Зараз я помічник майстра-вантажника — цілісінький день зважую піддони з вантажем, але це добрий початок. Коли завершиться випробувальний термін, пройду навчання з розподілення вантажу. Дуже важливо, щоб вантаж був закріплений і правильно розподілений — інакше виникнуть проблеми під час запуску. Я старанно працюватиму й отримаю підвищення до майстра-вантажника. Тоді я зможу оплатити своїм сестрам навчання у професійному училищі. Отримавши професійну освіту, усі четверо дітей зможуть працювати на те, щоб забезпечувати батьків. Мама з татом нарешті зможуть піти на пенсію. Ті часи ще далеко, але ми з сестрами вже над цим працюємо.

Дорогий Кельвіне!

Вибач, що не одразу відповіла. За останні два тижні багато чого відбулося. Ми з Сіном посварилися, а потім помирилися. Деталі тут не описуватиму, бо зараз усе знову добре.

Вітаю з новою роботою!

Нещодавно до мене зайшли якісь люди з Саудівської Аравії і запропонували посаду помічника зварювальника. У місті щонайменше п'ять зварювальників запрошують мене

до своїх майстерень. Приходили також угорські механіки. На їхню думку, зварювання і механіка — споріднені сфери, адже в обох випадках доводиться мати справу з металом. Не знаю, що вони собі думають, але їм здається, що в мене буде добре виходити.

Таке враження, що містом розлетілася звістка про те, що я шукаю роботу. До мене зверталися найрізноманітніші майстри — сантехніки, електрики, газовики — усі, хто тільки міг. Я несподівано стала «королевою балу». Так, усі знають, що я досягаю успіхів у будь-якій справі, за яку візьмуся — але це вже занадто.

Відчуваю, що в цьому замішаний тато. Без нього тут точно не обійшлося. Він має вплив на майстрів з усього міста. Або він прямо попросив їх поговорити зі мною, або вони вирішили зробити це з власної ініціативи — мовляв, візьмеш на роботу доньку Аммара Башари, то й з ним самим ділові стосунки налагодяться.

Я усім їм відмовила. Не подумай, що я ненавиджу батька. Просто я намагаюся жити по-своєму, розумієш? До того ж будьмо відвертими: всі ці професії потребують важкої праці.

Натомість я влаштувалася працювати носієм. Це тимчасова робота, щоб були гроші на дрібні витрати. За квартиру платить Сін, але ж я не можу покладатися на нього в усьому! Хай там як, а мені подобається: я можу працювати стільки, скільки захочу. Тут немає якоїсь організаційної структури, немає начальників, а оплата нараховується за кожну здійснену доставку.

Ще новини: Сін «знімає» інших жінок. Ми ніколи не домовлялися про моногамію. Я переїхала доволі через те, що мені ніде було жити. Тому ситуація досить своєрідна. Ми виробили певні правила. Основне з них: ніхто не приводить коханців до квартири Сіна. Кохайся з ким хочеш, тільки десь в іншому місці. Для мене ця можливість більше теоретична — одного хлопця з мене цілком вистачить. Мені це все не подобається, але Сін з самого початку відверто

говорив про свої правила, тому скаржитися мені немає на що. Подивимося, що з цього вийде.

Я лежала у своїй труні і бавилася пультом керування РОКа.

Щойно отримавши команду, Роккі ожив. У нього залишалося 92 відсотки заряду акумулятора. На жаль, сонячних батарей у нього не було — та й навіщо їх встановлювати? РОКи розроблені для того, щоб працювати по кілька годин і повертатися.

Я наказала йому вилізти на склепіння Центру відвідувачів, якраз біля залізничного шлюзу. Далі треба було почекати. Я взяла гізмо і ненадовго зайшла в інтернет — почитати плітки на популярному арабському сайті. Королева, виявляється, встала на бік дружин, а не свого сина. Уявляєте собі? Коли вже навіть мати проти тебе, ти таки напартачив.

Нарешті до Центру відвідувачів прибув перший поїзд із туристами. Роккі зліз з купола якраз вчасно: через десять хвилин поїзд знову повертався на Артеміду, вже з моїм невеличким багажем на даху.

РОК обладнаний чудовим акумулятором, але сорок кілометрів місячних ландшафтів — це забагато навіть для нього. Тому Роккі повертався до міста в більш стильний спосіб. Усе найкраще — для мого маленького друга!

Чекаючи, поки поїзд повернеться на Артеміду, я вбила ще трохи часу на сайті з плітками. О Боже! Я не могла повірити в те, що наговорила друга дружина принца журналістам. Наклеп, не інакше — та все одно я співчувала жінці, яку зрадили. Я теж була такою жінкою і знаю, що це справжній жах.

Поїзд повернувся до міста; я наказала Роккі вилізти на Купол Олдріна. Тепер все було просто — Роккі робив те, для чого був створений. Він виліз по зовнішньому корпусу Олдріна, подолав конектор між Олдріном і Конрадом, а тоді виліз на Купол Конрада, зайнявши позицію на самісінькому вершечку. Після цього він знову повернувся в режим економії енергії, а я повернулася до пліток про королівську сім'ю.

Увага! Ви заходите до парку Олдріна. Парк не захищено подвійним корпусом. Почувши сингал про розгерметизацію,

біжіть до найближчого кисневого укриття. Кисневі укриття позначені блакитними прапорцями — їх можна знайти по всьому парку.

Оплата за вхід:

Нерезиденти — 750 тагів

Резиденти — безкоштовно

Я провела гізмо біля панелі, і двері тамбура відчинилися. Звісно ж, для мене вхід нічого не коштував. І хто сказав, що на Артеміді немає громадянства?

Зайшовши до тамбура, я почекала, поки зачиняться зовнішні двері. Щойно вони зачинилися, відчинилися внутрішні, і я зайшла у парк, залитий сонячним світлом. Так — справжнісіньким сонячним світлом!

Парк Олдріна займає чотири верхні поверхи купола. Замість потужних стін, що надійно захищають решту міста, цю ділянку захищають величезні скляні панелі місцевого виробництва — такі ж, як у Центрі відвідувачів «Аполлона-11».

Була третя година дня за часом Найробі — а отже й за часом Артеміди — але фізично це був місячний «ранок». Сонце висіло над горизонтом, пронизуючи парк своїм промінням. Скло захищало відвідувачів від яскравого світла й ультрафіолетового випромінювання, яке інакше засмажило б нас заживо.

До зустрічі зі Свободою ще було трохи часу. Я вирішила прогулятися.

Парк спроектований елегантно і просто. Його територія — кругла, обмежена скляними стінами. Рельєф — переважно плаский, з кількома штучними пагорбами. Усе вкрито травою — справжнісінькою травою! Це неабияке досягнення.

Пройшовшись по периметру, я подивилася на Місяць. Ніколи не розуміла, чим людей приваблюють місячні краєвиди. Тут же просто нічого немає. Невже саме це їм і подобається? Якась відстійна дзенівська естетика? Ні, це точно не моє. Мені тут найбільше подобається сама Артеміда.

Місто сяяло сонячним світлом, наче жменя металевих цицьок. А що? Я ж не поетеса! Куполи зовні схожі на цицьки.

На заході виднівся чималий силует Купола Конрада. Можливо, всередині він був бідним і депресивним, але зовні — таким же гарним, як і решта куполів. На південний захід розміщувався менший за розмірами Купол Армстронга — наче павук, що сидить посередині павутиння. Ще далі — Купол Шепарда з усіма цими багатіями. Не знаю, чи може напівсфера виглядати гордою, але саме такою вона виглядала.

Купол Біна розміщувався між Конрадом і Шепардом — як географічно, так і в сенсі достатку. Це й буде мій майбутній дім, коли спрацює вся схема. Зараз він від мене найдалі.

Я поглянула на північ. Скільки сягало око, там простягалося Море Спокою. На горизонті виднілися сірі пагорби і гострі скелі. На жаль, піднесені слова про величний простір самотності сюди не дуже підходять. Поверхня Місяця навколо Артеміди порізана слідами від машин, а скель немає зовсім. Для будівництва потрібно було багато каміння — вгадайте, звідки воно взялося?

Я підійшла до центра парку — туди, де стояли наші Дами.

Справжні дерева були б небаченою розкішшю, але парк прикрашає доволі реалістична скульптура кардамонового дерева. Під нею — дві статуї: Чан'е — китайська богиня Місяця, і Артеміда — грецька богиня, на честь якої й назвали наше прекрасне місто. Дві жінки завмерли, сміючись. Чан'е безтурботно тримає Артемиду за руку — вони, здається, ведуть якусь дружню дівчачу розмову. Місцеві називають їх Дамами. Опершись на штучне дерево, я задивилася на половинку Землі, що виднілася в небі.

— На території парку куріння заборонене, — прохрипів старечий голос.

Доглядачу щонайменше вісімдесят років. Він працює тут від початку існування парку.

— Ви що, бачите в мене цигарку? — запитала я.

— Я вже не раз тебе ловив.

— Та це було десять років тому.

Він вказав на свої очі, а потім на мене:

— Я за тобою стежу.

— Якщо дозволите, хочу вас про щось запитати. Невже ви переселилися аж на Місяць, щоб просто косити клумби?

— Мені подобаються рослини. А ще в мене болять суглоби. Тут сила тяжіння менша, тому з артритом живеться простіше.

Він поглянув на Землю.

— Після смерті дружини в мене більше не було причин там залишатися.

— Нічогенька така мандрівка для людини похилого віку.

— Мені доводилося чимало їздити по роботі. Для мене це звична річ.

Свобода, як завжди, прийшов вчасно — усміхнений, з торбою через плече. Він вказав на мене і на статуї богинь.

— Дивіться-но, справжня вечірка — три звабливі дівчини з Місяця!

Я підвела очі:

— Свободо, одного дня я знайду час і навчу тебе, як розмовляти із жінками.

Він помахав рукою доглядачеві.

— Слухайте, я вас знаю. Ви Майк, правда?

— Ні, — відповів доглядач, кинувши на мене суворий погляд. — Залишу вас із цим молодиком наодинці. Тільки не кохайтесь на траві.

— А ви, діду, дивіться не помріть від старості, поки дійдете до будинку, — відказала я.

Він помахав рукою і пішов геть.

— Ну що, закінчив? — запитала я Свободу.

— Так, усе тут.

Він передав мені торбу. Я зазирнула всередину.

— Дякую.

— А в тебе вже була можливість перевірити презерватив?

— Пройшло лише двадцять чотири години. Що ти там собі про мене науявляв?

— Ну, не знаю. Просто запитую.

Він обвів парк поглядом.

— Я тут рідко буваю. Чудове місце, щоб розслабитися.

— Якщо тобі подобаються літаючі предмети, то чому б і ні.

Парк мав через це дурну славу. Гості з Землі не могли правильно розрахувати силу кидка — скільки не намагалися пристосуватися до нових умов. Наприклад, кине людина м'яча другові, що стоїть за десять метрів — а м'яч пролітає над головою і летить аж в інший

кінець парку. Я вже не кажу про фризбі! Одним словом, низька сила тяжіння плюс низький тиск повітря — справжня магія для туристів.

— Мені подобається, — сказав Свобода. — Це єдине «природне» місце в усьому місті. Я сумую за безкрайніми просторами.

— Ззовні безкрайніх просторів на всіх вистачить, — відповіла я. — До того ж у парку не так весело проводити час із друзями, як у барі.

Його обличчя засіяло.

— Ми друзі?

— Так.

— Чудово! В мене їх небагато. До речі, ти єдина з моїх друзів, хто має цицьки.

— Я таки справді мушу допомогти тобі навчитися говорити з жінками.

— Добре, вибач.

Я не сердилася — та й узагалі ледве підтримувала розмову, адже була занурена у роздуми про свої плани.

Тепер усе було готово. Усі шматочки пазла склалися. Я мала зварювальне обладнання, спеціально виготовлену електроніку, РОК був уже наготові. Моє дихання стало поверховим, а серце мало не вистрибувало з грудей. Мій невеличкий план нападу уже не був чистою теорією — я впритул підійшла до того, щоб насправді його здійснити.

Тієї ночі я полагодила клапан на своєму скафандрі і двічі ретельно обстежила все обладнання. Хоч я й не визнала цього перед Бобом, але він мав рацію — я неуважно підготувалася до тесту. Так, це було моїм обов'язком — переконатися, що скафандр не стане причиною моєї смерті. Тож цього разу я зробила усе можливе, щоб усе було в ідеальному порядку.

Спала я зовсім трохи. Ніколи не вдавала з себе сміливиці — а зараз життя висіло на волосині. Все залежало від того, як я впораюся із завданням.

Прокинувшись о четвертій ранку, я вже не могла дочекатися, що буде далі — пішла до Вхідного порту, взяла Тригера, свій скафандр, і проїхала коридорами сонного міста до шлюзу Конрада.

О такій ранній годині тут ще нікого не було. Я скинула скафандр і сумку з обладнанням для нападу, поклала все це у тамбурі, щоб ніхто з перехожих випадково не помітив.

Потім, вже порожнім Тригером, повернулася до паркінгу у порту. Підказка: якщо збираєтеся вчинити протиправні дії, то не варто залишати машину біля місця скоєння злочину.

Повернувшись до шлюзу Конрада, я зачинилася у тамбурі. Залишалося сподіватися, що сюди ніхто не зайде — інакше мені довелося б багато що пояснювати.

Діставши клейку стрічку, я заклеїла всі позначення на скафандрі: серійні номери, реєстраційний номер, великий напис Дж. Башара... Потім знову ввімкнула Роккі. Той миттю прокинувся.

Під моїм керівництвом Роккі зліз із корпусу Конрада до шлюзу. Він відчинив зовнішні двері, потім зістрибнув на землю, проник усередину і зачинив двері за собою. Далі він знову взявся за ручку, загерметизував зовнішні двері і підійшов до внутрішніх.

Я спостерігала за своїм маленьким другом через кругле віконце, а він саме відкривав ручні клапани, щоб впустити до шлюзу повітря з Артеміди. Почувся короткий свист, і тиск у шлюзі вирівнявся з тиском у місті. Роккі взявся за ручку внутрішніх дверей і відчинив їх. Зайшовши до шлюзу, я погладила його по голові — мовляв, хороший хлопчик. Я вимкнула його і зачинила у шафці тамбура разом із пультом керування.

Готово! Тепер шлюз був готовий до використання, і навіть панель керування не могла стати мені на заваді. Я взялася за панель — просто щоб показати, хто тут хазяїн — але на неї це не справило враження.

Далі я вбралася у скафандр — і звичайно ж, не забула поррахувати, скільки на це піде часу. Так уже заведено у ВК-спеціалістів. На вдягання пішло одинадцять хвилин. От чортівня! Як Бобові вдалося вкласти у три хвилини? Та він пекельний геній!

Я запустила системи скафандру. Все працювало як слід. Потім провела тест на герметичність — подала підвищений тиск. Жодних проблем не було виявлено.

Зайшовши до шлюзу, я зачинила внутрішні двері й запустила цикл. Коли все було готово, відчинилися зовнішні двері.

Доброго ранку, Місяцю!

Сам по собі вихід у відкритий космос наодинці — не така вже й велика небезпека, ВК-спеціалісти спокійно до цього ставляться. Але зараз я робила це таємно — ніхто навіть не знав, що я там перебуваю. Якби в мене виникла якась проблема, ніхто б навіть не пішов на пошуки — і лише згодом хтось натрапив би на неймовірно привабливий труп, що самотньо лежить на Місяці.

Я вимкнула мікрофон, але приймач налаштувала на відкритий ВК-канал — хотіла бути в курсі, якщо у відкритий космос вийде ще хтось, крім мене.

На мені було два балони з киснем — разом їх мало вистачити на шістнадцять годин. Я взяла із собою ще шість балонів — на вісім годин кожен. Це було набагато більше, ніж мені могло знадобитися — принаймні я на це сподівалася — але максимально подбала про безпеку.

Ну добре, слово «безпека» сюди не дуже пасує, особливо з огляду на те, що я вийшла у відкритий космос із пальником і планувала здійснити зварювальні роботи на заготівельниках, не припиняючи їхньої роботи. Але ви розумієте, що я маю на увазі.

Моя система для усунення вуглекислого газу була в ідеальному стані, її статус світився зеленим кольором — це добре, бо помирати мені не хотілося. У давні часи астронавтам потрібні були одноразові фільтри, що поглинали вуглекислий газ. Сучасні скафандри пішли далі — завдяки складній системі мембран молекули цього газу виводяться назовні, у вакуум. Подробиць не знаю, але система працює, поки у скафандрі є енергія.

Я перевірила показники датчиків — усі вони були в безпечних діапазонах. Ніколи не слід покладатися на аварійні сигнали скафандра. Так, вони добре спроектовані, але це вже крайнощі. Безпека починається з оператора.

Глибоко вдихнувши, я вдягнула сумку на плече і пішла вперед.

Спершу мені треба було обійти навколо міста. Шлюз Конрада виходив на північ, а Алюмінієвий комбінат «Санчес» був розміщений на півдні. На це пішло добрих двадцять хвилин. Ще дві години на те, щоб дістатися до комплексу, де знаходився комбінат і реактор. Було моторошно бачити, як Артеміда віддаляється. Зрештою, це було єдине

місце, де людина могла вижити на цій планеті. Прийшла пора прощатися.

Нарешті я підійшла до основи так званого Валу. Коли розробляли проект Артеміди, хтось запитав:

— А раптом на реакторі станеться вибух? Він же зовсім близько від міста! Це ж недобре, правда?

Кілька хлопців насупили брови і замислилися. Потім хтось із них сказав:

— Ну що ж... Може, між містом і реактором насиплемо купу землі?

Невдовзі він отримав підвищення, і на його честь влаштували урочистості.

Звісно, тут я додала трохи деталей від себе, але ідею ви зрозуміли. Вал захищає місто від реакторів на випадок вибуху. Корпуси цілком впоралися б із цим завданням, але тут ідеться про безпеку з запасом. Насправді захист від радіації нам не потрібен — навіть якби реактори повністю розплавилися, це зовсім не вплинуло б на нас — місто чудово екрановане.

Я сіла перепочити біля підніжжя Валу. Дорога була непроста, і я трохи втопилася.

Повернувши голову всередині шолома, я намацала трубку і відсмоктала трохи води (сподіваюся, це вас не занадто збуджує). Воду охолоджувала та ж сама система, що підтримувала у скафандрі постійну температуру. Так, я витратила на цей скафандр чимало грошей, і він був досить високоякісний — за винятком того прикрого випадку, коли через нього в мене не прийняли екзамен.

Потужно відригнувши, я полізла догори. П'ять метрів під кутом сорок п'ять градусів. Може здатися, що це небагато, особливо за умов місячної гравітації — але не в тому випадку, коли на вас ВК-скафандр вагою сто кілограмів і ще п'ятдесят кілограмів обладнання. Повірте, тут є біля чого наробитися.

Піднімаючись на Вал, я стогнала, важко дихала й сипала прокльонами. Точно не пам'ятаю, але здається, мені навіть вдалося вигадати кілька нових матюків. Нарешті я дісталася до вершини і окинула оком те, що можна було звідти побачити.

Реактори було розміщено у будівлях неправильної форми. Десятки трубок вели до блискучих термальних панелей, що лежали на землі.

На планеті Земля реактори скидають надлишкове тепло у озера і ріки. У нас на Місяці сухо, тож доводиться скидати тепло через інфрачервоне випромінювання безпосередньо у космос. Ця технологія стара як світ, але ми не встигли придумати нічого кращого.

Основний блок алюмінієвого комбінату розміщувався за двісті метрів од реакторів. Це був міні-купол, тридцять метрів у діаметрі. З одного боку від нього — приймальна воронка, у якій гірська порода розтиралася на зернистий порошок, що потім упаковувався в циліндричні контейнери. Своєю чергою, контейнери вставлялися у труби і під тиском повітря передавалися до основного корпусу комбінату. Це було щось на зразок традиційної пневматичної системи з п'ятдесятих років. На цьому підприємстві все одно потрібні були повітряні насоси і системи для роботи з вакуумом, тож не дивно, що для них знайшли ще одне застосування.

Залізничний шлюз зведений з іншого боку купола. Залізнична колія, що вела до нього, розходилася на дві лінії. Одна з них вела до шлюзу, інша — до цистерни з автоматичним керуванням, що відвозила ракетне паливо до порту.

Зупинившись за кілька метрів од валу, я знайшла точку, де можна було лягти і спостерігати за тим, що відбувається. У мене не було жодного уявлення про розклад роботи заготівельників, тож залишалося тільки чекати.

І ще чекати.

І знову, чорт його бери, чекати.

Якщо вам цікаво, в межах досяжності виявилось п'ятдесят сім камінців. Я посортувала їх від найбільшого до найменшого, потім передумала і пересортувала від найкруглішого до найкутастішого. Далі я спробувала збудувати з реголіту замок, але він вийшов схожим на кавалок незрозуміло чого. Частинки, з яких складається реголіт, колючі і чудово з'єднуються — але рукавиці скафандра сильно обмежують можливості. Мені ледве вдалося зліпити з пилу напівсферу — масштабну модель Артеміді.

Ось так я і прочекала чотири години.

Аж цілих чотири, чорт забирай, години.

Нарешті на горизонті сяйнуло сонячне світло. Це заготівельник повертався до порту. Дякувати Богу. Я встала і підготувалася йти далі — знову склала сумку (від нудьги я встигла переглянути все

обладнання і розмістити його назви в алфавітному порядку — спочатку англійською мовою, а потім арабською).

Я стрімко спускалася з Валу. Заготівельник наближався до комбінату з іншого боку. Я його випередила. Щоб не потрапити на камери заготівельника, я лізла навколо купола навкарачки. Хоч вагомих причин для цього не було — навряд чи за відео хтось стежив. Тим часом я продовжила свій шлях навколо купола, аж поки не побачила заготівельник на власні очі — в усій його велетенській величі.

Заготівельник підійшов до приймальної воронки, під'єднався до неї і повільно підняв свій контейнер.

До воронки посипалася тонна руди. Хмара пилу піднялася й одразу ж сіла — тут не було повітря, тому пил нічого не тримало.

Випорожнившись, контейнер повернувся на місце, а заготівельник якийсь час не рушав з місця. Його механічні руки простягнулися вперед, щоб під'єднати кабелі підзарядки і лінії охолодження. Я не знала, скільки часу піде на підзарядку, але не втрачала ні секунди.

«Один мільйон тагів», — нагадала я собі.

Я залізла на заготівельник, вкинула до контейнера своє обладнання, а потім залізла туди й сама. Все було просто.

На підзарядку могло піти багато часу, але знадобилося всього п'ять хвилин. Треба віддати «Тойоті» належне: ця фірма вміє робити акумулятори, що швидко заряджаються. Заготівельник рушив уперед.

Таким чином, мій план здійснювався. Я сміялася, наче дівчинка — мені можна, бо я дівчина. Крім того, ніхто мене не бачив. Витягнувши із сумки алюмінієвий прут, я залізла на заготівельник, розмахуючи ним, наче мечем.

— Вперед, мій жеребчику!

І ми таки рушили вперед. Заготівельник прямував на південний захід, до передгір'їв Мольтке, на шаленій швидкості — п'ять кілометрів на годину.

Я дивилася, як купол комбінату і будівлі реакторів зникають вдалині — і мені знову стало лячно. Не зрозумійте мене неправильно: я бувала й далі від міста. Наприклад, поїзд до Центру відвідувачів долає понад сорок кілометрів. Але зараз я була на найбільшій відстані від безпечних місць.

Ми наближалися до передгір'їв. Шлях ставав дедалі більш кам'янистим і нерівним, але заготівельник не сповільнювався. Швидкість була, може, й не дуже велика, але трусило добряче.

Коли ми нарвалися на перший камінь, я мало не вилетіла з контейнера — мені ледве вдалося втримати своє обладнання всередині. Заготівельники — це не машини класу люкс. Цікаво, як взагалі гірська порода не розсипається на шляху назад? Певно, завантажившись, заготівельники їздять обережніше. Але навіть так їхати було краще, ніж іти самій. Іти під гору надзвичайно важко — я б цього не витримала.

Ми знову вийшли на рівну місцевість. Я зняла сумку і вилізла наверх. Ми опинилися у зоні заготівлі.

За роки видобутку на цій широкій долині не залишилося ані скель, ані камінців. Це добре — нарешті рівніша дорога. Вичищена ділянка була приблизно у формі кола. З іншого краю я побачила ще три заготівельники — вони загрибали до своїх контейнерів гірську породу. Мій заготівельник під'їхав до краю і опустив ківш. Я викинула з контейнера своє обладнання і вистрибнула вслід за ним. Тут вже не було можливості ховатися від навігаційних камер. Залишалося сподіватися, що ніхто з працівників «Санчес» раптом не вирішить вивести зображення на екран, щоб справити враження на свою дівчину.

Зібравши обладнання, я затягнула його під заготівельник.

Перший крок полягав у тому, щоб причепитися разом з усім багажем до шасі. Заготівельники не залишаються на місці довго, тому мені не хотілося витрачати час, а потім за ним бігти. Я відкрила сумочку і почала готуватися.

Спершу був брезент — важкий міцний матеріал із петлями по краях, щоб його можна було до чогось причепити. Я протягнула нейлонову мотузку крізь отвори і причепила її до якихось виступів на шасі. Тепер у мене з'явився гамак. Я залізла у це таємне лігво разом зі зварювальним обладнанням.

Заготівельник рушив уперед — напевно, вже встиг завантажити до контейнера трохи каміння, і тепер час було просуватися по наступну порцію. Я про це не знала, адже у вакуумі нічого не чути. Невеличка незручність полягала в тому, що я ще не встигла забрати до гамака

запасні балони з киснем. Мені було видно, де вони лежать. В принципі, нічого страшного — можна було повернутися пізніше, і тоді...

Раптом величезний камінь, щойно розхитаний ковшем заготівельника, скотився і полетів на балони. З них вирвався шалений повітряний пердіж, ненадовго здійняв у повітря пил — і все. Кінець моїм запасним балонам з киснем.

— Тиць-звиздиць! — закричала я.

Кілька хвилин пішло на те, щоб зрозуміти, в наскільки скрутній ситуації я опинилася.

Я поглянула на зап'ястя. На табло було видно, що кисню в основній системі залишилося на шість годин, в аварійній — ще на дві години. Ще один балон у мене був для зварювання. Я могла причепити його до універсального клапана скафандра, але це перекреслило б сенс усієї подорожі. Цей кисень був потрібен для здійснення зловісного плану.

Отже, у мене залишилося кисню на вісім годин дихання. Чи було цього достатньо, щоб упоратися?

Артеміда лежала на відстані трьох кілометрів. На шляху було багато кам'янистих ділянок, але йти треба було вниз, а не під гору — хай це буде дві години.

Мій початковий план полягав у тому, щоб дочекатися ночі — я маю на увазі, ночі за нашим часом, а не за місячним — а тоді потайки прокрастися до міста, поки всі спатимуть. Але тепер у мене не було кисню, щоб стільки чекати. Треба було повертатися серед білого дня.

Мій новий план — шлюз міжнародних космічних агенцій, що в Куполі Армстронга. Поза всяким сумнівом, кілька тамтешніх учених були б здивовані, хтось би навіть замислився, що відбувається — але я просто пройшла б, не зупиняючись. Через опущене скло ніхто навіть не побачив би мого обличчя. До того ж, на відміну від шлюзу Конрада, тут не було ВК-спеціалістів.

Можна сказати, проблему було розв'язано. Це означало, що мені залишилося шість годин до моменту, коли треба буде покинути зону заготівлі. По дев'яносто хвилин на кожен заготівельник. Час ворушитися.

Вмостившись у гамаку якомога зручніше, я зібрала зварювальне обладнання. У мене між ногами були балони з киснем і ацетиленом — так я могла утримати їх у стабільному положенні. Намітивши точку на

шасі за десять сантиметрів від клапана охолоджувача, я надряпала викруткою коло три сантиметри діаметром. Саме тут треба було прорізати метал.

Опустивши захисне скло скафандра, клейкою стрічкою я причепила до нього зварювальне скло. Далі — відкрила ацетиленовий клапан, перевела пальник у режим запалювання, пустила іскру, і... нічого не відбулося.

Отакої.

Я спробувала ще раз. Знову нічого. Ані іскринки.

Перевірила балон з ацетиленом. Газ подавався нормально. То якого ж дідька воно не працює?

Піднявши захисне скло, я перевірила кресало. Батько навчив мене користуватися кресалом, адже електрична іскра — «ще одна річ, яка могла підвести». Кресало було звичайнісіньке — зі шматком сталі і ручкою для зручності. Нічого надзвичайного. Людство користується цим методом не одну тисячу років — то чому б йому не спрацювати зараз?

Ага!

Ну справді.

Від тертя між кресалом і сталлю у повітря вириваються малесенькі шматочки металу — він одразу займається через якісь хитро закручені процеси, пов'язані з поверхневою площею і швидкістю окиснення. Можна сказати, метал іржавіє настільки швидко, що займається.

Цікавий факт: для окиснення потрібен кисень. Тому у вакуумі кресало не спрацьовує. Тепер усе зрозуміло. Але не треба панікувати. Під час звичайного зварювання на полум'я подається ацетилен і кисень. Підкрутивши клапани так, щоб у суміші було зовсім трохи ацетилену і якомога більше кисню, я знову спробувала видобути іскру прямо перед соплом пальника.

Іскри пішли! Та ще й які яскраві! Завдяки кисню метал спалахував, мов божевільний. Але полум'я не розгорялося — бракувало ацетилену. Знову підкрутивши клапани, я спробувала ще раз.

Цього разу іскри все ж таки запалили суміш — з'явилося перше нетривке полум'я. Я перевела клапани у нормальне положення, і полум'я стабілізувалося.

Зітхнувши з полегшенням, я опустила захисне скло. Попри незручний скафандр, пальник треба було тримати рівно. Це було дуже складно, але принаймні не треба було хвилюватися про розплавлений метал — зараз я різала, а не з'єднувала. Коли ріжеш метал, він не плавиться, а перетворюється на окиснений газ. Так, температура аж настільки висока.

Виявилося, що різати навіть простіше, ніж я сподівалася. На це пішло менше хвилини. Невеличке кружальце сталі — три сантиметри в діаметрі — впало біля моїх грудей, а услід за ним полетів згусток розплавленого воску. Віск майже миттєво знову затверднув.

Місце отвору було обрано ідеально: мені вдалося врізатися в резервуар із воском, не пошкодивши ліній системи охолодження, що проходили поряд. Звичайно ж, я хвилювалася не про те, щоб система охолодження залишилася справною, а просто не хотіла, щоб заготівельник сповістив на комбінат про витік охолоджувача. Невеликий шматок воску, що випав на землю поряд зі мною, був надто малий, аби якось вплинути на датчики заготівельника — принаймні я на це сподівалася.

Я витягнула з сумки клапан. За день до цього я пішла у магазин комплектуючих і придбала шість клапанів (по одному на кожен заготівельник, плюс два запасних). Стандартні конектори з одного боку, по три сантиметри трубки — з іншого. Я вставила конектор в отвір. Проріз вийшов доволі вдалим — якраз підійшов під трубку. Знову запаливши вогонь (у такий же спосіб — спочатку пустивши більше кисню), узяла алюмінієвий прут. Зараз треба було зробити навколо клапана герметичний шов.

Працюючи у майстерні батька, я ще малою встановила чимало клапанів. Але мені ніколи не доводилося робити цього у скафандрі. До того ж це вже було не різання — цього разу я працювала з алюмінієвим прутом.

Якби я накосячила, на мене могла полетіти крапля металу і пропалити у скафандрі дірку. Зі скафандрами краще так не жартувати.

Я відсунулася вбік, наскільки могла — навіть якщо й зірветься Крапля Смерті, хай собі пролітає мимо. Робота почалася. Було видно, як краплина розплавленого алюмінію збільшується. Вона тремтіла на краю металу, аж нарешті її втягнуло у тріщину. Моє серцебиття трохи

вгамувалося. Дякувати Богові за поверхневий натяг і капілярний ефект!

Працювала я обережно, не поспішаючи. Повільно пройшлася навколо клапана, весь час намагаючись триматися якомога далі від місця зварювання. Нарешті мій витвір був готовий.

Таким чином, я встановила клапан на резервуар із воском. Зараз був час на найпідступнішу частину мого плану.

Під'єднавши до клапана трубку від кисневого балона, я відкрила його наповну. Звичайно, резервуар був заповнений воском, але були там і порожні ділянки. Повірте мені: якщо подати повітря під тиском п'ятдесят атмосфер, то воно знайде собі місце. Щойно тиск у балоні вирівнявся з тиском у резервуарі, я дуже обережно затулила клапан і від'єднала трубку.

Після цього я вилізла з-під заготівельника і якусь хвилину придивлялася, чи він не збирається зрушити з місця. Не хотілося повторити ту саму помилку ще раз.

Ківш опустився вперед, підняв кілька каменів, вкинув їх до контейнера і опустився за наступною порцією. Отже, у мене був час на те, щоб залізти на борт.

Я вистрибнула на найближче колесо і вхопилася за раму. Потім дісталася до коробки запобіжників і відчинила її дверцята. Всередині, як і на заготівельниках Тронда, було чотири лінії. Нічого дивного — це була та сама модель. Та все одно мені відлягло від серця, коли я побачила це на власні очі.

Для уникнення проблем з електронікою заготівельники були обладнані запобіжниками. Врешті-решт, усе сходилося тут — в основній розподільчій коробці, через яку проходило усе живлення. Вона захищала акумулятор.

Я витягнула з сумки підготовлений вдома пристрій. Він складався з двох клем на товстому кабелі, який вів до високовольтного реле. Реле було під'єднане до будильника на батарейці. Так, все дуже просто. Реле замикалося в момент спрацювання будильника. Не треба бути науковцем, щоб у цьому розібратися. Цю конструкцію навряд чи можна назвати вишуканою — але вона працює.

Коли я під'єднала додатні і від'ємні полюси основної лінії живлення до свого пристрою, нічого не відбулося — реле було відкритим. Але щойно спрацює будильник, який було встановлено на

дванадцяту ночі, реле замкнеться і акумулятор закоротить. Таким чином, коробка запобіжників ніяк не зможе виконати своєї функції — захист не спрацює.

Якщо закоротити акумулятор на 2,4 мегават, він дуже-дуже сильно нагрівається. Просто пекельно сильно. До того ж він перебуватиме у закритому резервуарі з воском і стисненим киснем — а цей резервуар був герметичним. А зараз — кілька формул:

Віск + кисень + тепло = вогонь.

Вогонь + обмежений об'єм = бомба.

(Бомба + заготівельник) $\times$ 4 = 1 000 000 тагів для Джаз.

Це відбудеться вже після того, як я повернуся до міста. Хай потім передивляються відеозапис скільки завгодно — все одно не дізнаються, хто я така. А в мене в рукаві залишався ще один козир...

Перевіривши показники на наручному табло, я згадала про пристрій, який виготовив Свобода. Цікаво, він досі працює? Свобода жодного разу ще мене не підводив.

Зараз цей пристрій був у моїй труні. Я з любов'ю назвала його «алібімат». Перед тим, як вирушати у свою невеличку пригороду, я причепила до нього свій гізмо.

Алібімат мав пальці, за всіма параметрами схожі на людські. Ними він натискав на екран гізмо. Він набрав мій пароль і почав лазити в інтернеті. На екрані з'явився мій улюблений саудівський веб-сайт із плітками, потім кілька веселих відео, потім якісь форуми. Він навіть розіслав кілька електронних листів, які я підготувала заздалегідь.

Алібі було не ідеальне, але все одно доволі добре: можна було спокійно говорити, що я сиділа вдома і лазила в Інтернеті. Саме цим люди зазвичай і займаються. Дані, записані на моєму гізмо і у міській мережі, підтвердять мої слова.

Я поглянула на годинник. Уся процедура — від закріплення гамака до встановлення пристрою, що мав убити заготівельник — зайняла сорок одну хвилину. Отже, завдання було цілком мені під силу! Навіть залишався час. Один заготівельник був готовий, залишалося ще три.

Діставши з-під заготівельника своє обладнання, я виповзла, остерігаючись його велетенських коліс. Навіть за умов місячної

гравітації заготівельник був доволі важким і міг запросто розчавити мене, наче виноградинку.

До наступного заготівельника, за моїми оцінками, метрів сто — він мав бути десь з іншого краю зони заготівлі. Але якимось дивом він опинився за три метри від мого обличчя. Що тут в біса відбувається?

Він не копав, не завантажував каміння всередину, а просто «дивився» на мене своїми камерами з високою роздільною здатністю. Вони навіть сфокусувалися на мені, щойно я встала. Це могло означати тільки одне: на Алюмінієвому комбінаті «Санчес» хтось керував заготівельником вручну.

Мене помітили.

Дорога Джаз!

Я дуже за тебе хвилююся. Не чув од тебе ані слова вже понад місяць. Ти не відповідаєш на мої електронні листи. Я знайшов електронну адресу твого батька на сайті, де рекламувалися послуги зварювальників. Він також не знає, де ти є, і також хвилюється.

У довіднику Артеміді сім чоловік мають ім'я Сін. Я написав до них усіх, і жоден із них тебе не знає. Мабуть, твій Сін не захотів надавати свої дані для відкритого доступу. У будь-якому разі, цей канал також не дав результатів.

Дорогий Кельвіне!

Вибач, що змусила тебе хвилюватися. Не варто було звертатися до батька.

Останнім часом справи пішли кепсько. Минулого місяця до нас із Сіном прийшов розлючений натовп — п'ятнадцять чоловіків. Вони його дуже сильно побили. Хоч йому не хотілося про це говорити, я зрозуміла, в чому річ. Тут це називається «бригада моралі».

Деякі речі дуже розлючують інших — настільки, що вони збираються і йдуть карати винного, навіть якщо жодних законів порушено не було. Сін — людина досить

розпущена. Я знала про це. Я також знала, що в нього є стосунки з іншими дівчатами.

Але я не знала, що він мутить із чотирнадцятирічними.

У нас тут живуть люди з усієї Землі. А в різних культурах — різні погляди на статеве життя. Тому в нашому законодавстві немає чітко визначення віку, з якого починають діяти права на секс за згодою. Якщо примусу не було, то це не згвалтування. А дівчина була згодна.

Але ми тут не дикуни. Навіть якщо на Землю людину не депортують, то прочуханки точно дадуть. Припускаю, що натовп частково складався з родичів цієї дівчини, але точно не знаю.

Я ідіотка, Кельвіне. Повна ідіотка. Як я могла не помітити, ким насправді був цей Сін? Мені лише сімнадцять, і він з першого дня знайомства нерівно до мене дихав. Але, виявляється, зазвичай його цікавлять ще молодші дівчата.

Мені немає де жити. Я не можу повернутися до батька — просто не можу. Пожежа зруйнувала все придбане обладнання. Йому довелося відшкодувати збитки за спотворене приміщення. Таким чином, він не зміг розширити бізнес. Йому ледве вдається зводити кінці з кінцями. Невже після такого жахливого вчинку можна просто взяти і повернутися?

Через свою дурість я зіпсувала життя батькові, а заодно і собі. Коли я посварилася з Сіном, на моєму рахунку було всього кількасот тагів. На такі гроші кімнату не знімеш — мені навіть на їжу бракує.

Я харчуюся жижею. Щодня. Без жодних смакових добавок — на них немає грошей. О Боже, Кельвіне — мені ніде жити. Я сплю там, де ніч застане. Обираю такі місця, де рідко бувають люди. Наприклад, найвищі поверхи, де пекельно жарко, або найнижчі, де страшно холодно. Я вкрала ковдру з готельної пральні, щоб чимось укриватися. Мені доводиться щоночі зупинятися в іншому місці, щоб мене не вислідив Руді. Тут не дозволяється бути бездомним,

а він пильнує за мною ще з часів пожежі. Він використає будь-яке виправдання, щоб мене позбутися.

Якщо він мене впіймає, мене депортують до Саудівської Аравії. Там я буду бідною, бездомною, і страждатиму на гравітаційну хворобу. Я повинна залишатися тут.

Вибач, що скидаю усе це на твою голову. Мені більше ні з ким поговорити. Будь ласка, не пропонуй мені грошей. Я знаю, що це буде твоїм першим поривом — але прошу, не роби цього. Ти маєш піклуватися про батьків і сестер.

Дорога Джаз!

Не знаю, що сказати. Я спантеличений. Дуже шкода, що нічого не можу для тебе зробити.

У нас справи теж кепсько. Моя сестра Халіма оголосила, що завагітніла. Батько дитини, схоже, якийсь військовий — вона навіть не знає його прізвища. Невдовзі з'явиться дитина, про яку треба буде піклуватися. Це руйнує всі наші плани. Спочатку передбачалося, що я оплачуватиму навчання Халіми, потім вона оплатить навчання Кукі, а я відкладатиму гроші на пенсію мамі і татові. Потім Кукі платитиме за освіту Фейт, і так далі. Але зараз Халіма буде змушена присвятити весь час дитині, а значить, ми будемо її годувати. Мама влаштувалася працювати у продуктовий магазин на території ККК. Це перша робота у її житті. Їй, здається, подобається — але мені шкода, що їй доводиться працювати.

Тато працюватиме ще багато років. Кукі каже, що влаштується на некваліфіковану роботу, щоб приносити у сім'ю гроші — але в такий спосіб вона продає своє майбутнє.

Варто подивитися на цю ситуацію позитивно. Халіма невдовзі стане матір'ю, і в моїй родині буде ще одна улюблена дитина. Ми всі здорові і любимо одне одного.

Можливо, ти бездомна, але живеш на вулицях Артеміді — там набагато чистіше й безпечніше, ніж у

багатьох земних містах. У тебе є робота і ти заробляєш якісь гроші — сподіваюся, більше, ніж витрачаєш.

Дорога подруго, зараз складні часи, але десь має бути вихід. Ми маємо його знайти. Дай мені знати, якщо я зможу щось для тебе зробити.

— Так, це вже не смішно, — сказала я, звертаючись до заготівельника.

Два інші заготівельники під'їхали до мене. Можливо, для того, щоб я не могла сховатися за каменем або втекти. Тепер я була на відео — на мене дивилися з різних боків. Прекрасно!

Пізніше я дізналася, що відбулося. Камінь, через який були знищені мої балони з киснем, таки наробив шуму. Заготівельники вловили струс. Датчики на їхніх колесах надзвичайно чутливі до вібрації. Навіщо? Заготівельники працюють біля гір. Треба бути готовим до того, що з гір може зійти лавина.

Отже, заготівельник передав на базу інформацію про струс. В центрі керування «Санчес» переглянули відеозапис кількох попередніх хвилин — щоб дізнатися, чи їхнім заготівельникам, що коштували мільйони доларів, справді загрожує небезпека. І що вони побачили? Як я лізу під шасі. Ясна річ, одразу відправили інший заготівельник, щоб подивитися, якого біса я там роблю.

Потім вони зателефонували ВК-спеціалістам. Не знаю точно, як перебігала розмова, але припускаю, що приблизно так:

«Агов, а що це ви робите з нашим заготівельником? — сказали працівники «Санчес»».

«Нічого не робимо», — відповіли ВК-спеціалісти.

«Але хтось таки робить!»

«Ми негайно вирушимо туди і дамо їм прочуханки. Не тому, що нам не байдуже, а тому, що ми хочемо залишити за собою монополію на вихід у відкритий космос. Крім того, ми просто купа покидьків!»

Отже, зараз ВК-спеціалісти формують пошукову групу, щоб захопити мене і відвести назад на Артемиду. Що далі? Побиття, депортація, гравітаційна хвороба десь у Ер-Ріяді — одним словом, життя піде шкереберть.

Я зупинилася, щоб обміркувати зміну ситуації. Не було жодної можливості повернутися до міста, перш ніж натовп ВК-спеціалістів вирушить мене шукати. Отже, не було сенсу зупинятися. Краще вже закінчити роботу, перш ніж розпочнуться місячні хованки.

Для швидкого пересування пошукова група скористається вантажним всюдиходом. Такий всюдихід пересувається зі швидкістю до десяти кілометрів на годину. Звичайно, їхати доведеться під гору, тож швидкість буде менша — скажімо, шість кілометрів на годину. В мене було півгодини до їхньої появи.

Тепер вже не було часу на обережність. Не здійснився мій план відкласти усе до того часу, поки я повернуся додому. «Санчес» неодмінно відкличе всі заготівельники на огляд. Тоді механіки уважно обстежать кожен з них і швидко усунуть те, що я зробила такою важкою працею.

Мені треба було назавжди знищити усі чотири заготівельники протягом наступних тридцяти хвилин. Плюс був у тому, що працівники «Санчес» добровільно наблизили їх усі до мене.

Добре, почнемо з найважливішого. Я дістала з сумки кусачки, застрибнула на заготівельник, який мене помітив, і вилізла на самісінький верх. Первинна і вторинна системи комунікацій були встановлені на найвищу частину машини, щоб забезпечити максимальну відстань передачі. Заготівельник, яким тепер, без сумніву, керувала людина, ривками рухався взад-вперед — певно, намагався мене струсити. Але заготівельники рухаються повільно. Я легко втрималася і швидко впоралася з усіма чотирма антенами. Вони були трохи товщі, ніж матеріал, для якого призначалися кусачки, але мені це вдалося. Щойно впала четверта антена, заготівельник спинився, мов укопаний. Заготівельники запрограмовані таким чином, що в разі втрати зв'язку зупиняються. Нікому не хочеться, щоб заготівельник блукав куди йому заманеться!

Я перестрибнула на дах найближчого заготівельника — того, який щойно перетворила на бомбу з годинниковим механізмом. І вся ця праця пройшла марно. Ех...

Клац, клац, клац, клац!

Два інші заготівельники почали задкувати.

— Ні, не втечете! — крикнула я і легко перестрибнула на дах іншого заготівельника.

Опинившись на даху своєї третьої жертви, я заходилася обрізати антену. Як і його брати, він зупинився, наче вкопаний, щойно було покінчено з останньою антеною. За четвертим довелося трохи пробігтися, але і на це пішло небагато часу. Я обрізала три антени, і

вже готова була обрізати четверту, коли відчула зліва страшенний біль і злетіла в повітря. Себто не зовсім у повітря — це був вакуум. Але ви розумієте, що я маю на увазі.

Я впала долі і перевернулася.

— Хто..? — простогнала я.

До мене навіть не одразу дійшло, що трапилося. Ця наволоч із «Санчес» збила мене переднім ковшем!

Сучі діти! Вони могли пошкодити мені скафандр. Так, я завдавала збитків їхньому майну, але ж за це не вбивають, правда?

Тим часом, заготівельник не втрачав зв'язку з центром.

Трохи опустивши ківш донизу, він помчав на мене. Я підхопилася на ноги, вибігла поперед основну камеру і показала їй середній палець. І тут же розбила її кусачками — щоб у цих покидьків не залишилося відео.

— Ким би ви не були, ми знаємо, що ви там, — почувся голос на основному ВК-каналі.

Це був Боб Льюїс. Прокляття! Звісно ж, ВК-профспілка поставила на чолі пошукової групи свого найдосвідченішого представника.

— Не ускладнюйте ситуації. Якщо ми будемо змушені фізично затримати вас, ризикуючи своєю безпекою, то ви за це заплатите.

Він мав рацію. На відміну від фільмів про космос, бійки у скафандрах неймовірно небезпечні, і в мене не було жодного наміру брати у них участь. Якщо вони мене спіймають, я просто здамся — це як гра у квача.

Але усе по порядку. Спершу треба було розібратися із бульдозером-убивцею. Без передньої камери він безпорадно намагався знайти мене. Хоч його колеса рухалися повільно, потужний ківш справді становив небезпеку.

Ківш грюкнув об землю усього за метр від мене. Дуже непогана спроба, але все одно не влучили. Я застрибнула до ковша і присіла. Це була небезпечна гра: на ковші є дуже точні датчики ваги — моєї маси було більш ніж достатньо, щоб вплинути на їхні показники. Я сподівалася, що працівники не звернуть на це уваги. Ківш знову піднявся, і в цей момент я вистрибнула. Завдяки силі ковша стрибок вийшов значно вищий, ніж я розраховувала.

— Ой, трохи лажанула, — сказала я, досягнувши вершини дуги.

Я була на відстані близько десяти метрів — це, звісно, дуже приблизна цифра. Знаю одне: мало не зламала ноги, коли таки опинилася на даху заготівельника.

На секунду замислившись, чи справді без цієї витівки не можна було обійтися, я простягнула руку і обрізала останню антену. Заготівельник враз припинив спроби мені дошкулити.

Хух! Я ненадовго знешкодила усі чотири заготівельники. Тепер був час знешкодити їх назавжди.

Я почала з заготівельника, на якому вже провела диверсію. Вже звичним рухом вилізла на нього і відкрила коробку запобіжників, захопилася за своє реле і спробувала переналаштувати час на годиннику — але жодної кнопки натиснути не змогла. Ясна річ, годинник був розроблений для людських пальців, а не для неоковирних рукавиць ВК-скафандра.

Добре, встановити час не було можливості, але був і менш витончений підхід. Я від'єднала клеми, вийняла з-поміж них реле і зрізала з кабелів ізоляцію. Зв'язавши кабелі грубим вузлом, знову під'єднала клеми до акумулятора і чимдуж побігла геть.

Усунувши реле, я створила пряме з'єднання. Таким чином, акумулятор був закорочений; почалося дуже інтенсивне теплоутворення.

Я на всіх парах помчала до найближчого валуна і сховалася за ним. Спочатку не відбулося нічого. Я визирнула з-за краю валуна — жодних змін.

— Гм... — міркувала я. — А може, треба було...

І тут заготівельник вибухнув. Оце вже вибухнув, так вибухнув! Бахнуло значно сильніше, ніж я сподівалася. Уламки розлетілися врізнобіч. Вибух притиснув шасі до землі з такою силою, що воно відскочило, перевернулося й упало догори дригом. Я думала, що мені вдалося відбігти від місця вибуху досить далеко, але це було не так. Шматки понівеченого металу билися об мій камінь, а менші уламки летіли зверху.

— Справді, — сказала я. — Забула врахувати, що тут були й інші вибухові матеріали — акумулятор на водневих паливних комірках... увесь цей водень опинився в одному місці з киснем; в умовах високої температури між ними спалахнула любов із першого погляду.

Камінь захистив мене від першої хвилі вибуху, але він не міг захистити від уламків, що сипалися зверху. Я підповзла на череві до одного з інших заготівельників, а навколо піднімалися хмари пилу. Нагадую, повітря тут немає, тому уламки, що злітають в небо, повертаються з такою ж швидкістю. Це був справжній дощ із куль.

На щастя, мені таки вдалося долізти до заготівельника і сховатися під ним. Я почекала, доки гроза вщухне, а тоді поглянула на результати.

Заготівельник-жертва знищений. Важко було навіть сказати, що він колись їздив. Шасі перетворилися на шматки покрученого металу, а добру половину заготівельника просто-таки розкидало по всій зоні заготівлі.

Я поглянула на годинник. На увесь цей процес пішло хвилин десять. Непогано, та на наступних трьох треба буде прискоритися.

Але для початку я нашвидкуруч влаштувала собі укриття: знайшла серед уламків шматок металу завбільшки з два квадратні метри, притягнула його ближче і сперла на край свого захисного валуна.

Ну, ось! Формально можна сказати, що я створила базу на Місяці. Тут, у Форті Жасмін, я провела кілька найближчих хвилин — перероблювала свої пристосування з реле на прості з'єднувачі.

Настала черга наступного заготівельника. Принаймні цього разу не треба буде возитися з гамаком — заготівельник все одно нікуди не поїде.

Тепер я вже знала, як запалювати вогонь у вакуумі, і тому процес ішов значно швидше. Крім того, вже не треба було гаяти час на розмітку місця зварювання — я працювала по пам'яті. Досвід прискорює роботу, як ніщо інше. Я прорізала отвір, вставила клапан і наповнила резервуар повітрям. Далі — закоротила акумулятор, побігла до своєї металевої пластини, залізла під неї і чекала. Цього разу вже не визирала з-за каменю, мов дурепа.

Земля здригнулася від вибуху. Я приготувалася до дощу страхіть. Чи зможе металева пластина витримати їхні удари?

На пластині почали з'являтися вибоїни. Було дуже страшно, але металевий град мене таки не дістав. Я почекала, поки перестануть падати уламки — іншими словами, поки в повітря перестануть

здійматися хмари пилу. Звичайно ж, було б зручніше, якби я щось чула — але, на жаль, звук у вакуумі не поширюється.

Я вилізла з укриття. Здається, все було в порядку — вже ніщо не загрожувало мені вбити. Обійшовши камінь, я побачила ще один зруйнований заготівельник.

Поглянувши на годинник, я зрозуміла, що сплигло ще десять хвилин. От чортівня! Якщо пошукова група не гаятиме часу, то з'явиться тут уже за десять хвилин — а мені залишилося знищити ще два заготівельники. Варто залишити цілим хоч один — і Алюмінієвий комбінат «Санчес» зможе продовжити роботу, кисень подаватиметься без перебоїв, а Тронд так і не заплатить мені мільйон тагів.

Найбільше часу втрачалося на те, щоб ховатися у сховищі від уламків. Я знала, що треба зробити — хоч це мені й не подобалося. З моєї легкої руки вони мали кінчити одночасно.

Прохання: не цитуйте попереднє речення поза контекстом!

Я підготувала кожен із них до величезного бабаху. Зараз у них обох було закачано кисень, в обох були відкриті коробки запобіжників, а звідти звисали мої кабелі.

Усе зварювальне обладнання довелося скласти під один із заготівельників. Тепер я поспішала і було очевидно, що не зможу тягнути його з собою назад. Але не можна було залишати на місці злочину обладнання з написом «Зварювальна компанія Башари» — його б неодмінно знайшли.

Нічого. В мене буде мільйон тагів. Я зможу купити татові нове, краще обладнання.

Спинившись біля одного з заготівельників, я дивилася на інший — до нього було метрів двадцять. Це буде складно. Раптом прокинулася давно забута раціональна частина мозку: чи справді це хороша ідея? Один мільйон тагів. Так, усе буде добре!

Я закоротила один акумулятор, побігла до іншого заготівельника — закоротила і його. Вже майже добігла до свого укриття — і тут перший заготівельник вибухнув.

Майже-майже добігла.

Весь краєвид осяяло блискавкою. Хмари пилу, що здійнялися навколо мене, слухняно дотримувалися законів фізики. Оббігти валун було ніколи, тому я підстрибнула, відштовхнувшись від нього руками. Хотіла перестрибнути вишукано, але вийшло досить незграбно.

— Ви це бачили? — почувся голос по рації.

— Ти говориш по головному каналу, — відповів Боб.

— Чорт!

Отже, пошукова група спілкувалася на якомусь іншому каналі, щоб я їх не чула. Хтось із молодих спеціалістів щось наплутав і ненароком заговорив по головному. Так я дізналася, що вони бачать вибухи. Значить, вони були вже близько.

Я чекала на другий вибух, але його не було. Набравшись хоробрості, я визирнула з-за валуна, щоб подивитися на заготівельник, що вцілів.

— Якого беня? — почала було я — і побачила відповідь. Машина, якій вдалося вціліти, отримала поверхневе ушкодження від вибуху сусіднього заготівельника. Мою перемичку перебило шматком шрапнелі. Її обірвані шматки звисали з коробки запобіжників. Таким чином, акумулятор вдалося закортити зовсім ненадовго — цього було замало для вибуху.

На іншому боці заготівельної зони засяяло світло. Це вже приїхали ВК-спеціалісти. Я озирнулася на останній заготівельник. До нього було метрів п'ятнадцять. До того ж потрібен був час на те, щоб полагодити перемичку. Ще раз озирнувшись на світло, я побачила силует всюдихода — до нього залишалося метрів сто. Було помітно, що всюдихід їде швидко — я не встигну, вони будуть тут за лічені хвилини. Доведеться залишити один заготівельник.

— Капець! — сказала я.

В мене не було сумнівів щодо правильності цього рішення, але воно мені не подобалося. Довелося тікати з місця злочину.

Коли тікаєш від когось на Місяці, з'являється одна проблема: тут дуже добре видно сліди. Тікаючи з зони заготівлі, я залишила за собою слід, за яким мене міг знайти будь-який ідіот. Цього ніяк не можна було уникнути — уся ця ділянка вже давно очищена від усього, крім пилу.

Нарешті я дісталася до природного ландшафту. В мене з'явилися варіанти: тут були височини, маленькі камінці і великі валуни. Я підійшла до скелястого виступу, перестрибнула з нього на наступний, і так далі. Ось так, бавлячись у гру «Підлога — це лава», я й провела наступні двадцять хвилин. За цей час жодного разу не довелося ступити на пил. Тепер, Бобе, спробуй-но знайти мої сліди!

Наступна частина шляху була нудною і складною водночас: мені треба було пройти кілька кілометрів, весь час озираючись через плече.

Пошукова група швидко зрозуміє, що я прямую додому. Ніщо не заважає їм сісти на всюдихід і наздогнати мене.

За моїми розрахунками, вони мали повертатися до міста найкоротшим шляхом, тож я пішла в обхід — як завгодно, аби не по прямій. Від зони заготівлі до Артеміди було всього три кілометри, але мій хитро закручений шлях був щонайменше на два кілометри довший. Кам'янистий ландшафт передгір'їв створював прекрасні можливості для хованок — завдяки численним скелям і валунам мене не було видно неозброєним оком.

Це спрацювало. Не знаю, яким шляхом пішла пошукова група, але вони мене жодного разу не бачили.

Нарешті я дісталася до краю передгір'їв Мольтке. Море Спокою простягалось до самісінького горизонту. Артеміда сяяла на чималій відстані — до неї залишалось щонайменше два кілометри. Раптом мені стало зрозуміло, що я сама-самісінька — але на ці сентименти часу не було.

Я потребувала нової стратегії. Далі стрибати було нікуди. Мене відділяла від дому чимала смуга сірого пороку. Тут я не просто залишила б сліди — мене було б видно за кілька кілометрів.

Треба було перепочити. Зараз принаймні мене не було видно. Знайшовши валун відповідних розмірів, я сіла у його тіні, вимкнула всі лампочки на скафандрі — навіть усередині шолома — і заклеїла наручне табло клейкою стрічкою.

Тіні на Місяці досить чіткі і чорні. Тут немає повітря — а значить, світло не розсіюється. Я не сиділа в суцільній темряві: сонячне проміння відбивалося від каменів, від пилу, від пагорбів... Звісно, частина цього відбитого проміння потрапляла і на мене. Утім, порівняно з яскравим ландшафтом навколо, я була практично невидимою.

Повернувши голову, я намацала трубку і залпом випила добрих півлітра води. У скафандрі добряче пітнієш.

Добре, що мені спало на думку перепочити. Через п'ять хвилин я побачила, що пошукова група повертається до міста. Вони були від мене на чималій відстані — їхали до міста по прямій.

Всюдихід розрахований на чотирьох пасажирів, але зараз на його борту було аж сім ВК-спеціалістів. Здавалося, що це цирковий автомобільчик із клоунами. Судячи з величезного хвоста пилюки, що за ними здіймався, їхали вони на повній швидкості. Враховуючи нерівності місцевості і значну швидкість пересування, можливості мене побачити у них не було. Що ж вони собі думали?

Раптом до мене дійшло.

Їм навіть не треба було мене шукати — досить було дістатися до міста швидше за мене. Далі залишалося поставити охорону на кожному шлюзі. Рано чи пізно в мене закінчиться кисень — і я буду змушена здатися.

— Гвалт! Холера! Покидьки! Сучі діти!

Важливо, щоб прокльони не повторювалися — коли весь час говориш одні й ті ж слова, вони поступово втрачають силу. Ще трохи покип'ятившись у скафандрі, я заспокоїлася і замислилася, що мені робити.

У цій відстійній ситуації були й свої переваги. Так, вони дістануться до міста швидше за мене — ну й нехай. Але це також означає, що вони не шукатимуть мене по всьому Морю Спокою. Я так хвилювалася, як перетну рівнину — але тепер ця проблема відпала.

Я встала, знову ввімкнула діоди і зняла з табло клейку стрічку.

На кожному шлюзі поставлять ВК-спеціаліста — причому не всередині, а ззовні, щоб помітити мене ще здалеку і вчасно подати решті сигнал.

В мене був план. Крок перший — наблизитися до міста.

Шлюз Конрада виходив на північ, а вантажний шлюз Бухти Спокою — на північний захід. Вхідний порт Олдріна дивився на схід, а шлюз міжнародних космічних агенцій на Куполі Армстронга — на південний схід. Отже, найбільшою «сліпою плямою» для них був південний захід.

Я стрибала сірою пусткою не менше години — довгим окільним шляхом, щоб наблизитися до міста з правильного боку. Куполи дедалі наближалися, тож я намагалася не втрачати пильності. Найскладнішими були останні сто метрів. Діставшись до тіні Купола Шепарда, я зітхнула з полегшенням. У темряві мене буде важко помітити.

Нарешті, спершись на корпус Купола Шепарда, я змогла перепочити.

Добре, до міста я дісталася. Тепер залишалося зайти всередину.

Йти по периметру можливості не було — тоді б мене точно помітили.

Настав час повчитися у Роккі — лізти, тримаючись за ручки для обслуговування. Ручки були спроектовані так, щоб по них можна було лізти у ВК-скафандрі. Їхня ширина чудово підходила для велетенських рукавиць. Всього десять хвилин — і я на вершині. Там довелося зачaitися. Ні, я не боялася ВК-спеціалістів — вони зараз були надто далеко і не змогли б мене побачити. Справа була в географії. Куполи Шепарда і Олдріна розділяв лише удвічі нижчий Купол Армстронга. Отже, зараз мене міг помітити будь-хто з відвідувачів Парку Олдріна.

Година була доволі рання — навряд чи в парку було багато відвідувачів. Крім того, навіть якби мене хтось побачив, навряд чи це викликало б якісь питання — вирішили б, що я там працюю, займаюся технічним обслуговуванням. Та однаково... Я поверталася з місця злочину, тож дуже не хотілося, щоб мене помітили.

Спустившись з іншого боку Шепарда, я продовжила свій шлях по конектору між Шепардом і Армстронгом. Тут не потрібна була складна гімнастика — тунель був три метри завширшки.

Діставшись до Купола Армстронга, я вилізла і на нього. Цей купол був меншим, тож і часу пішло менше. Далі — конектор між Армстронгом і Олдріном.

Купол Олдріна виявився складнішим завданням. Я пролізла частину шляху, але не могла піднятися на вершину — точніше, могла, але не варто було. Одна річ — ходити по корпусу купола, зовсім інша — лазити по скляній стіні Парку Олдріна, просто в людей перед очима. Це могло багато кого здивувати: «Мамо, а що Людина-Павук робить на Місяці?» Дякую, краще не треба.

Я долізла лише до половини — якраз до того місця, де починалися скляні панелі — і почала пересуватися боком, від ручки до ручки, намагаючись поступово обійти купол. Невдовзі я побачила Вхідний порт. Найближче було до залізничного тамбура, куди під'їжджали вагони поїздів. Але зараз тут поїздів не було. Поряд розміщувався величезний круглий вхід до вантажного шлюзу.

З ніші для поїздів виступив Боб Льюїс.

— От чорт! — сказала я.

А я ж так обережно лізла вздовж Олдріна! На такій швидкості я гарантовано помітила б ВК-спеціаліста раніше, ніж він помітить мене. Але звідки мені було знати, що Боб уже там, у тій клятій ніші! Так нечесно, Бобе!

Він ходив туди-сюди. Хто колись служив у морській піхоті, назавжди залишиться морським піхотинцем. Наверх він ще не дивився, але й так зрозуміло, що невдовзі подивиться. Я мала секунду-дві, щоб сховатися.

Відпустивши ручки, я сповзла вниз по куполу. Я намагалася вцілити ногами в землю і впасти так, щоб не наробити шуму. Але гарно стрибнути не вдалося. Я важко вдарилася об поверхню і втратила рівновагу. Одним словом, приземлилася як мішок із лайном — зате з іншого боку ніші. І при цьому навіть нічого не зламала. Добре, що у вакуумі не чути звуків — інакше моє падіння не залишилося б непоміченим. У будь-якому разі, незграбний успіх — однаково успіх.

Я обійняла стіну Олдріна і поповзла подалі від порту, аж поки Боба вже не було видно. Хтозна, де проходив його уявний маршрут, але я розуміла, що далеко від шлюзу порту він не відійде. Ще трохи пролізши по стіні подалі від порту, я сіла, підперши купол спиною, і просто чекала. З мого нового положення не було видно ніші для поїздів, але я бачила колії, що вели з міста.

За півгодини на горизонті з'явився поїзд. Місяць — невеликий, тому наш горизонт усього два з половиною кілометри. Значить, вже зовсім скоро поїзд буде на станції.

Дочекавшись, поки поїзд під'їде ближче і зупиниться у ніші, я підлізла туди зі свого боку.

Це був перший поїзд цієї доби. Більшість пасажирів — працівники Центру відвідувачів. Вони зайшли дуже швидко — можна було вирушати.

Він повільно виїхав з ніші: щоб розігнатися, такій великій машині потрібен час. Стрибнувши вперед, я вхопилася за крило переднього колеса. Положення було незручне, однак я щосили трималася. Поїзд тягнув мене вперед, а ноги відштовхувалися від землі. Це був не найкращий план, зате між мною і Бобом весь час був поїзд, тож я почувалася цілком задоволеною.

Вагон їхав дедалі швидше. Я трималася з усіх сил. На такій швидкості будь-який гострий камінь пробив би мені скафандр. Не можна ось так теліпатися всю поїздку — треба було кудись закласти ноги.

Я підтягнулася і вхопилася за край вікна, сподіваючись, що там ніхто не сидить. Це дозволило мені покласти ноги на крило. Хотілося зазирнути всередину, щоб упевнитися, що мене не помітили — але цей порив вдалося стримати. Кількох пальців на краю вікна могли й не помітити, а от шолом скафандра неодмінно привернув би увагу. Я намагалася не рухатися. Люди у поїзді могли налякатися, якби почули крізь корпус якийсь звук. Справжній фільм жахів — «Атака місячної жінки, що наробила у житті помилок».

Ми мчали по прямій до Центру відвідувачів. Ви, певно, вже здогадалися, що я замислила. Пошукова група охороняла шлюзи Артеміди, але чи встигли вони послати когось до Центру відвідувачів? Навіть якщо й встигли, то ця людина не могла дістатися туди швидше за мене: це був перший поїзд.

Подорож, як завжди, тривала сорок хвилин. Я досить зручно сиділа на крилі — цілком непогано їхалося. Весь цей час я провела в роздумах над ситуацією, в якій опинилася. Навіть якщо мені вдасться непомітно дістатися всередину, все одно мені не позаздриш. Тронд найняв мене, щоб знищити чотири заготівельники, а я знищила всього три. Четвертий невдовзі полагодять, і він повернеться до роботи. Обсяги виробництва зменшаться, але цього буде достатньо, щоб виробляти необхідну кількість кисню. Тронд не заплатить мені за цю витівку, і в мене не буде підстав його звинувачувати. Я не впоралася з завданням, і навіть ускладнила справу: тепер на Алюмінієвому комбінаті «Санчес» знали, що на них хтось полює.

— Прокляття, — сказала я. Мені аж живіт звело.

Під'їжджаючи до Центру відвідувачів, поїзд сповільнив хід. Я зістрибнула, а поїзд продовжив свій шлях до краю платформи. Діставшись до Центру відвідувачів, я пішла по краю його купола. У полі зору з'явився корабель «Ігл» — здавалося, він дивиться на мене з осудом. Він мовби казав мені: «Моя команда ніколи б на таке не пішла!»

Тут я побачила прекрасне видовище: ВК-шлюз зовсім не охоронявся!

О, так!

Я помчала до шлюзу, відчинила зовнішні двері, застрибнула і зачинила за собою люк. Відкривши клапан, я стала під струмені повітря. Незважаючи на поспіх, не хотілося нехтувати очисткою. Так, я була контрабандисткою-диверсанткою, і взагалі кепсько поводитися, але я ніколи не залишала бруд на ВК-скафандрі.

Очистка скінчилася — тепер я була чистою, наче після бані.

Я повернулася! Треба буде знайти у Центрі відвідувачів якесь місце, де можна буде сховати скафандр — це не проблема. Можна буде покласти його до однієї з безлічі шафок для туристів, а потім повернутися з контейнером. Я ж носій! Можна було вдавати, що я приїхала по вантаж — ніхто навіть не здивується.

Відчинивши внутрішні двері шлюзу, я ступила крок до порятунку. Втім це був не порятунок. Зробивши цей крок, я опинилася по вуха в лайні. Усмішка швидко злетіла з мого обличчя — тепер я була більше схожа на свіжовпійману рибу.

У тамбурі стояв Дейл, склавши руки і широко усміхаючись.

Дорога Джаз!

У тебе все добре? Я хвилювався. Ти вже кілька тижнів нічого не пишеш.

Дорогий Кельвіне!

Вибач, я змушена була на якийсь час вимкнути обслуговування тізмо, щоб заощадити трохи грошей. Зараз я знову онлайн. Було важко, але я потрохи повертаюся до норми.

В мене з'явився новий друг. Час від часу, коли вдається назбирати трохи грошей, я приходжу випити пива в одному генделику в Конраді. Знаю, що безглуздо витратити гроші на алкоголь, коли тобі немає де жити — але саме завдяки випивці цей стан вдається перетерпіти.

Словом, є тут один постійний відвідувач — Дейл. Він ВК-спеціаліст, працює переважно у Центрі відвідувачів «Аполлона-11», проводить екскурсії для туристів.

Ми розговорилися. Не знаю, як так вийшло, але я розповіла йому про свої проблеми. Вражений моєю ситуацією, він запропонував позичити мені грошей. Я вирішила, що це спроба мене звабити, і тому відмовилася. Цілком нормально ставлюся до повій, але не хочеться бути однією з них. Однак він присягнувся, що просто хоче допомогти мені як подрузі. Було важко прийняти ці гроші, Кельвіне, але варіантів у мене небагато.

Ось так у мене з'явилися гроші, щоб внести депозит і сплатити за перший місяць користування капсульним помешканням. Воно зовсім малесеньке — там навіть думати тісно. Та принаймні в мене з'явився дім. Дейл дотримав свого слова — не зажадав ніякої відплати. Справжній джентльмен!

Ти не повіриш, але в мене знову з'явився хлопець. Його звати Тейлор. Наші стосунки почалися зовсім недавно, але він дуже приємний. Він добрий, несміливий, ввічливий з усіма — такий собі бойскаут, що дотримується усіх правил. Він — моя цілковита протилежність, і ми чудово підходимо одне одному. Подивимося, що з цього вийде.

Знаєш, останнім часом я чомусь говорю тільки про себе, а про твої справи навіть не запитую. Як тобі живеться?

Дорога Джаз!

Радий за тебе. Я хвилювався про те, що в тебе сталося з Сіном — боявся, що тобі більше не захочеться стосунків із чоловіками. Але бачиш, не всі ми такі погані.

Я працюю у ККК, і дуже за це вдячний. Мене підвищили. Я зараз вантажник-стажер. Через декілька місяців стану майстром-вантажником і отримаю більшу зарплатню. Халіма на шостому місяці вагітності — скоро в нас буде дитина. Ми підлаштували свої зміни так, щоб старші сестри могли піклуватися про дитину, поки Халіма навчатиметься. Мама, тато і я будемо працювати. Тато був уже готовий піти на пенсію, але тепер нам доведеться

*працювати ще щонайменше п'ять років. А який у нас вибір?
Інакше просто не вистачатиме грошей.*

Дорогий Кельвіне!

*Ти вантажник-стажер? Чи правильно я розумію, що ти
інколи маєш доступ до вантажних піддонів, коли поряд
нікого немає? Тут, на Артеміді, чимало курців.*

Дорога Джаз!

Я тебе слухаю...

Я витріщилася на Дейла так, наче в нього з лоба стирчав член.

— Як?..

— А невже в тебе був інший вибір?

Він спокійно узяв у мене з рук шолом.

— Ти знала, що пошукова група зачинить всі входи до Артеміди. Залишається тільки Центр відвідувачів.

— Але чому ти не входиш до складу пошукової групи?

— Входжу. Я добровільно зголосився охороняти Центр відвідувачів. Я приїхав би сюди швидше, але це був перший поїзд. Враховуючи час, думаю, що ти приїхала ним же.

Чорт! Нікудишній з мене геній-злочинець.

Дейл поклав мій шолом на лавку, потім взяв мене за руку і відстебнув рукавицю. Він повернув її біля зап'ястя і зняв.

— Джаз, цього разу ти зайшла надто далеко.

— Ти збираєшся читати мені лекції про моральність?

Він похитав головою.

— Ти колись вже про це забудеш?

— А чому я маю забувати?

Він закотив очі.

— Джаз, Тайлер — гей. Повнісінький гей — наче Оскар Вайлд у костюмі з блискітками, що вигулює рожевого пуделя з тіарою на голові.

— Це в пуделя тіара?

— Ні, я маю на увазі, в Оскара Вайлда...

— Добре-добре, так логічніше. У будь-якому разі: пішов ти...

Дейл простогнав.

— У вас двох би ніколи нічого не вийшло. Ніколи.

— І через це ти вважаєш, що спати з моїм хлопцем — хороша думка?

— Ні, — тихо відказав він.

Знявши з мене іншу рукавицю, він сів на лавці.

— Поки ви ще були разом, нам не слід було починати стосунки. Я закохався, а він не знав, що робити. Але я розумію, що це було

неправильно.

Я відвела погляд.

— Але ж ти все одно зробив це!

— Так, зробив. Я зрадив свою найкращу подругу. Але якщо ти думаєш, що мені через це не було важко, то ти мене просто не знаєш.

— От бідолаха!

Він насупив брови.

— Річ же не в тому, що я його «зманив». Якби не я, він би сам тебе залишив. Він би ніколи не був щасливим із жінкою — і з тобою це ніяк не пов'язано. Ти ж знаєш!

Я не відповіла. Він мав рацію, але я була не в настрої про це слухати. Дейл жестом наказав мені повернутися. Я послухалася, і він зняв з мене систему життєзабезпечення.

— А чому ж ти не розповіси своїм друзям, ВК-спеціалістам, що впіймав мене?

Він обережно зняв систему і поставив на лавку.

— Це дуже серйозна справа, Джаз, тут не обійдеться простою прочуханкою. Тебе можуть депортувати. Ти висадила в повітря заготівельники Алюмінієвого комбінату «Санчес». Якого біса ти це зробила?

— А тобі не все одно?

— Джаз, мені не байдуже до всього, що стосується тебе. Ти не один рік була моєю найкращою подругою. Я не жалкую про те, що закохався у Тайлера, але знаю, що вчинив неправильно.

— Дякую. Коли вкотре не зможу заснути, замислившись про те, що ти зараз з єдиним чоловіком, якого я кохала — просто згадуватиму, що ти почуваєшся винним — і мені одразу стане краще!

— Вже цілий рік минув. Скільки ще ти бавитимешся в жертву?

— Та пішов ти...

Він сперся на стіну і поглянув на стелю.

— Джаз, дай мені хоч одну причину не говорити про тебе ВК-спеціалістам? Скажи хоч щось!

Я спробувала змусити себе думати логічно, хоч голова палала від гніву. Мені треба було стати дорослою — хоча б на хвилину. Мені це не подобалося, але іншого виходу не було.

— Я дам тобі сто тисяч тагів.

Насправді в мене таких грошей не було. Але їх можна було дістати, підірвавши останній заготівельник.

Він звів брову.

— Добре, це вагома причина. Але що в біса відбувається?

Я похитала головою.

— Запитання не приймаються.

— В тебе якісь проблеми?

— Це теж запитання.

— Добре-добре, — склав руки він. — А як же пошукова група?

— Вони знають, що це я?

— Ні.

— В такому разі, тобі не треба нічого робити. Просто забудь, що ти мене тут бачив.

— Джаз, у місті всього сорок осіб, що мають ВК-скафандри. Це не так вже й багато — можна перевірити всіх. ВК-спеціалісти точно проведуть розслідування, не кажучи вже про Руді.

— Я подбала про запобіжні заходи. Тобі треба лише тримати рота на замку.

Він замислився, а потім усміхнувся:

— Знаєш, мені не треба сотні тисяч. Я хочу іншого. Я хочу, щоб ми знову стали друзями.

— Сто п'ятдесят тисяч, — заперечила я.

— Всього день на тиждень. Ти і я у «Гартнелз». Як у старі добрі часи.

— Ні, — сказала я. — Або бери гроші, або здавай мене ВК-банді.

— Джаз, я намагаюся тобі допомогти. Не будь такою легковажною. Я не хочу грошей — я хочу, щоб ми помирилися. Або погоджуйся, або ні.

— Та... — почала я, але зупинилася і не сказала «пішов ти».

Я зрозуміла, що гордість повинна мати свої межі. Він міг зруйнувати моє життя одним дзвінком із гізмо. В мене не було вибору.

— Так, — сказала я. — Раз на тиждень. Але це не означає, що ми друзі.

Він зітхнув із полегшенням.

— Дякувати Богу! Не хотілося псувати тобі життя.

— Ти його вже зіпсував.

Було видно, що йому боляче це чути. І добре.

Він витягнув гізмо і набрав номер:

— Бобе, ти ще там? Добре, просто перевіряю. Я в Центрі відвідувачів, надягаю скафандр. Так, приїхав першим поїздом і обшукав весь Центр. Тут немає нікого — лише я і кілька працівників, що приїхали першим поїздом на роботу.

Він прослухав відповідь, а потім сказав:

— Добре, буду ззовні за п'ятнадцять хвилин... Добре. Коли буду там, сповіщу.

Він поклав слухавку.

— Ну все, мені час вирушати на пошуки таємничого диверсанта.

— Бажаю приємно провести час.

— Вівторок, восьма вечора, у «Гартнелз».

— Добре, — пробурмотіла я.

З допомогою Дейла я нарешті повністю зняла скафандр, а потім допомогла вдягнути скафандр йому.

Діставшись додому, я лягла на ліжко. Яка ж я була виснажена! Навіть моя відстійна труна здавалася зручним місцем. Тепер можна було витягнути гізмо з алібімату. Зайшовши в інтернет, я перевірила історію повідомлень, і зрозуміла, що пристрій упорався з завданням.

Я зітхнула з полегшенням. Мені все зійшло з рук. Ну, загалом. Руді і ВК-профспілка, певно, поставитимуть багато запитань, але в мене буде що їм відповісти.

На гізмо було повідомлення від Тронда:

«У твоїй останній доставці бракує одного товару».

Я відповіла: **«Прошу вибачення за затримку. Я працюю над тим, щоб доставити останній пакунок».**

«Зрозумів».

Щоб вести розмову з Трондом, мені потрібен був план знищення останнього заготівельника. Але що я могла зробити? Настав час знову щось вигадувати. Хоча б що-небудь.

Я незчулася, як заснула. Прокинувшись, побачила на ногах черевики, а в руці гізмо. Виснаження, що накопичилось за цілий день і майже безсонну ніч, взяло своє. Подивившись на годинник, я зрозуміла, що проспала чотири години. Що ж, принаймні відпочила.

Ось уже годину я ходила туди-сюди нульовим поверхом Конрада. Це не була оздоровча прогулянка — мені треба було непомітно дістатися до тамбура шлюзу Конрада. Там, у шафці, на мене досі чекав РОК. Я обіцяла Зоці, що поверну його за два дні, і цей термін вже спливав. Але щоразу, коли я підходила до цього клятого шлюзу, хтось крутився поряд. І я щоразу йшла далі.

Мені не хотілося зустрічатися із членами ВК-профспілки — принаймні поки що. Найімовірніше, пошуки протривали не більше п'яти годин, а тепер буде розслідування — перевірка всіх, у кого є ВК-скафандр. У мене було алібі — історія активності гізмо, але я вважала за краще взагалі уникати зайвих запитань. Тим паче біля шлюзу.

Пройшовши мимо чотири рази, я нарешті знайшла відтинок часу, коли поряд нікого не було. Забігши всередину, я провела гізмо біля шафки, вхопила РОКа разом із пультом керування, і чимдуж помчала звідти. В мене на обличчі була задоволена усмішка, але щойно я вийшла з тамбура, мені зустрівся Руді.

Враження було таке, наче я наткнулася на кам'яну стіну. Але ні, не зовсім таке. Якщо добре розігнатися, кам'яну стіну можна розбити. А тут я просто розгубилася і випустила з рук сумку з РОКом. От ідіотка!

Руді встиг підхопити сумку, не давши їй долетіти до підлоги.

— Доброго дня, Джаз, — сказав він. — Я тебе шукав.

— Мене не візьмеш живою, — відповіла я.

Він подивився на сумку.

— А це що, робот для обстеження корпусу? Навіщо він тобі?

— Для жіночої гігієни. Тобі не зрозуміти.

Він повернув мені робота.

— Ми маємо поговорити.

Я взяла Роккі під руку.

— Ти колись чув про гізмо? Вони дозволяють поговорити з людиною, де б вона не перебувала.

— Думаю, ти не відповіла б на мій дзвінок.

— Ой, ну знаєш, як це буває, — я просто вся шаріюся, коли дзвонить такий гарний хлопець. Але приємно, що ми зустрілися.

Я пішла далі. Думала, що він вхопить мене за руку чи ще якимось спробує зупинити, а він просто йшов поряд зі мною.

— Ти знаєш, чого я тут, правда?

— Жодного уявлення, — відповіла я. — Це що, якийсь черговий канадський звичай? Ти мусиш просити вибачення за те, в чому не винен? Чи відчинити перед людиною двері за двадцять метрів до того, як вона підійде?

— Ти чула про заготівельники «Санчес»?

— Ти маєш на увазі те, що пишуть в новинах? Так, чула.

Він склав руки за спиною.

— Це ти зробила?

Я вдала здивування.

— Навіщо мені таке робити?

— Це мало бути моє друге запитання.

— Мене хтось обвинувачує?

Він похитав головою.

— Ні, але я уважно стежу за тим, що відбувається в місті. У тебе є ВК-скафандр і ти схильна порушувати закон, тому цілком логічно почати розслідування з тебе.

— Я весь вечір лежала у своїй труні — можеш перевірити історію гізмо. Добровільно даю тобі на це дозвіл — ти навіть не мусиш звертатися до адміністратора Нгугі.

— Ловлю тебе на слові, — сказав він. — А ще в мене є доручення від Боба Льюїса і ВК-профспілки. Вони хочуть отримати точні координати кожного, в кого є ВК скафандр. Ти дозволяєш мені передати йому твої дані?

— Так, звичайно. Це розставить всі крапки над «і».

— Можливо, для Боба — так. Але я трохи підозріливий. Те, що твій гізмо весь вечір був у труні, ще не означає, що ти там була. В тебе є якісь свідки?

— Ні. Всупереч поширеній думці, я зазвичай сплю сама.

Він звів брову.

— Алюмінієвий комбінат «Санчес» так просто цього не залишить.

— Це вже не мої проблеми.

Я несподівано повернула за ріг — сподівалася, що це допоможе його позбутися. Але він не відставав — напевно, встиг передбачити цей «несподіваний» поворот. От покидьок!

— Послухай, — тут він витягнув гізмо. — Я заплачу тобі сотню тагів за те, щоб ти сказала мені правду.

— Що? — я зупинилася.

Він набирав щось на гізмо.

— Сотня тагів. Прямий переказ з мого рахунку на твій.

Гізмо запищав. Я витягнула його з кишені.

Переказ з рахунку Руді Дюбуа. 100 тагів. Прийняти?

— Якого біса? — запитала я.

— Хочу заплатити за правду. Чому ні?

Я відхилила переказ.

— Це дивно, Руді. Я вже сказала тобі правду.

— Ти що, не хочеш отримати сотню тагів? Якщо ти й так кажеш мені правду, то чому б не заробити грошей, сказавши її ще раз?

— Руді, забирайся!

Він хитро зиркнув на мене.

— Ага, я так і знав.

— Що ти знав?

— Я знаю тебе ще з підліткового віку, коли ти почала порушувати закон. Хоч ти цього й не визнаєш, ти дуже схожа на батька. У ділових питаннях ти дотримуєшся тих самих етичних принципів, що й він.

— І що? — я надула губи і відвела погляд.

— Якщо ми просто розмовляємо, ти можеш брехати хоч цілий день. Але якщо ти приймеш оплату за правду, то це вже стане діловою угодою — а ділових угод Башара ніколи не порушує.

В мене закінчилися їдкі відповіді. Таке буває — нечасто, але буває.

Він вказав на Роккі:

— Цей РОК чудово підходить для того, щоб відкрити шлюз без авторизації.

— Напевно, підходить.

— Але спершу його треба доставити назовні.

— Думаю, так.

— Напевно, ти могла його вивезти, вийшовши у відкритий космос з групою туристів.

— До чого ти хилиш, Руді?

Він набрав щось на гізмо.

— На шлюзах немає наглядових камер. Ми не якась поліційна держава. Але у магазині сувенірів, що в Центрі відвідувачів, камера стоїть.

Він повернув екран до мене. На екрані була я — ходила по магазину в конспіративному одязі. Він поставив відео на паузу.

— Згідно з транзакцією, здійсненою у поїзді, ім'я цієї жінки — Нуха Неєм. Дивно, але її гізмо зараз вимкнений. Вона приблизно твого зросту, статури і кольору шкіри. Що ти на це скажеш?

Я схилилась ближче до екрана і придивилася.

— Ти знаєш, на Місяці більш ніж одна невисока жінка-арабка. Крім того, на ній нікаб. Невже ти колись бачив мене у традиційному одязі? Я аж ніяк не правовірна мусульманка.

— І вона теж.

Він перемотав відео на екрані.

— У поїзді також є камера безпеки.

Тепер на екрані гізмо було відео з поїзда. Ввічливий пасажир-француз встав і поступився мені місцем. Я вклонилася йому і сіла.

— Приємно бачити, що ввічливість і повага до жінок ще живі, — сказала я.

— Але мусульмани не вклоняються людям. Навіть Магомет ніколи не дозволяв, щоб йому вклонялися. Вони не вклоняються нікому, крім Аллаха. Ніколи!

Чорт! Я мусила це знати. Можливо, треба було уважніше слухати, коли я була малою. Тоді батько ще намагався схилити мене до віри.

— Хм... — сказала я. — Навіть не знаю, що тобі сказати.

Руді похилився на стіну.

— Цього разу ти впіймалася, Джаз, і це не якась дрібна контрабанда. Це — сто мільйонів тагів шкоди, завданої майну. Тепер тобі кінець.

Я затремтіла. Не від страху, а від гніву. Невже цьому негідникові було більше нічого робити? Чому він весь час втручається у моє життя? Коли вже він дасть мені спокій?!

Не думаю, що мені вдалося приховати свої емоції.

— Що, не відповіси? Ти ж не зробила це заради розваги? Очевидно, що це була робота на замовлення. Скажи мені, хто тебе найняв, і я замовлю за тебе слово перед адміністратором. Це допоможе врятувати тебе від депортації.

Я стиснула губи.

— Джаз, просто скажи мені, що це був Тронд Ландвік — та й будемо жити далі, наче нічого не сталося.

Хотілося відреагувати спокійно, але не вийшло. І звідки він про це знав?

Руді прочитав, що було написано на моєму обличчі.

— Він продавав свої холдинги на Землі і збирав на балансі таги. Значить, він планував придбати на Артеміді щось велике. Як я здогадуюсь, Алюмінієвий комбінат «Санчес».

Очевидно, йому дуже хотілося накопати щось проти Тронда — і він навіть згоден був поступитися можливістю раз і назавжди позбутися мене. Але здавати Тронда — це не мій стиль.

— Не знаю, про що ти говориш.

Він поклав гізмо у кишеню.

— А чому в тебе в руках РОК?

— Це вантаж, який я доставляю. Я — носій. Така в мене робота.

— Хто його надіслав? І до кого?

— Не можу сказати. Наша служба гарантує конфіденційність інформації про доставку. Я повинна дбати про свою репутацію.

Він уважно подивився на мене, але моя впевненість не похитнулася. Він насупився і відступив.

— Добре, але цим справа не закінчиться. Дуже серйозні люди дуже сильно розсердилися.

— Ну, значить, вони сердяться на когось іншого — бо я нічого такого не робила.

І тут, на моє цілковите здивування, він обернувся і пішов геть. А наостанок сказав:

— Скоро ти сама до мене прибіжиш. Щойно виникне така думка — просто зателефонуй.

— Що? — почала було я, але враз замовкла.

Якщо він не збирався мене затримувати, то в мене не було ані найменшого бажання самій повертатися до цієї розмови.

Це було просто нелогічно. Руді ганявся за мною не один рік — і нарешті зібрав достатньо переконливі докази. Я була впевнена, що цього досить, щоб переконати адміністратора. Вона вислала б мене на Землю, навіть не замислюючись.

Якщо йому справді потрібен був Тронд, то чому б не арештувати мене? Опинившись перед загрозою депортації, я була б більш схильна здати Тронда.

То якого ж біса?

Мені треба було випити. Я зупинилася у «Гартнелз», зайняла своє звичне місце і покликала Біллі. Час було втопити своє горе у алкоголі і тестостероні. В мене був план: випити кілька кухлів дешевого пива, одягнути щось звабливе, піти у нічний клуб в Олдріні і повернутися додому з якимось привабливим молодиком. До речі, мені треба було випробувати презерватив Свободи. То чом би й ні?

— Все добре, солоденька? — запитав Біллі. — Спробуй-но ось цього. Нова формула!

Він передав мені шот, широко всміхаючись. Я поглянула на нього підозріливо.

— Біллі, я просто хочу пива.

— Спробуй. Просто сьорбни — і перше пиво за рахунок закладу.

На якусь мить я замислилася, а потім вирішила, що безкоштовне пиво — це безкоштовне пиво. І таки сьорбнула. Треба визнати, я була здивована. Я думала, смак буде такий само жахливий, як минулого разу. Але він був жахливий зовсім по-іншому. Цього разу напій був схожий не на полум'яний жах, а на якийсь кисляк. Я його виплюнула. Нездатна говорити, вказала на кран із пивом.

— Гм... — сказав Біллі.

Він налив пінту пива і передав мені кухоль. Я пила жадібно, наче мандрівник у пустелі, що натрапив на оазу.

— Добре, — сказала я, витираючи рота. — Добре. Це був хрін? Мені здається, я відчула смак хрону.

— Ні, це ром. Якщо точніше — екстракт рому, розведений етанолом.

— Як так сталося, що все почалося з рому, а вийшло оце?

— Треба буде спробувати ще раз, — відповів він. — Можливо, щось іде не так у процесі усунення етанолу. В мене є горілка — спробуєш?

— Може, пізніше, — відповіла я. — А зараз, будь ласка, ще одне пиво.

В мене запищав гізмо. Це було повідомлення від Тронда:

«Мене хвилює останній недоставлений пакунок».

— От чорт! — пробурмотіла я. В мене й досі не було жодної гадки, як знищити останній заготівельник.

«Допрацьовую план доставки».

«Я дуже невдоволений. Вимагаю доставки якнайшвидше».

«Зрозуміло».

«Можливо, варто було знайти іншого носія? Ти весь час зайнята».

Я насупилася.

«Не будь таким покидьком».

«Поговорімо про це особисто. В мене є час цілий день».

«Невдовзі підійду».

Із цими словами я поклала гізмо назад до кишені.

— Вигляд у тебе кепський, — сказав Біллі. — Причому, я не маю на увазі, що ти п'яна.

— Виникла проблема з одним клієнтом, — відповіла я. — Треба залагодити питання особисто.

— То що, друге пиво скасовуємо?

— Так. Певно, краще буде без нього.

Підійшовши до головного входу маєтку Ландвіка, я подзвонила у дзвінок. Відповіді не було. Це було дивно. А де ж Ірина і її вічно насуплене обличчя? В мене вже були заздалегідь підготовлені слова, які я збиралася їй сказати.

Я подзвонила ще раз. І знову нічого.

Тут я помітила, що двері зламані — їх край був погнутий якраз у тому місці, куди злодій поставив би лом. Я зіщулилася.

— А нехай тобі...

Штовхнувши двері, я зазирнула у фойє. Не було жодних ознак присутності Ірини чи Тронда. Декоративна ваза лежала на підлозі поряд зі своїм п'єдесталом. На стіні була яскраво-червона пляма крові.

— Ні! — закричала я.

Стрімко обернувшись, я негайно вилетіла у коридор.

— Ні, ні, ні!

Дорогий Кельвіне!

У наступній поставці мені потрібно три кілограми тютюну насипом, п'ятдесят упаковок цигаркового паперу, двадцять запальничок і десять балонів з рідиною для заправки.

Я знайшла, на чому ми можемо заробити: на монтажній піні. Виявляється, вона чудово підходить для звукоізоляції — а проблема шуму тут дуже актуальна, можеш мені повірити. А надто у таких відстійних районах міста, як той, де живу я. Коли піна висихає, вона стає займистою — і тому це контрабанда. Якщо ми зможемо доставляти людям із бідних районів тишу, вони заплатять нам за це будь-які гроші.

Що стосується особливих замовлень, я знайшла дуже серйозного клієнта. Йому потрібні брендові сигари «Ла Аврора». Тобі потрібно буде їх замовити. Можеш заплатити будь-які гроші за експрес-доставку до Кенії. Ми на цьому дядькові непогано заробимо. Він, напевно, замовлятиме нову упаковку щомісяця, тож можеш навіть запастися товаром заздалегідь.

За минулий місяць наші прибутки склали 21 628 тагів. Твоя половина — 10 814 тагів. Куди і в якій валюті тобі їх переказати?

Як поживають твої сестри? Вже розібралися з чоловіком Халіми?

Привіт, Джаз!

Добре, я надішлю все це до тебе з наступною доставкою. Запуск — через дев'ять днів. Чудова думка щодо монтажної піни. Я пошукаю, яку марку краще купити, щоб співвідношення між звукоізоляційними властивостями і масою було оптимальним. А потім надішлю тобі балон. Подивимось, як вона буде продаватися.

Будь ласка, переведи мою половину в євро і відправ на мій рахунок у Німеччині.

Так, із чоловіком Халіми розібралися. Він більше не намагається отримати опіку над Едвардом. Взагалі-то він її і не хотів. Він хотів, щоб я від нього відкупився — так я і зробив. Дякувати Богові за наш бізнес, Джаз. Я не знаю, що робила б моя родина без нього.

Кукі поїхала на навчання до Австралії. Вона хоче стати будівельним інженером. Ми всі нею пишаємося. Фейт вчиться у школі, отримує хороші оцінки, хоча й забагато цікавиться хлопцями. А в Марго відкрилися спортивні схильності. Вона стала першим форвардом своєї футбольної команди.

Як поживаєш? Як Тайлер?

Дорогий Кельвіне!

Тайлер — просто диво. Він найприємніший, найдобріший чоловік, з яким я коли-небудь була. Я не дуже сентиментальна і ніколи не думала, що таке скажу, але за такого чоловіка я б вийшла заміж. Ми разом уже рік, і я досі люблю його. Такого зі мною ще не бувало.

Тайлер зовсім не такий, як Сін. Він уважний, вірний, і завжди дбає про мене. Він дуже милий. Крім того, він не педофіл — це також одна з його важливих переваг над Сіном. Боже, я не можу повірити, що зустрічалася з тим покидьком.

Інші новини: Дейл навчає мене основ роботи у відкритому космосі. Він — чудовий викладач. Це доволі складний і небезпечний вид діяльності. Треба докладати зусиль, щоб усього навчитися. ВК-профспілка — досить-таки жорстка структура, схожа на релігійну секту. Але зараз, знаючи, що я проходжу навчання, щоб стати однією з них, вони почали ставитися до мене тепліше.

Знаєш, щойно в мене з'явиться ВК-сертифікат, я почну заробляти величезні гроші на екскурсіях для туристів. І це буде вигідно не лише для мене, а й для тебе. Якщо я працюватиму добре, то мені вдасться влаштуватися в

службу доставки автоматичних космічних апаратів — тоді більше не доведеться давати хабарів Накоші.

Друже Кельвіне, у нас чудове майбутнє!

Дорога Джаз, радий це чути!

У нас в ККК деякі зміни. Нещодавно оголосили, що частіше проводитимуть запуски, і задля цього буде розширено підрозділ вантажників. Створять ще одну групу, яка працюватиме в той самий час, що й ми. Я не зможу перебувати в обох місцях одночасно, тож половину запусків доведеться пропустити. Але в мене з'явилася думка. Як ти поставишся до того, щоб додати до нашої команди ще одну людину? Я знайду того, кому можна довіряти. Тут є чимало вантажників, яким знадобилася б додаткова готівка. Вони не обов'язково мають бути партнерами на рівних умовах — ми можемо платити їм відсотків десять.

Дорогий Кельвіне!

Мене ця ідея не сильно захоплює. Тобі я довіряю повністю, але про інших вантажників нічого не знаю. Відбирати кандидатів треба дуже уважно. Що більше людей залучається, то вищий ризик, що все полетить шкереберть. Ти правду кажеш — не варто пропускати половину запусків. Моя жадібність, змушує мене з тобою погодитися.

Дорога Джаз!

Може, поговоримо про це тоді, коли ти вступиш до ВК-профспілки? Нам тоді не доведеться платити Накоші, а значить, з'являться додаткові кошти, які можна буде заплатити помічникам. Крім того, більше запусків — значить, більше товару, тож наші прибутки зростуть.

Дорогий Кельвіне!

Мені подобається твоя логіка. Добре, починай когось шукати. Тільки дуже тебе прошу: тримай це в таємниці.

Дорога Джаз!

В таємниці? Щось я про це не подумав. Треба буде зняти оголошення з головного стенда підприємства.

Дорогий Кельвіне!

Ну й троль із тебе!

Я побігла геть з маєтку Ландвіка. Не збавляючи темпу, витягнула гізмо і написала Руді повідомлення: **«Проблема у маєтку Ландвіка. Там кров. Негайно вирушай туди».**

Він відповів: **«Вже біжу. Залишайся там і чекай на мене».**

«Ні», — відповіла я.

Гізмо задзвонив. Це телефонував Руді. Я, не звертаючи уваги, чимдуж побігла далі. «Прокляття, — процідила я крізь зуби, — ні на хвилинку не розслабишся».

Я торкалася підлоги лише раз на сім-вісім метрів, відбивалася від стін на поворотах, тільки б не сповільнюватись.

Крамниця Алана була доволі вишуканою. Там продавався фаст-фуд і яскраві сувеніри. Це була справжня готельна подарункова крамниця. Ціни, відповідно, також були високі. Я не мала часу на пошуки чогось дешевшого.

— Я можу допомогти вам, мадам? — запитав клерк.

На ньому був костюм-трійка. І хто в біса одягається в такому офіційному стилі, щоб працювати в магазині? Але я відкинула цю думку. Не було часу на те, щоб засуджувати людей.

Я взяла найбільшу торбу, яку тільки бачила. Це була торба з мішковини із зображенням Місяця. Ну зовсім оригінально! Я накидала туди їжі швидкого приготування з усіх полиць, не звертаючи уваги на те, що саме беру. Мені здалося, що туди потрапила жменя шоколадок і штук двадцять різних смаків жижі. Розберуся потім.

— Мадам? — запитав клерк.

Я взяла з холодильника бутель води, підійшла до прилавка і вивернула сумку.

— Усе це, — сказала я. — І швидко.

Клерк кивнув. Треба віддати йому належне: він справді зробив усе якомога швидше — більше нічого не запитував, не намагався зі мною заговорити. Якщо покупець поспішає, то він теж згоден був пришвидшитися. Треба буде поставити Алановій крамниці п'ять зірочок.

Щойно всі покупки були розкладені на прилавку і жодна з них не торкалася іншої, він натиснув кнопку. Комп'ютер усе розпізнав і підрахував загальну суму.

— 1451 таг.

— Боже, — сказала я. Але не було часу економити. Невдовзі гроші мені вже не допоможуть.

Я провела гізмо біля платіжного терміналу і підтвердила транзакцію. Вкинувши усе назад до сумки, я вибігла і помчала коридором, набираючи на гізмо телефонний номер. З'явилося діалогове вікно з підтвердженням:

«Ви телефонуєте на Землю. Вартість дзвінка — 31 таг на хвилину. Підтвердити?»

Я підтвердила. Почулися гудки.

— Алло, — сказав голос із акцентом на іншому кінці дроту.

— Кельвіне, це Джаз!

Тут я завернула за ріг і відштовхнулася від стіни конектора Біна. Через чотири секунди почулася відповідь Кельвіна:

— Джаз? Прямий дзвінок? Що сталося?

— Кельвіне, я по вуха в лайні. Пізніше поясню. Мені потрібно негайно зробити собі підставне ім'я. Допоможи мені.

Я мчала конектором, проклинаючи жахливо довгу затримку.

— Добре, чим я можу допомогти?

— Я не знаю, хто на мене полює, тож припускаю, що доступ до моїх банківських даних для них також не становить проблеми. Мені потрібно, щоб ти створив обліковий запис у ККК під вигаданим іменем. Звісно, потім я з тобою розрахуюся.

І знову чотири жахливо довгих секунди, після яких почулося:

— Ясно, зрозумів. Чи вистачить тисячі доларів США? Це буде близько шести тисяч тагів. На яке ім'я ти хотіла б зареєструвати обліковий запис?

— Так, шість тисяч — це чудово. Напиши там... ну, я не знаю... можливо, щось індійське цього разу — наприклад, Гарпріт Сінгх.

Я мчала через Купол Біна. Бін був переважно зайнятий спальними районами. Коридори довгі і прямі — ідеальний варіант для дівчини,

яка мчить чимдуж. Я набирала швидкості.

— Добре, буде зроблено, — відказав Кельвін. — Це займе хвилин п'ятнадцять. Коли матимеш можливість, напиши мені і поясни, що відбувається. Принаймні я знатиму, що ти в безпеці.

— Дуже тобі дякую, Кельвіне! Так і зроблю. Все, мене немає.

По завершенні дзвінка я вимкнула гізмо. Я гадки не мала, що відбувається, але була переконана, що краще не носити з собою пристрій, який дозволив би мене вислідити.

Через головний коридор я побігла на нульовий поверх Біна. Найближчий готель називався «Корчма молодий Місяць». Доволі ідіотська назва, якщо замислитися. Артеміда — єдине існуюче місто, з якого не видно молодого місяця. Але грець із ним — мені підходила будь-яка корчма.

Як і тоді, коли мене звали Нухою Неєм, я взяла собі готельний гізмо під іменем Гарпріт Сінгх. Араби на вигляд не відрізняються від індійців — принаймні в очах готельної обслуги.

Добре, підставне ім'я в мене було. Відтепер мене якийсь час зватимуть Гарпріт Сінгх. Була спокуса одразу зняти номер в готелі — але не хотілося ховатися на видноті. Треба було знайти місце, де мене ніхто не побачить.

І я вже знала, куди піду.

ПОДВІЙНЕ ВБИВСТВО НА АРТЕМІДІ

Успішний бізнесмен Тронд Ландвік і його тілоохоронець Ірина Ветрова знайдені мертвими. Це сталося сьогодні у мастку Ландвіка, що в Куполі Шепарда. За всю історію Артеміди тут було скоєно всього п'ять убивств. А сьогоднішнє вбивство стало першим подвійним.

Прибувши за викликом, констебль Руді Дюбуа знайшов тіла о 10:14 ранку. Двері були виламані; обидві жертви загинули від ножових поранень. Докази свідчать, що Ветрова загинула, намагаючись захистити роботодавця, і цілком можливо, встигла завдати нападникові тілесних ушкоджень.

Донька Ландвіка, Лін, в момент скоєння вбивства була в школі.

Тіла доставлено до клініки Мелані Руссель для здійснення розтину.

Лін Ландвік успадкує батькове майно, коли їй виповниться вісімнадцять. До того часу майном керуватиме юридична фірма «Йоргенсен, Ісаксен і Берг» з офісом у місті Осло. Спадкоємиця відмовилася коментувати ситуацію.

На цьому стаття не закінчувалася, але читати далі вже не хотілося. Я поклала гізмо на холодну металеву підлогу, сіла в кутку, обійняла коліна і опустила голову. Я намагалася стримати сльози. Справді намагалася. Панічна пробіжка на якийсь час дала мені ілюзію мети — але тепер, опинившись у безпеці, я відчула, як адреналін вичерпується.

Тронд був хорошою людиною. Можливо, не зовсім чесною, і до того ж весь час ходив у тому дурному халаті — але людиною був хорошою. А також хорошим батьком. Боже, хто ж тепер піклуватиметься про Лін? Ще дитиною вона покалічилася в ДТП, а тепер, у віці шістнадцяти років, зосталася сиротою. Боже, ну як же людині може так не щастити! Звичайно, в неї були гроші, але ж... Ой...

Не треба було знатися на криміналістиці, щоб зрозуміти: це була помста за диверсію. Той, хто це зробив, неодмінно хотів убити і мене. Можливо, вони точно не знали, що диверсію вчинила саме я — але ризикувати життям все одно не хотілося.

Отже, тепер я ховалася від убивці. Зазначу також, що свого мільйона я не отримала б, навіть якби знищила останній заготівельник — адже між мною і Трондом не було письмової угоди. Я зробила усе це дарма.

Зачинившись у технічному люку, я тремтіла від холоду. Мені вже доводилося бувати тут раніше — колись давно, коли я ще була безхатньою. Десять років я намагалася триматися на плаву — і знову опинилася там, звідки почала.

Я плакала, схиливши голову на коліна. Тихо-тихо. Це ще одна річ, якої я навчилася колись давно — як плакати, щоб ніхто не почув. Зрештою, тут і не було кому чути.

Цей люк — маленька трикутна комірчина зі зйомною панеллю для доступу до внутрішнього корпусу. Тут навіть лягти ніде. Порівняно з

цією корою моя труна була справжнім палацом.

Сльози текли по щоках, і я відчувала їхній жахливий холод. На мінус двадцять сьомому поверсі Купола Біна добре було ховатися, але тут дуже холодно. Навіть за умов місячної гравітації тепле повітря підіймається вгору. Отже, що нижче, то холодніше. В технічному люку, ясна річ, ніяких обігрівальних пристроїв не було.

Я витерла щоки і знову взяла гізмо — звичайно, не свій, а той, що зареєструвала на Гарпріт — думаю, ви й так це зрозуміли. Мій гізмо зараз був у іншому кутку люка, без акумулятора. Адміністратор Нгугі не розкрила б положення мого гізмо без поважної причини, але допит з приводу подвійного вбивства був саме такою причиною.

Тут мені треба було прийняти рішення. Рішення, яке визначить решту мого життя: чи варто здатися Руді?

Звісно, вбивство хвилювало його значно більше, ніж моя контрабанда, і мені було б значно безпечніше, якби я прийшла і визнала свою провину. Він, можливо, був не дуже доброю людиною, але він чудовий поліцейський. І він зробив би все можливе, щоб мене захистити.

З іншого боку, він шукав причини депортувати мене ще відколи мені було сімнадцять. Він знав, що Тронд щось замислив щодо алюмінієвого комбінату, а отже, я не могла надати йому якоїсь нової інформації. Я припускала, що амністія за те, щоб здати Тронда, тепер стала неактуальною — адже Тронд мертвий.

Отже, якби я здалася Руді, то:

а) забезпечила б усі необхідні докази для того, щоб мене депортувати;

б) аж ніяк не допомогла б йому у розслідуванні вбивства.

Ні! До біса такий план! Треба сидіти мовчки і не показуватися. Це був єдиний спосіб вийти з цього живою і залишитися на Місяці.

Я була зовсім сама.

Оглянувши свої запаси, я підбила підсумки: їжі і води вистачить на кілька днів. Коли ніхто не бачив, можна було користуватися спільними туалетами нижче по коридору. Я не збиралася сидіти у люку весь час, але саме зараз не хотілося, щоб мене хтось бачив. Узагалі. Ніхто.

Витерши останні сльози і прокашлявшись, я зателефонувала батькові через місцевий проксі-сервер. Ніхто й не дізнається, що Гарпріт Сінгх телефонувала Аммару Башарі.

— Алло, — сказав він.

— Тату, це Джаз.

— Дивно, але на гізмо не висвітився твій номер. Як пройшов твій проект? Тобі ще потрібне обладнання?

— Тату, будь ласка, послухай мене. Уважно послухай.

— Так... — сказав він. — Відчуваю, що нічого хорошого не почую.

— Дійсно, твоя правда, — я знову витерла щоки. — Ти маєш негайно сховатися, залишити будинок і майстерню. Зупинися у друзів, хоча б на кілька днів.

— Що?! Чому?

— Тату, я накоїла лиха. Цього разу — великого лиха.

— То приходь до мене, розберемося.

— Ні, тобі треба забиратися звідти. Ти читав про вбивства? Про Тронда і Ірину?

— Так, це я бачив. Дуже прикро...

— А тепер убивці ганяються за мною. Вони можуть почати ганятися і за тобою, щоб вплинути на мене — адже знають, що ти — єдина людина, до якої я не байдужа. Тому треба забиратися звідти — негайно.

На якусь мить він змовк.

— Добре. То приходь до майстерні, і підемо разом до Імама Фахіма — вони з родиною про нас подбають.

— Я не можу просто ховатися — мені треба з'ясувати, що відбувається. Краще ти сховайся у Імама, а я зв'яжуся з тобою, коли все владнається.

— Джаз, — затремтів його голос, — хай цим займається Руді. Це його робота.

— Я не можу йому довіряти. Принаймні зараз. Може, пізніше.

— Жасмін, негайно йди додому! — тут його голос піднявся на цілу октаву. — Заради Аллаха, не май справи з убивцями!

— Вибач, тату, мені дуже шкода. Просто тікай звідти. Я тобі зателефоную.

— Жасмін...

Тут я поклала слухавку.

Ще одна перевага проксі-сервера: батько не міг мені передзвонити.

Я просиділа в люку весь вечір — двічі швиденько вибігала у туалет, але на цьому й усе. Решту часу я просто сиділа, переживала за своє життя і гарячково перечитувала новини.

Прокинулася я наступного ранку. В мене затерпли ноги і боліла спина. Так завжди: коли засинаєш в сльозах, потім треба прокидатися — і раптом виявляється, що проблеми нікуди не зникли.

Я відкрила люк, вилізла у коридор і розправила зболілі м'язи. Мінус двадцять сьомий поверх Купола Біна не був найпопулярнішим місцем, особливо о такій ранній порі. Я сіла на підлогу, поснідала водою і жижею без приправ. Надійніше було б не вилазити з люка, але я вже просто не могла цього терпіти.

Так, я могла просто ховатися, сподіваючись, що Руді впіймає вбивцю — але це не могло мені допомогти. Навіть якби цього вбивцю вдалося впіймати, ті, хто за цим стояв, прислали б наступного.

Я з'їла ще трохи жижі.

Все діло було в Алюмінієвому комбінаті «Санчес».

Точно.

Але чому? Чому люди вбивають одне одного через підприємство, яке вже навіть прибутків не приносить?

Гроші. Завжди все через гроші. То де ж були гроші?

Тронд Ландвік став мільярдером не через те, що йому просто щастило. Якщо він хотів займатися виробництвом алюмінію, значить, у нього були на це вагомні підстави. І якими б ці підстави не були, саме через них його й убили.

У цьому і була підказка. Перш ніж стане зрозуміло, хто, треба зрозуміти, чому. Я знала, з кого почати. Із Джина Чу.

Він був у будинку Тронда того дня, коли я доставила сигари. Він був з Гонконгу і в нього була скринька з написом «ZAFO», яку він намагався від мене сховати. Це і вся інформація, що в мене була.

Я спробувала пошукати щось в інтернеті, але про нього ніде нічого не було. Ким би він не був, він точно намагався не привертати до себе уваги, або ж приїхав на Артеміду під вигаданим іменем.

Здавалося, що я доставила ті сигари уже дуже давно — але відтоді минуло всього два дні. М'ясовози приїжджають раз на тиждень, а з того часу ще ні один із них не вилетів. Отже, Джин Чу досі був у місті. Можливо, він був уже мертвий — але досі тут.

Доївши свій сніданок, я знову сховала торбу в люку. Після цього, розправила на собі комбінезон і вирушила далі.

Зайшовши до магазину секонд-хенду у Конрадї, я купила собі незабутнє вбрання: яскраво червону міні-спідницю — настільки коротку, що її можна було назвати поясом, малесенький топ, з-під якого було видно ребра, і туфлі на найвищих каблуках, які тільки могла знайти.

До цього всього я додала червону сумочку з лакованої шкіри. Потім помчала до перукарського салону, дещо змінила імідж — і вуаля! Тепер я була шльондрою. Дівчата-перукарки тільки очі закотили, коли я подивилася у дзеркало. Це перетворення далось мені неймовірно легко.

Звісно, тіло в мене привабливе, але прикро було розуміти, наскільки мало довелося змінити, щоб виглядати так дешево.

Подорожі — річ жахлива, навіть якщо вирушаєш у найкращу мандрівку свого життя.

Гроші течуть, наче вода крізь сито. Весь час хочеться спати. Ви втомлюєтеся, вам кортить повернутися додому — навіть попри те, що у вас відпустка. Але усе це дрібниці порівняно з їжею.

Тут весь час із цим стикаєшся. Туристи люблять куштувати нашу місцеву кухню. Проблема одна — кухня у нас відстійна. Тут готують з водоростей і штучних приправ. Через декілька днів американцям хочеться піци, французам — вина, а японцям — рису. Завдяки їжі людина почувається краще. Їжа допомагає віднайти баланс.

Джин Чу був із Гонконгу. Рано чи пізно йому мало захотітися кантонської кухні.

Люди, які сам на сам зустрічаються з Трондом — або великі бізнесмени, або щонайменше люди дуже важливі й небідні. Такий народ багато подорожує і поступово розуміє, що їсти у подорожах треба добре — тому зупиняється там, де добре готують.

Отже, маємо багату людину, яка знається на подорожах, родом із Гонконгу і захоче поїсти, як удома. Один заклад вписується у цю картину просто ідеально: «Кантон Артеміда».

«Кантон» — це п'ятизірковий готель у Куполі Олдріна, створений з розрахунком на китайську еліту. Він належить китайським бізнесменам, які створили для багатих туристів домашню атмосферу. А найважливіше те, що у них були справжні кантонські сніданки. Той, хто приїжджав з Гонконгу і не був обмежений у коштах, неодмінно мав зупинитися в «Кантоні».

Я зайшла у м'яке, добре прикрашене фойє. Це був один з небагатьох готелів у місті, де було справжнє фойє з лоббі-баром. Ну що ж, коли одна ніч коштує п'ятдесят тисяч тагів, то можна трохи витратитися на презентабельний вигляд.

Вбрана як повія, я виглядала тут зовсім недоречно. Люди повертали голови в мій бік, і враз зневажливо відверталися — хоча деякі чоловіки затримували погляд трохи довше.

За стійкою рецепції стояла літня азіатка. Я підійшла прямо до неї без жодної тіні сорому. Звичайно, глибоко в душі мені було страх як соромно, але я це з усіх сил приховувала. Рецепціоністка подивилася на мене так, наче я образила її до сьомого коліна.

— Я можу вам допомогти? — запитала вона з легким індійським акцентом.

— Можете, — сказала я. — В мене тут зустріч із клієнтом.

— Ясно. Ви пам'ятаєте, в якому номері зупинився клієнт?

— Ні.

— Може, пам'ятаєте номер його гізмо?

— Ні.

Я витягла із сумочки косметичку і підвела губи червоною помадою.

— Вибачте, мадам, — підвела вона погляд і знову опустила. — Я не можу вам допомогти, якщо у вас немає номера його кімнати чи якогось іншого доказу, що вас було запрошено.

Я безсоромно зиркнула на неї — це в мене добре виходить.

— Я точно йому потрібна. На годину.

Поклавши свою косметичку на стійці, я почала копирсатися в сумочці. Вона відсахнулася від косметички, наче могла підхопити від неї якусь хворобу. Я витягнула шматок паперу: «Джин Чу. «Кантон

Артеміда». Район Пасажу, Купол Олдріна». З цими словами я забрала папірець.

— Просто подзвоніть йому. В чому проблема? В мене потім інші клієнти є.

Вона надула губи. У таких готелях як «Кантон» ніхто не дзвонить відвідувачам просто через те, що якась незнайома людина стверджує, ніби їй призначено зустріч. Але коли справа стосується сексу, ці правила не діють.

Натиснувши кілька клавiш на комп'ютері, вона підняла слухавку, послухала гудки і знову поклала її.

— Вибачте, ніхто не відповідає.

Я підкотила очі.

— Скажіть йому, що він все одно мусить заплатити!

— Я цього не робитиму.

— Ну й не треба.

Я взяла свою косметичку і вкинула назад до сумочки.

— Коли він з'явиться, скажіть йому, що я в барі.

Отже, він справді тут. Можна було почекати в барі: вхід чудово проглядався. Але так можна було згаяти цілий день. Я мала інший план.

Я підводила губи не просто для того, щоб триматися в образі. Мені вдалося поставити косметичку так, щоб в її дзеркальці відбивався екран. Коли рецепціоністка шукала Джина Чу, на екрані з'явився його номер.

Зайшовши до бару, я сіла на другий стілець од краю. Думаю, це вже стало звичкою. Я провела очима по відвідувачах. Поряд стояв величезний охоронець. На ньому був костюм і гарні туфлі, але я чудово розуміла, що під цим офіційним одягом ховаються величезні м'язи.

Зайшов один з гостей готелю, махнув гізмо — і ліфт відчинився. Охоронець подивився в його бік, але особливої зацікавленості не виявив. Ще через кілька секунд підійшла пара. Жінка провела біля ліфта своїм гізмом, і двері відчинилися. Охоронець підійшов і коротко з ними поговорив. Вона щось відповіла, і він повернувся на своє місце.

Отже, до ліфта просто так не потрапиш. Треба було або зупинитися в готелі, або пройти разом з тим, хто в ньому зупинився.

— Що вам? — почувся позаду голос.

Я повернулася до бармена:

— У вас є односолодовий «Баумор» п'ятнадцятирічної витримки?

— Так, мадам, є. Але мушу вас попередити: він коштуватиме сімсот п'ятдесят тагів за дві унції.

— Немає проблем, — сказала я. — Округліть до тисячі і візьміть собі решту. Рахунок виставте на хлопця, з яким я маю зустрітись — це Джин Чу, кімната 124.

Він ввів ці дані. Ім'я підтвердилося і збіглося з номером кімнати. Він усміхнувся.

— Зараз, мадам.

Тим часом я поглядала на ліфти: а раптом охоронець відволічеться чи піде на якусь перерву? Бармен повернувся з напоєм. Я відпила ковток. Ох і добре ж він смакував!

Я відлила трохи на підлогу — для Тронда. Так, він був не найчеснішим підприємцем, ладен був порушити будь-які закони, які його не влаштовували — зате добре ставився до тих, із ким спілкувався, і звісно ж, не заслуговував на смерть.

Добре. Як же я пройду повз цього типа, що чергує біля ліфтів? Може, якось його відволікти? Це, напевно, не спрацює. Він — добре підготовлений охоронець, і його єдине завдання — обмежувати доступ. Він не поведеться на дешеві трюки. Може, треба було знайти якогось високого гладуна, за яким можна було б просто сховатися? І знову ж, не вірилося, що такий трюк у стилі Бастера Кітона спрацює.

Хтось поплескав мене по плечу. Це був якийсь азіат за п'ятдесят — у костюмі-трійці та з жахливою зачіскою.

— Сі на? — запитав він.

— Га? — перепитала я.

Він витягнув гізмо і вказав на нього.

— Сі на?

— Може, англійською? — перепитала я.

Він написав щось на гізмо і повернув екран до мене. Там було написано: «Ціна?».

А, ну справді. Я була вдягнена, як повія, і сиділа в барі. Схоже, в мене була чудова можливість розпочати нову кар'єру, якщо не виходитиме з контрабандою. Я подивилася на ліфти, потім на охоронця, потім знову на цього чоловіка.

— Дві тисячі тагів, — сказала я.

Ціна була цілком прийнятна — особливо зважаючи на те, що в цій міні-спідниці я мала просто фантастичний вигляд. Він кивнув, дістав гізмо і вписав суму. Я зупинила його, поклавши на екран руку.

— Потім, — сказала я, — заплатиш потім.

Він здивувався, але погодився.

Я встала і одним махом допила свій «Баумор» до дна. Певно, вся Шотландія здригнулася від болю.

Мій маленький друг узяв мене під руку, як справжнісінький джентльмен. Ми пройшлися через фойє і підійшли до ліфтів. Він провів своїм гізмо, і ми зайшли, тримаючись за руки. Охоронець подивився в наш бік, але нічого не сказав. Таке він бачив сотні разів на день.

Напевно, ви вже науявляли собі, що це був величезний готель на двадцять п'ять поверхів. Але не забувайте, що це було в Куполі Олдріна. «Кантон» займав усього три поверхи.

Мій клієнт натиснув «1». Чудово, саме на цей поверх мені й треба було.

Ліфт підняв нас на перший поверх, і ми пішли м'яким коридором. Чорт, тут усе було в прикрасах! М'який килим, ліпнина, картини на стінах — чудовий інтер'єр. На дверях номерів — золоті рельєфні цифри.

Мій клієнт повів мене коридором повз номер 124. Ми зупинилися біля номера 141. Він провів гізмо повз замок, і двері відчинилися. Я дістала гізмо, наче мені хтось телефонує. На екрані нічого не було, але я насупилась — так, наче прийшло важливе повідомлення. Він із цікавістю спостерігав.

— Вибач, мушу подзвонити, — сказала я, для наочності вказавши на гізмо.

Потім жестом відіслала його до кімнати. Він кивнув і зайшов. Я тримала гізмо біля вуха.

— Рокко, це Цукерочка. Я з клієнтом. Що-о-о? О ні! Як вона могла...

Я зачинила кімнату дідуся — нібито для того, щоб поговорити з сутенером. Він, мабуть, чекатиме хвилин п'ятнадцять, поки зрозуміє, що мене вже немає.

Звичайно, я підвела бізнесмена, якому хотілося сексу — але я ж не взяла з нього грошей. Отже, з етичного погляду все чесно. Я

прокралася до номера 124. Подивилася наліво і направо. У коридорі більше нікого не було. Витягнувши з сумочки викрутку, я почала відкривати замок. Добре, Джин Чу, подивимося, що ти приховуєш.

Я відчинила двері. На ліжку сидів суворий латиноамериканець. Його права рука висіла у пов'язці, а у лівій він стискав клинок «Боуї». Підхопившись на ноги, він закричав:

— Ти!

Я тільки рота роззявила.

Він кинувся на мене.

Дорога Джаз!

Радий чути, що піна таки продалася. Ми добряче заробимо. Наступного разу я відправлю тобі ще дві упаковки.

Я знайшов кандидата, який міг би з нами працювати. Його звати Джата Масай. Він нещодавно став помічником вантажника. Він дружня людина, але воліє триматися осторонь — такий собі самотник. Якось він згадував, що в нього є дружина і дві дочки. Він ніколи не їсть разом з іншими вантажниками у їдальні — завжди приносить обід із собою. Як на мене, це може свідчити про те, що йому бракує грошей.

Дружина. Двоє дітей. Помічник вантажника. Мені здається, ідеальний варіант.

Ми з ним ще про це не говорили. Щоб дізнатися про нього якнайбільше, я найняв приватного детектива. Скоро отримаю від нього звіт і все тобі розповім. Якщо результати тобі сподобаються, то ми зможемо його залучити.

Як справи з Тайлером?

Дорогий Кельвіне!

Так, хай буде дві упаковки піни.

Будь ласка, надішли мені дані про Джату, щойно вони в тебе з'являться.

У нас із Тайлером усе. Не хочу про це говорити.

У голові в мене аж закрутилося.

Цей тип тримав у руках ножа і збирався на мене напасти. В нього була поранена рука. Певно, це зробила Ірина, коли він намагався її вбити. Отже, він збирався вбити і мене.

Ірина була сильною, добре підготовленою, озброєною — і все одно йому вдалося відбити в неї ножа. Які шанси на перемогу були в мене? Я взагалі битися не вмію. Тікати на високих підборах і у тісній спідниці теж не було можливості.

В мене залишався один-єдиний шанс. Усе залежало від того, чи вгадаю я, куди він збирається бити. Я — безпорадна, незахищена дівчина без зброї. У такому разі, навіщо втрачати час? Можна просто перерізати мені горло.

Я ривком піднесла до шиї сумку — саме вчасно, щоб зупинити його стрімкий рух. Він ударив швидко, наче блискавка. Вміст розрізаної сумочки посипався на підлогу. На її місці могло бути моє горло. Він, певно, розраховував, що я одразу помру, тож не підготувався захищатися.

Однією рукою я вхопила його за поранену руку, а іншою вдарила. Він закричав від болю, потім знову кинувся на мене з ножем, але я встигла відхилитися. Відштовхнувшись від дверної рами, я з усієї сили вдарила його у поранену руку — сподівалася, що біль його відволіче, а я тим часом утечу.

Він гнівно закричав і підкинув мене в повітря. На таке я не розраховувала. Піднявши мене над головою, він з розмаху жбурнув моїм тілом об підлогу. Це дало мені ще один шанс — хоч я і знала, що буде боляче.

Я відпустила його руку вже на підльоті до підлоги. Це не зменшило силу удару — я гепнулася боком об підлогу. Мої ребра спалахнули від болю. Хотілося скрутитися і стогнати, але на це не було часу. На якусь мить я була вільна.

Він зашпортнувся. Щойно в нього в руці було 55 кілограмів Джаз — а тепер не стало. Я пересилила біль, піднялася на коліна і з

останніх сил кинулася плечем йому в спину. «Шульга» втратив рівновагу — він взагалі не чекав нападу. Так він вилетів у коридор.

Відкотившись у номер, я з розмаху зачинила двері. Замок спрацював автоматично. Наступної хвилини я почула, як Шульга гамселить у двері, намагаючись ввірватися всередину. Я доповзла до тумбочки біля ліжка і набрала телефонний номер.

— Рецепція, — негайно почулося зі слухавки.

Я намагалася говорити так, щоб у голосі чулася паніка. Це було неважко.

— Послухайте! Тут якийсь чоловік гримає у двері 124-го номера. Може, він п'яний — не знаю. Мені страшно!

— Ми негайно вишлемо до вас охоронця.

— Дякую.

Шульга гримнув у двері вдруге. Я поклала слухавку, нерівною ходою пішла до дверей і визирнула у вічко. Шульга відійшов назад і знову спробував кинутися на двері. Почувся черговий важкий удар — але двері вціліли.

— Тут металеві двері і металевий засув, — закричала я. — Ось тобі!

Він вже відійшов, щоб розбігтися ще раз, аж раптом у кінці коридору відчинилися двері ліфта. З них вийшов дебелий охоронець.

— Шановний, я можу вам чимось допомогти?

У коридорі відчинилося декілька дверей. Спантичени гості готелю дивилися, що відбувається. Шульга і справді поведився не зовсім тихо. Він оцінив ситуацію — побачив, що охоронець справді кремезний. Тут простим ударом ножом справу не вирішиш. Востаннє поглянувши на двері, він нарешті побіг геть. Охоронець поправив краватку, підійшов до номера і постукав. Я прочинила двері і визирнула у щілину.

— Добридень!

— У вас все добре, мадам? — запитав він.

— Так. Це було дуже дивно. Ви не збираєтеся його переслідувати?

— У нього ніж. Краще його відпустити.

— Ясно.

— Я ще трохи побуду тут у коридорі, щоб він не повернувся. Відпочивайте — ви в безпеці.

— Добре, дякую.

Із цими словами я зачинила двері. Мені знадобилася хвилина, щоб прийти до тями. Шульга був у кімнаті Джина Чу... Але чому? Він же не знав, що я прийду. Значить, він чекав не на мене. Він, очевидно, чекав на Джина Чу.

Латиноамериканський найманий убивця. Цікавий збіг. Алюмінієвим комбінатом «Санчес» якраз володіли бразильці. От чорт! Я знаю, керівництву підприємств не подобається, коли хтось псує їхнє майно, але вбивство? Вбивство?!

Я знову визирнула у вічко. Охоронець стояв поряд. Тепер я, нарешті, була в безпеці. Добре. Час обшукати кімнату.

Ой, мабуть, приємно бути багатим. У номері було величезне ліжко, у кутку — невеличкий робочий стіл, далі — санвузол, а там і душ з повторним використанням стічних вод. Я важко зітхнула. Мої мрії жити у гарному місці померли разом із Трондом.

Я перевернула всю кімнату догори дригом — уже не було сенсу приховувати своєї присутності. Тут були звичайнісінькі для бізнесмена-мандрівника речі: одяг, косметичні засоби тощо. Але я не знайшла гізмо. Судячи зі стану номера — поки не з'явилася я — бійки тут не було. Це давало можливість сподіватися, що Джин Чу ще живий. Найімовірніший сценарій такий: Шульга прийшов по його душу, але у номері виявилось порожньо, тож він і сів чекати. Аж раптом з'явилася я і все зіпсувала.

Можеш не дякувати, Джине Чу.

Я вже збиралася йти, аж раптом помітила у комірчині сейф. На такі речі зазвичай навіть уваги не звертаєш. Сейф був вбудований у стіну. Він замикався на електронний замок, а поряд висіла інструкція з користування. Все досить просто. Спочатку сейф незачинений. Поклавши всередину свої речі, ви встановлюєте код. Сейф запам'ятовує його до кінця перебування.

Я смикнула за ручку. Сейф не відчинився. Цікаво. Коли сейфом не користуються, він залишається відчиненим.

Час було стати майстринею зі злому сейфів. Тут досить простий механізм — його створено явно не для того, щоб зберігати королівські коштовності.

Вміст моєї щойно порізаної сумочки валявся по всій підлозі. Я знайшла косметичку, кілька разів вдарила по ній долонею і відкрила.

Звідти посипалася пудра. Я піднесла її до сейфа і дмухнула біля поверхні.

У повітрі повисла хмара коричневої пудри. Я відступила назад і почекала, поки вона осяде. На Артеміді цей процес іде повільно: завдяки меншій силі тяжіння і розрідженій атмосфері пилинки зависають у повітрі надовго.

Нарешті пудра осіла. Я придивилася до кнопок на сейфі. Шар пилу покрив усе, але на трьох кнопках пилу помітно більше. Це були кнопки «0», «1» і «7». Значить, саме на них був шкірний жир. У таких дорогих готелях перед заселенням нового гостя усе ретельно чистять. Значить, це були саме ті цифри, які Джин Чу використав у своїй кодовій комбінації.

Згідно з вказівками на сейфі, код мав бути чотирицифровий.

Гм... Чотирицифровий код з трьома унікальними цифрами. Заплющивши очі, я виконала підрахунки. Це 54 можливих варіанти. Згідно з інструкцією, сейф блокувався після трьох невдалих спроб — потім його могли відчинити тільки працівники готелю, що знали універсальний код доступу.

Я прокрутила в голові усе, що пам'ятала про Джина. Він сидів на дивані Тронда, пив турецьку каву, коли я пила чорний чай. Ми говорили про...

Ага! Він же фанат «Зоряного шляху»!

Я набрала 1-7-0-1. Сейф клацнув і відчинився. NNC-1701 — номер зорельота «Ентерпрайз». Звідки я це знала? Напевно, десь раніше почула. Ніколи нічого не забуваю.

Відчинивши дверцята, я побачила там таємничу білу скриньку — саме ту, яку Джин Чу намагався від мене сховати. Зовні було написано те ж саме. «Зразок ZAFO. Тільки для уповноважених». Добре, це вже було цікавіше!

Всередині скриньки виявився... кабель?!

Це був звичайнісінький скручений кабель, метри два завдовжки. Може, тут був якийсь таємний пристрій — хтось його витягнув, а кабель живлення залишив? Але чому ж тоді не забрати всю скриньку?

Я роздивилася кабель уважніше. Ні, це був не кабель живлення. Це був волоконно-оптичний кабель — отже, він призначався для передачі даних. Але яких даних?

«Добре. І що тепер?» — запитала я себе.

Двері запищали і відчинилися. Свобода зайшов до квартири-студії і поклав гізмо на поличку при дверях.

— Привіт, Свобо, — сказала я.

— А щоб ти скисла!

Поклавши руку на груди, він намагався перевести подих.

Я так часто привозила йому контрабандою різні нелегальні хімічні речовини, що він дав мені код доступу до свого помешкання. Так мені було простіше доставляти товари.

Я відкинулася на спинку офісного крісла.

— Мені потрібно, щоб ти зробив одну роботу.

— Боже, Джаз! — сказав він, усе ще важко дихаючи. — Чому ти у моїй квартирі?

— Бо я ховаюся.

— А що в тебе з волоссям?

Я переодягнулася у звичайний одяг, але зачіска досі була, як у повії.

— Це довга історія.

— Це що, блискітки? В тебе на волоссі блискітки?!

— Кажу ж тобі, це довга історія!

Я витягнула з кишені шоколадку і кинула йому.

— Тримай. Я десь читала, що в гості до українця завжди треба ходити з подарунком.

— О! Шоколадка!

Він упіймав плитку й одразу ж її розгорнув.

— Сьогодні до лабораторії заходив Руді. Про тебе розпитував. Не сказав чому, але щось мені підказує, що ти якось пов'язана з цими вбивствами.

— Той, хто вбив їх, хоче вбити і мене.

— Ого. Це серйозно. Ти маєш звернутися до Руді.

Я похитала головою.

— Звернутися, щоб мене депортували? Ні, дякую. Я не можу йому довіряти. Я зараз взагалі нікому не можу довіряти.

— Але ж ти тут, — усміхнувся він. — Отже, мені ти довіряєш?

Еге ж. Мені навіть на думку не спадало не довіряти Свободі. Він був «аж надто Свободою», щоб замислити щось лихе.

— Напевно, так.

— Чудово!

Розламавши шоколадку навпіл, він дав одну половину мені, а іншу заходився їсти.

— О, слухай, — сказав він, ще не прожувавши. В тебе вже була нагода випробувати презерватив?

— Ні. Уяви собі: минуло аж два дні, а я так ні з ким і не кохалася.

— Добре, добре...

Я кинула йому скриньку з ZAFO.

— Мені треба дізнатися, що це таке.

Він упіймав скриньку і прочитав напис.

— Гм...ZAFO. Ти мене вже про це запитувала.

— Так, а тепер дістала зразок. Що ти можеш мені про це сказати?

Він відчинив скриньку і витягнув кабель.

— Це волоконно-оптичний цифровий кабель.

— А для чого він?

Свобода поглянув на один кінець кабелю.

— Ні для чого.

— Що?

Він підняв догори обидва кінці кабелю.

— Тут немає конекторів. Значить, цей кабель ще ні для чого не використовувався. Без конекторів це неможливо.

— То який же сенс? Це просто кабель, яким не можна скористатися?

— Уявлення не маю, — сказав він, згортаючи кабель і складаючи його до скриньки. — Він якось пов'язаний із убивствами?

— Можливо. Ще не знаю.

— Добре, тоді я зараз віднесу його до лабораторії — і в тебе сьогодні ж буде відповідь.

Я витягнула гізмо Гарпріт.

— Дві тисячі тагів?

— Що? — Свобода поглянув на мене так, наче я осквернила могилу його матері. — Ні. Нічого. Це тобі нічого не коштуватиме. Боже...

— Щось не так? — запитала я.

— В тебе проблеми. Я допомагаю тобі, бо ми друзі.

Я відкрила було рота, щоб відповісти — але не знала, що сказати.

Він узяв із полиці гізмо.

— Певно, ти взяла собі псевдо? Дай мені свій новий номер.

Я скинула йому свої нові контактні дані. Він ледь помітно кивнув.

— Добре, «Гарпріт», коли щось дізнаюся — зателефоную.

Ще ніколи не бачила його таким сердитим.

— Свободо, я...

— Забудь. Усе в порядку. — Він награно всміхнувся. — Я просто думав, що це й так зрозуміло. В тебе є де зупинитися?

— Так. Є одне місце, де я ховаюся.

— Ну звісно. Коли підеш — зачини за собою двері.

Він кулею вилетів у коридор.

Незручно вийшло. Але зараз не було часу розбиратися з його чоловічим самолюбством — чи що це зараз таке було. Я мала здійснювати свій новий план.

«Ну що ж, Шульго, — пробурмотіла я сама до себе. — Зараз побачимо, які у тебе зв'язки».

У районі Пасажу вечір — найактивніша частина доби. Саме тоді всі багатії, добре попоївши і випивши, виходять розважатися — йдуть по крамницях, казино, борделях і театрах. До речі, якщо ви досі не бачили місячних акробатів — ви навіть уявити собі не можете, що пропускаєте! Їхнє шоу просто вражає.

Умови для мене були ідеальні — скрізь юрби людей. Саме те, що потрібно.

Пасажна площа кругла. Вона розміщена у самому центрі нульового поверху Олдріна — в центрі всього на світі. Тут немає нічого, крім кількох лавок і дерев у горщиках — те саме, що й на будь-якій площі Землі — але тут це справжня розкіш.

Я озирнулася. Шульги ніде не було. Дуже зручно, що в нього перев'язана рука — так його стало значно легше помітити. Одного дня, коли я помру й опинюся в пеклі, треба буде подякувати Ірині за роботу.

На площі було чимало п'яниць і гуляк. Туристи сиділи на лавках, розмовляли і фотографувалися. Я витягнула і ввімкнула гізмо — цього разу я маю на увазі свій гізмо. Він увімкнувся і показав знайоме зображення робочого столу — цуценя англійського той-спанієля. А що? Мені подобаються цуценята.

Непомітно поклавши гізмо на землю, я запхала його ногою під найближчу лавку.

Так було закладено наживку. Тепер залишалося чекати і дивитися, чи хтось клюне.

Я зайшла до казино Лассітер. Там були великі вікна, що виходили якраз на Пасажну площу — можна було спостерігати з безпечної відстані. До того ж тут була їдальня з доволі демократичними цінами — на третьому поверсі, якраз поряд із цими вікнами. Скориставшись гізмо Гарпріт, я заплатила за необмежену порцію жижі.

Коли їси жижу, варто уникати тих її різновидів, що маскуються під відомі страви. Наприклад, якщо жижа називається «Курка Тандурі» — точно розчаруєшся. Краще взяти щось на кшталт «Формули Міртл Гольдштейн № 3» — оце справжня смакота! Хтозна, які там інгредієнти — може, навіть перемелені терміти і волосся з-під пахви італійця. Мені байдуже. Єдине, що має значення — цю жижу справді можна їсти.

Взявши тарілку, я сіла за столиком біля вікна — їла жижу і попивала воду, не зводячи очей із лавки, під якою залишила гізмо. Через якийсь час мені стало нудно, але я трималася. Це був мій вартовий пост.

Чи міг Шульга відстежувати мій гізмо? Якщо так, то це свідчило б про те, наскільки впливові люди за ним стоять. Це означало б, що його зв'язки сягають самої верхівки.

— Не проти, якщо я приєднаюся? — почувся поряд знайомий голос. Обернувшись, я аж підстрибнула. Це був Руді. О чорт!

— Овва, — вражено сказала я.

— Вважатиму, що це «так».

Він сів біля мене і поставив на стіл тарілку із жижею.

— Як ти, напевно, здогадуєшся, маю до тебе кілька запитань.

— Як ти знайшов мене?

— За даними твого гізмо.

— Так, але ж він унизу, — я вказала рукою у вікно.

Він визирнув на Пасаж.

— Ага, уяви моє здивування, коли твій гізмо раптом увімкнувся посеред Пасажної площі. Це було дуже необережно. Зовсім на тебе не схоже.

Він з'їв першу ложку жижі.

— Отже, я зробив висновок, що ти спостерігаєш із безпечної відстані. Тут гарне місце, недорога їдальня і чудова точка

спостереження. Здогадатися було неважко.

— Добре, пане Розумнику, — сказала я і встала. Я вже піду...

— Сядь.

— Ні, щось не хочеться.

— Сядь, Джаз.

Він суворо подивився на мене.

— Якщо ти думаєш, що в мене немає змоги тебе спинити, ти помиляєшся. Їж свою жижу — ми просто поговоримо.

Я сіла на місце. Битися з Руді — точно не варіант. З мене вистачило одного разу — ще коли мені було сімнадцять і я була зовсім дурненька. Нічого доброго з цього не вийшло. В нього були залізні м'язи. Прекрасні залізні м'язи, як у жеребця. Він, мабуть, у спортзал ходив — а як же без цього? Цікаво, як він виглядав у спортзалі? Він пітнів? Та звичайно ж, пітнів. І тоді піт стікав із цих м'язів тонесенькими струмочками...

— Я знаю, що вбивця — не ти, — сказав він.

Тут я повернулася до реальності.

— Певно, ти всім дівчатам таке кажеш.

Він вказав на мене ложкою.

— І я також знаю, що це ти підірвала заготівельники «Санчес».

— Мене там навіть близько не було.

— Ти думаєш, я повірю, що диверсія, вбивство і те, що ти зараз ховаєшся — ніяк не пов'язані речі?

Він знову зачерпнув трохи жижі і підніс до рота, демонструючи прекрасні манери.

— Ти замішана в цьому по вуха, і я хочу знати все, що знаєш ти.

— Ти вже знаєш усе, що знаю я. Краще б ти над розкриттям убивства працював, а не шукав можливості мені помститися.

— Я намагаюся врятувати тобі життя, Джаз.

Він поклав на стіл серветку.

— Ти хоч уявляєш, кого налаштувала проти себе, вчинивши диверсію?

— Ніхто не довів, що це я.

— Ти знаєш, кому належить алюмінієвий комбінат «Санчес»?

— Якійсь бразильській компанії, — знизала плечима я.

— Підприємство належить «О Палачіо» — найбільшому і найпотужнішому синдикату організованої злочинності у Бразилії.

Я завмерла. Чорт, чорт, чортова чортівня!

— Ясно, — сказала я. — Затяті, безжалісні злочинці?

— Так, класичні мафіозі, ладні вбити людину, аби настояти на своєму.

— Не може бути! Я ніколи про них не чула.

— Мені чомусь здається — не знаю чому, — що я поінформований про організовану злочинність у цьому місті краще за тебе.

Замислившись, я підперла голову руками.

— Ти з мене смієшся. Навіщо якійсь бразильській банді купувати алюмінієвий комбінат на Місяці? Адже ця галузь промисловості зараз на дні!

— Їх не цікавлять прибутки, — пояснив Руді. — Алюмінієвий комбінат «Санчес» потрібен для прикриття — для відмивання грошей. На Артеміді ходять таги — гроші, які майже не відстежуються, і на які не розповсюджується ніяке законодавство. До того ж у місті слабка система ідентифікації особи — і це ще м'яко сказано. Ми — ідеальне місце для відмивання грошей.

— О Боже...

— Одне грає тобі на руку: в них тут не дуже сильні позиції. Для них це не якийсь великий бізнес, а просто засіб креативної бухгалтерії. Втім, здається, тут є щонайменше один їхній найманий убивця.

— Але... — почала було я. — Чекай... я маю в цьому розібратися.

Він поклав руки на стіл, ввічливо чекаючи.

— Стривай-но, — сказала я. — Все ж таки щось тут не сходиться. Тронд знав про «О Палачіо»?

Руді відсORBнув води.

— Не сумніваюся, що знав. Він завжди все ретельно вивчав, перш ніж зробити крок.

— То як же так сталося, що він добровільно пішов проти великого кримінального синдикату, щоб заволодіти неприбутковим підприємством?

Чи не вперше в житті я бачила Руді збитим з пантелику.

— Що, загадка? — запитала я.

Тут я поглянула на Пасаж і завмерла. Там був Шульга — якраз біля лавки, під якою я залишила гізмо. Певно, Руді побачив, як я зблідла.

— Що? — запитав він і визирнув услід за мною за вікно.

Я глянула на нього:

— Цей чоловік з перев'язаною рукою — вбивця. Як він дізнався, де лежить мій гізмо?

— Я не знаю, — відказав Руді.

— А ти знаєш, чим ще займаються групи організованої злочинності? Підкуповують працівників поліції! Бо звідки ще він міг довідатися координати мого гізмо?

Він виставив уперед руки.

— Не поспішай...

І тут я таки поспішила — перевернула стіл і чимдуж накивала п'ятами. Перш ніж мене наздоганяти, Руді мав ухилитися від столу.

Звісно, я заздалегідь прорахувала маршрут утечі. Спочатку — навпростець через казино, далі — через задні двері з написом «Тільки для персоналу». Їх мали замикати на замок, але насправді ніколи не замикали. Двері вели в коридор, який сполучав усі казино на Олдріні. Я знала ці тунелі дуже добре, адже не раз доставляла сюди різні вантажі. Руді ніколи не впіймав би мене тут.

Але... було невеличке «але»: він і не намагався мене впіймати.

Зупинившись серед коридору, я поглянула на двері. Не знаю, чому я це зробила — мабуть, трохи не подумала. Якби за мною біг Руді, я б втратила цінні секунди переваги. Але він за мною не біг.

Я ввімкнула своє внутрішнє кіно «Дурепа посеред жаху», повернулася до дверей, прочинила їх і визирнула крізь щілину. Руді не було видно, але в їдальні зібрався натовп.

Знову пройшовши через казино, я підійшла ближче до людей. Як з'ясувалося, вони зібралися там не без причини.

Вікно біля нашого столу було розбите. З рами стирчало кілька шматків скла. Тут у нас не використовують безпечного скла — імпорт полівініл бутиралю обходиться надто дорого. Тому в наших вікнах — старе добре скло, що запросто може вкоротити віку. Тим, хто любить безпеку, взагалі не варто їхати на Місяць.

Поряд їв жижу якийсь американський турист (лише американці носять гавайські сорочки на Місяці). Він також намагався роздивитися, що ж там побачив натовп.

— Що сталося? — запитала я.

— Точно не знаю. Якийсь чоловік розбив вікно і вистрибнув. Тут до землі три поверхи. Він, певно, вже мертвий.

— Тут місячна гравітація, — нагадала я.

— Але ж десять метрів!

— Місячна гравітація... втім, не зважай. А як цей чоловік був одягнений? Як кінний поліцейський?

— Це як? Яскраво-червоне вбрання з дивною шапкою?

— Ні, я не про парадну уніформу, а про повсякденну: легка сорочка і чорні штани з жовтою смугою.

— А, як брюки Хана Соло? Так, він був саме в таких.

— Добре, дякую.

Ну як так можна! На брюках Хана Соло — червоні смуги. І взагалі, це навіть не смуги, а горизонтальні риси. Як можна бути таким неосвіченим?

Руді не переслідував мене. Він кинувся за Шульгою. Вихід до Пасажу був на три поверхи нижче, а ще треба було пройти через величезне фойє. Якби спускатися у звичайний спосіб, на це пішло б кілька хвилин. Певно, він вирішив зробити це швидше.

Я визирнула на Пасаж разом з юрбою. Ані Руді, ані Шульги не було видно. А шкода — хотілося подивитися, як Руді потовче цього покидька і візьме його у наручники. Із ситуації випливало, що Руді не був одним з тих, хто збирався мене вбити. До того ж тепер Шульзі доведеться мати з ним справу. Що ж, не все так погано.

Але й хорошого було небагато. Я досі не знала, звідки у Шульги координати мого гізмо.

Моя тасмна схованка на мінус двадцять сьомому поверсі Купола Біна ледве годилася для того, щоб спати — а для чогось іншого взагалі не підходила.

Тому я сиділа в коридорі на підлозі. Зрідка чулися якісь кроки. Щойно я їх чула — одразу ховалася у свій люк, наче тарган. Та в основному весь коридор був мій.

В першу чергу, мені хотілося дізнатися, чи впіймав Руді Шульгу. Почитавши тутешні сайти з новинами, я зрозуміла, що ні. На Артеміді вбивства трапляються дуже рідко. Якби Руді його впіймав, ця новина була б на всіх сайтах. Шульга досі був на волі.

Час було дізнатися більше про Алюмінієвий комбінат «Санчес». Я набрала запит на гізмо Гарпріт — хотіла подивитися, яку інформацію про цю компанію можна знайти у відкритому доступі.

Працювало там близько 80 осіб. На перший погляд, небагато, але для міста з населенням дві тисячі — це досить велика цифра. Їхнім генеральним директором і засновником була Лоретта Санчес з міста Манаус, Бразилія. Вона мала ступінь доктора наук з хімії і спеціалізувалася на неорганічних процесах переробки. Вона розробила систему для недорогої реалізації Кембриджського процесу FFC для видалення кисню з анортиту шляхом мінімізації втрат у ванній з хлоридом кальцію завдяки... Далі читати було нудно. Суть була в тому, що вона тут головна, і до того ж по вуха замішана в організованій злочинності (хоч у статті про це не йшлося).

Звісно, диверсія на заготівельниках потрапила на всі сайти з новинами. Реакцією керівництва «Санчес» стало запровадження жорстких заходів безпеки. До їхніх офісів у Куполі Армстронга більше не пускали відвідувачів. Доступ на сам комбінат обмежили до вузького кола працівників, і навіть поставили людей (не комп'ютери!), щоб перевіряти ID кожного, хто сідає на поїзд, що туди прямує.

А найважливіше те, що в них залишився всього один заготівельник, тож їм дуже не хотілося ним ризикувати. Вони замовили у ВК-профспілці охорону: ВК-спеціалісти позмінно чергували біля заготівельника, по дві особи одночасно.

Я навіть пишалася тим, що змусила цілу компанію так розхвилюватися. Вони намагалися мене вбити — і не раз! Справа була не лише в «О Палачію». Хтось у центрі керування «Санчес» дав заготівельнику вказівку розчавити мене, коли я була там, на поверхні — пам'ятаєте? Тут з усією компанією щось не так.

От покидьки!

В мене в руці запищав гізмо — з'явилося повідомлення про електронний лист.

Так, я переховувалася, щоб врятувати своє життя, але від електронної пошти не відмовлялася. Я щоразу користувалася проксі-сервером, щоб ніхто не зміг сказати, з якого гізмо я зайшла. Проксі-сервер був десь на Землі (здається, у Нідерландах), і це додавало затримки. Інформація про листування оновлювалася раз на годину. Але це краще, ніж нічого.

В мене було п'ятнадцять повідомлень. Чотирнадцять із них — від тата. Він відчайдушно намагався зв'язатися зі мною. «Вибач, тату! Шкода, що це тебе торкнулося», — подумки сказала я.

П'ятнадцятий лист був від Джина Чу.

Панно Башаро! Дякую за те, що врятували мені життя. Завдяки тому, що Ви зробили в готелі, я тепер у безпеці. Я припускаю, що в моїй кімнаті були саме Ви, адже Ви — єдина учасниця цього невдалого замаху, якій вдалося вижити. Тепер, знаючи про небезпеку, я подбав про запобіжні заходи і переховуюся. Ми можемо зустрітися? Я хотів би подбати і про Вашу безпеку. Адже я тепер Вам винен.

Джин Чу

Цікаво. В мене в голові прокрутилося кілька сценаріїв — і з'явився план.

Добре. Зустрінемося у зварювальній майстерні мого батька о 8:00. Адреса:CD6- 3028. Якщо вас не буде о 8:05, то не буде й мене.

Я навела будильник гізмо на четверту ранку і полізла у свою мишачу нору.

Коли справа стосується життя і смерті, найбільше дратує те, як довго і нудно все тягнеться.

Я дочекала у батьковій майстерні три години. Не обов'язково було приходити о п'ятій ранку, але я не могла допустити, щоб Джин Чу з'явився там раніше за мене.

Тут, у кисневому укритті, я колись викурила свою першу цигарку. Пам'ятаю, я тоді мало не блюванула від диму. Але коли ти підліток і повстаєш проти всіх, тобі здається, що воно того варте. Ось тобі, тату! Боже, якою ж дурепою я була...

Наближалася восьма ранку. Я поглядала на годинник раз на десять секунд, а щоб згаяти час, бавилася пальником. Це був ручний пальник, яким батько запаював шви на з'єднувальних деталях для трубопроводів. Це не було зварювання в повному сенсі слова, але навіть такі операції дозволяється виконувати тільки у вогнетривких приміщеннях. Тож це була одна з послуг, які тут надавалися.

Я тримала палець на курку запалювання. Це не був пістолет — на Артеміді взагалі не було зброї — але якби хтось підійшов надто близько, йому можна було завдати шкоди. Мені хотілося бути готовою до всього.

О 8:00 двері відчинилися і всередину обережно зайшов Джин Чу. Він сугулився, а очі бігали, наче у зляканої газелі. Побачивши мене у кутку, він незграбно помахав рукою.

— О, вітаю.

— Ви пунктуальні, — сказала я.

Він підійшов ближче.

— Звичайно, я...

— Залишайтеся там, де стоїте, — відповіла я. — Щось я сьогодні не дуже довіряю людям.

Він перевів подих.

— Мені дуже прикро. Не треба було мені цього робити. Я просто хотів трохи заробити. Наче комісію за посередницькі послуги.

Щоб було добре видно пальник, я перекидала його з однієї руки в іншу.

— За що? І що тут в біса відбувається?

— За те, що я розповів Трондові і «О Палачію» про ZAFO. Звісно, в обох випадках конфіденційно.

— Ясно.

Я насупилася, наче мале зіпсоване дівча.

— Отже, щоб заробити більше грошей, ви розказали «О Палачію» про Тронда і про те, що він причетний до вибухів на заготівельниках?

— Так, я це зробив. В будь-якому разі це не залишилося б у таємниці. Він отримав би контракт на поставку кисню — і все стало б ясно.

— Звідки вони знали, що диверсія — моїх рук справа?

Він опустил погляд.

— Ну ви і покидьок! — простогнала я.

— Це не моя провина. Вони запропонували мені чималу суму.

— А звідки ви знали, що це моїх рук справа?

— Тронд розповів мені. Напідпитку він говорив багато зайвого.

Тут він насупив брови.

— Хороший був хлопець. Я не думав, що хтось постраждає. Я просто...

— Ви просто хотіли обдерти мільярдера і бандитський синдикат — і щоб при цьому ніхто не постраждав? А нехай вам...

На кілька секунд він зам'явся.

— Отже, зразок ZAFO у вас? Скринька з мого готельного номера?

— Так. Він у безпечному місці — не тут.

— Дякувати Богові. — Джин Чу трохи розслабився. — А де ж він?

— Спочатку скажіть мені: що таке ZAFO?

Він примружив очі.

— Це, так би мовити, таємниця.

— Тепер між нами немає таємниць.

На його обличчі читався справжній біль.

— На виготовлення цього зразка витрачено величезні гроші. Нам довелося запустити спеціальний супутник з центрифугуванням на навколоземній орбіті. Якщо я повернуся додому без нього, буде величезний скандал. Мене звільнять.

— Та начхати мені на вашу роботу. Тут люди гинуть! Скажіть, через що?

Він важко зітхнув.

— Мені прикро. Дуже-дуже прикро. Зовсім не хотілося, щоб таке відбулося.

— Вибачайтесь перед Лін Ландвік. Вона — скалічений підліток, а тепер ще й сирота.

Йому на очі навернулися сльози.

— Ні, я мушу й у вас просити вибачення.

Двері знову відчинилися. У них з'явився Шульга. Його права рука досі висіла на пов'язці, а у лівій був ніж, який запросто міг мене випотрошити. Я стрепенулася — чи то від страху, чи то від гніву.

— Ах ти сучий сину!

— Мені дуже прикро, — плакав Джин Чу. — Вони хотіли мене вбити. Це був єдиний спосіб врятуватися.

Я натиснула на курок, і в пальнику спалахнув вогонь. Я тримала його на витягнутій руці, поступово наближаючись до Шульги.

— Яку частину обличчя тобі перетворити на крем-брюле, покидьку?

— Якщо пручатимешся — буде боляче, — промовив Шульга з сильним акцентом. — Але я можу зробити це швидко. Ти навіть нічого не відчуєш.

Джин Чу затулив обличчя руками і заплакав.

— Тепер мене точно звільнять.

— Боже, — вигукнула я. — Ну годі вже рюмсати через проблеми на роботі. Тут мене вбивати зібралися!

Я вхопила зі столу трубу. Дивне відчуття: доводилося захищати своє життя шматком труби і полум'ям, перебуваючи на Місяці.

Шульга знав: варто йому підстрибнути чи підбігти до мене — і я перетнула б йому шлях трубою, а обличчя припекла б пальником. Але він не знав, що в мене був і складніший план.

Розгойдавши трубу, я щосили вдарила по клапану на стіні. Почувся дзвінкий удар металом об метал, а вслід за ним зі свистом вирвався стиснений газ. Клапан вистрілив, пролетів через усю кімнату і відскочив від протилежної стіни. Поки Шульга намагався збагнути, навіщо я це зробила, я підстрибнула до стелі (тут це не важко — будь-яка людина може підстрибнути з місця на три метри). Досягнувши найвищої точки, я вистрілила вогнем у пожежний датчик. Запалали червоні лампи, почувся звук сирен. За Джином Чу зачинилися двері. Він підстрибнув від жаху.

Опустившись на підлогу, я чимдуж побігла до кисневого укриття і зачинила за собою двері. Шульга не встиг мене наздогнати. Повернувши ручку, я загерметизувалася всередині, а потім просунула крізь отвори ручки трубу, щоб її не можна було повернути з іншого боку. Шульга саме спробував це зробити — але в мене був важіль, що давав перевагу.

Він витріщився на мене крізь малесеньке віконце укриття. Я показала йому середній палець.

Тим часом Джин Чу хапався за двері, намагаючись вибратися з майстерні. Звісно, в нього нічого не виходило. Це були двері вогнетривкого приміщення, виготовлені з товстого металу. Вони замикалися на механічний замок, який можна було відчинити тільки ззовні. Зі зламаного клапана по майстерні розповзався туман. Поступово цей потік слабнув. Клапани на стінах були під'єднані до циліндрів із газом, які тато поповнював щомісяця.

Шульга побіг до робочого столу, вхопив довгий сталевий прут і повернувся до укриття. Він важко дихав. Я приготувалася змагатися з ним на важелях за своє життя.

Просуваючи прута крізь ручку дверей, він хрипів і задихався. Хоч він тиснув із усієї сили, мені якось вдавалося його пересилити. Звичайно, він врешті-решт мав перемогти: він був більший, сильніший, та й важіль у нього тепер був кращий.

Але в мене була одна перевага: кисень. Знаєте, яким газом наповнювалася кімната? Це був неон. Батько використовував ці клапани під час зварювання алюмінію. Коли ввімкнулася протипожежна система, вентиляцію було заблоковано. Отже, зараз уся майстерня була заповнена інертним газом. Коли вдихаєш неон, цього не помічаєш. Він схожий на звичайне повітря — але тіло людини реагує на нестачу кисню. Просто починаєш задихатися і відключаєшся.

Шульга упав навкарачки. Він трохи протримався, а потім зовсім упав на підлогу. Джина Чу вистачило трохи надовше: він не витрачав стільки фізичної сили. Але за кілька секунд впав на підлогу і Чу.

«Ми можемо зустрітися? Я хотів би подбати про Вашу безпеку». Ну невже він думав, що я на таке куплюся?

Я витягла гізмо Гарпріт і набрала номер Руді. Не хотілося цього робити, але вибору не було. Треба було йому подзвонити — інакше це

зробить бригада пожежників-добровольців, що прибуде гасити пожежу. Це була моя можливість отримати перевагу.

На Артеміді не було поліційної дільниці. Єдине, що було замість неї — це кабінет Руді у Куполі Армстронга. У ньому була невеличка камера для затриманих — під неї було пристосовано кисневе укриття. До речі, його там встановив мій тато. Ясна річ, на кисневих укриттях немає замків — це повністю суперечило б їх призначенню. Отже, на камері Руді ззовні був металевий ланцюг із навісним замком. Незграбно, зате ефективно.

Зазвичай до цієї камери потрапляли п'яниці і люди, яким треба було охолонути після бійки. Але сьогодні тут був Шульга. Решта кабінету була не більша за квартиру, в якій я виросла. Якби Руді народився на кілька тисяч років раніше, то став би чудовим спартанцем.

Ми з Джином Чу сиділи, прикуті наручниками до металевих стільців.

— Це якась нісенітниця, — сказала я.

— Ой, біднесеньке невинне створіння, — відповів Руді, відвівши очі від комп'ютера.

Джин потрусив наручниками.

— Послухайте, якщо тут хтось ні в чому не винен, то це я. Я не повинен тут сидіти!

— Ви що, жартуєте? — закричала я. — Ви намагалися мене вбити.

— Це неправда.

Джин вказав на клітку із Шульгою.

— Це він намагався вас убити. Я просто влаштував зустріч. Якби я цього не зробив, він порішив би мене на місці.

— Боягуз!

— Я ціную своє життя більше за ваше. Можете мене засудити. Якби не ваша неприкрита диверсія, то нас би тут взагалі не було.

— Ідіть к бісу!

Руді взяв зі столу пляшку з пульверизатором і поприскав на нас.

— Тихше.

Джин примружив очі.

— Та це ж непрофесійно!

— Годі вам базікати, — сказала я, струшуючи з обличчя воду.

— Може, ви звикли, що вам стріляють в обличчя різними рідинами, але я — ні.

Тут він вдало пожартував.

— Ідіть к бісу, — відповіла я.

Двері відчинилися і до кабінету зайшла адміністратор Нгугі. Ну дійсно, хто ще б до нас зайшов!

Руді поглянув на неї.

— А, це ви...

— Добридень, пане констеблю, — сказала Нгугі, кинувши на мене погляд. — Жасмін, як почуваєшся, дороженька?

Я струснула руками в наручниках.

— Це справді необхідно, пане констеблю? — запитала вона.

— А ваша присутність тут справді необхідна? — перепитав Руді.

Я відчула, як у кімнаті стає гаряче.

— Ви повинні вибачити констеблеві, — сказала Нгугі. — Ми не про все встигаємо з ним порадитися.

— Якби ви не захищали таких злочинців, як Джаз, наші справи йшли б значно краще.

Вона відмахнулася від нього рукою, наче від набридливої комахи.

— У кожному місті повинен бути свій нелегальний прошарок. Краще дозволити дрібним злочинцям робити своє і зосередитися на важливіших справах.

Я усміхнулася.

— Ти чув, що сказала шановна пані? До того ж я — найпривабливіша з усіх дрібних злочинців. Мене треба відпустити.

Руді похитав головою.

— Повноваження адміністратора навряд чи дозволяють давати мені вказівки. Я працюю безпосередньо на ККК, тож ти нікуди звідси не підеш. Нгугі підійшла до кисневого укриття і зазирнула крізь віконце.

— Отже, це вбивця?

— Так, — сказав Руді. — Якби останні десятиліття ви не заважали мені боротися з організованою злочинністю, ці вбивства взагалі не відбулися б.

— Ми вже говорили про це, пане констеблю. Артеміда існує на гроші синдикату. Люди повинні щось їсти, а голим ідеалізмом їх не

прогодуєш.

Тут вона повернулася до Руді.

— Підозрюваний щось розказав?

— Він не відповідає на запитання і навіть не називає свого імені. На його гізмо вказано, що його звуть Марсело Альварес, і що він незалежний бухгалтерський консультант.

— Ясно. А звідки ви знаєте, що вбивця — саме він?

Руді ввімкнув комп'ютер і повернув екран так, щоб було видно Нгугі. На екрані були результати з медичної лабораторії.

— У нас була пані Руссель — вона взяла зразок крові. За її словами, ця кров сходиться з тією, що була знайдена на місці вбивства. Крім того, рана на його руці була зроблена ножом, який знайшли у Ірини Ветрової.

— ДНК ідентичне? — запитала Нгугі.

— У пані Руссель немає обладнання для криміналістичних досліджень. Вона просто порівняла групу крові і її ферментний склад — вони виявилися однаковими. Якщо потрібні результати тесту ДНК, зразки треба посилати аж на Землю, і на це піде щонайменше два тижні.

— У цьому немає потреби, — сказала Нгугі. — Докази потрібні нам лише для того, щоб відкрити справу, а не для того, щоб довести провину.

— Агов, — закричав Джин Чу. — Я вимагаю, щоб мене випустили!

Руді поприскав на нього з пляшки.

— Хто це? — запитала Нгугі.

— Це Джин Чу. Він із Гонконгу, — відповів Руді. — Мені не вдалося знайти ніякої інформації про те, де він працює, а сам він не хоче про це говорити. Він влаштував пастку, в якій Альварес міг убити Башару — але каже, що зробив це під примусом, і що Альварес погрожував його вбити, якщо він цього не зробить.

— Ну що ж, ми не можемо його за це звинувачувати, — сказала вона.

— Нарешті! Нарешті в когось прокинувся здоровий глузд, — закричав Джин Чу.

— Депортуйте його в Китай, — сказала Нгугі.

— Що? — запротестував Джин. — Ви не можете цього зробити.

— Звичайно, можу, — сказала вона. — Ви були причетні до організації вбивства. Під примусом чи ні, але вас тут не раді бачити.

Він уже було відкрив рота, щоб заперечити, але Руді спрямував на нього оприскувач. Джин Чу засумнівався, чи варто продовжувати.

Нгугі зітхнула і похитала головою.

— Це викликає в мене занепокоєння. Ми з вами не друзі, але в нас є дещо спільне. Ми обоє не хочемо, щоб у нашому місті відбувалися вбивства.

— Так, у цьому я точно з вами згоден.

— Це щось зовсім нове, — вела вона далі, закривши руки за спину. — В нас уже бували вбивства раніше, але зовсім інші. Наприклад, через ревності чи п'яну бійку. Тут ніколи не було професійних убивць. Не подобається мені це.

— І що, варто було крізь пальці дивитися на дрібну злочинність? — запитав Руді.

— Не можу з вами погодитися, — похитала вона головою. — Зі всім треба розбиратися по черзі. Сьогодні на Гордоні відправляється рейс із людьми. Я хочу, щоб Джина Чу було депортовано цим же рейсом до Гонконгу без жодних обвинувачень. Пана Альвареса поки що тримайте під вартою — нам потрібно зібрати докази для суду. До якої він країни поїде?

— Ландвік був із Норвегії, а Ветрова — з Росії.

— Ага, — сказала Нгугі.

Коли людина чинить важкий злочин, Артеміда депортує її до країни походження жертви — нехай зі злочинцем розбирається тамтешній суд. Це цілком чесно. Але Шульга — мабуть, правильніше казати Альварес — убив дві людини з двох різних країн. Що ж робити в такому випадку?

— Я хочу, щоб право вибору у цій справі було за мною, — сказав Руді.

— Чому?

Руді поглянув на камеру.

— Якщо він співпрацюватиме зі слідством, вишлемо його до Норвегії, а якщо ні — до Росії. Де краще бути засудженим?

— Чудова стратегія. Бачу, ви послідовник Макіавеллі.

— Це зовсім не те... — почав Руді.

— А Жасмін потрібно відпустити, ви так не думаєте?

Руді був вражений.

— Звісно ж, ні. Вона контрабандистка і диверсантка.

— Це лише звинувачення, — сказала я.

— А чому ви так піклуєтеся про Джаз? — запитав він.

— Алюмінієвий комбінат «Санчес» — це бразильська компанія.

Ви що, хочете депортувати її до Бразилії? Її там уб'ють того ж дня. Невже вона заслуговує на смерть?

— Звісно ж, ні, — сказав Руді. — Я порадив би депортацію без звинувачень до Саудівської Аравії.

— Відхилено, — сказала Нгугі.

— Це смішно, — запротестував він. — Вона ж винна. І далось вам це дівчисько?

— Дівчисько? — крикнула я. — Та мені двадцять шість!

— Вона — одна з нас. Вона тут виросла. А значить, їй дозволено трохи більше.

— Брехня, — крикнув Руді.

Я ще не чула, щоб він розмовляв таким тоном.

— Ви від мене щось приховуєте. Що саме?

Нгугі усміхнулася.

— Я не збираюся депортувати її, пане констеблю. Скільки ще ви плануєте тримати її у наручниках?

Руді замислився, потім вийняв із кишені ключа і зняв з мене наручники.

Я розім'яла зап'ястя.

— Дякую, пані адміністратор.

— Бережи себе, дорогенька.

З цими словами вона вийшла з кабінету.

Руді кинув їй услід злий погляд, а потім перевів його на мене.

— Авжеж, «бережи себе». Ти тут у небезпеці. Значно краще було б визнати свою провину і виїхати до Саудівської Аравії — там ховатися простіше, ніж тут.

— А тобі краще було б чогось з'їсти і не патякати зайвого, — відповіла я.

— «О Палачію» тобі цього не забуде. Байдуже, що я впіймав їхнього кілера. Наступним же м'ясовозом вони пришлють заміну.

— По-перше — дякую, Капітане Очевидність. По-друге, це я його впіймала, а не ти. І по-третє, як він відстежив мій гізмо?

Руді насупив брови.

— Так, мене це теж хвилює.

— Вже мушу йти. Якщо буду потрібна — ти знаєш, під яким іменем я зараз.

Я взяла зі столу гізмо Гарпріт, конфіскований під час арешту.

— У тебе було безліч можливостей позбавитися мене, але ти цим не скористався.

— Дякую за довіру. Заради твоєї ж безпеки, тобі краще було б залишатися зі мною.

Пропозиція була спокуслива — але я не могла погодитися. Я не знала, який буде мій наступний крок. В будь-якому разі не хотілося, щоб його побачив Руді.

— Ні, краще я сама, дякую.

Тут я повернулася до Джина Чу:

— Що таке ZAFO?

— Скуштуй члена! — крикнув той.

— Забирайся звідси, — сказав мені Руді. — Повернешся, коли потрібен буде захист.

— Добре, добре, — відповіла я.

У «Гартнелз» сиділи ті, хто й завжди — тихі завсідники на межі алкоголізму. Я знала їх усіх в обличчя, але не на ім'я. Цього дня тут не було незнайомців, а ніхто з постійних відвідувачів на мене не дивився. В генделику все було, як завжди. Біллі налив мені пінту грогу.

— Ти від когось переховуєшся?

Я махнула рукою.

— Ага, щось таке.

Чи був Альварес єдиним найманим убивцею «О Палачію» в місті? Може, й так, а може, й ні. Хтозна, скільки людей охороняло фірму для відмивання грошей на Місяці, але одне я знала напевне: вони не могли так швидко прислати когось іншого. На це потрібно було більше часу. Щоб дістатися сюди з Землі, треба не один тиждень.

— То може, приходити до улюбленого пабу — не зовсім розумне рішення?

— Еге. Це один з найдурніших учинків за все моє життя — а дурних вчинків у ньому не бракувало.

Він перекинув через плече рушник.

— То навіщо ж тоді?

— Бо я пообіцяла.

Біллі поглянув на двері і витріщив очі.

— Ого! Цього обличчя я вже давно не бачив.

Дейл пішов на своє звичне місце і сів біля мене. Він шкірився від вуха до вуха.

— Налий мені пінту найгіршого, Біллі.

— Ну що ж, за рахунок закладу, — відповів той і простягнув Дейлові кухоль. — Як поживає мій улюблений мужеложець?

— Мені немає на що скаржитися — та все одно часом скаржуся.

Він подав Дейлові кухоль.

— Залишу вас наодинці, щоб ви могли як слід виразити одне одному свою щирі ненависть.

Дейл відпив пива й усміхнувся мені.

— Я сумнівався, чи ти прийдеш.

— Угода є угода, — відповіла я. — Але якщо хтось прийде, щоб мене вбити, доведеться завершити зустріч раніше, ніж заплановано.

— А, ти про це. Що взагалі відбувається? Подейкують, що ти замішана у вбивствах.

— Так, правильно подейкують.

Я допила свій кухоль і двічі стукнула по стійці бару. Біллі подав мені наступний кухоль. Він наповнив його заздалегідь.

— Я — наступна жертва з їхнього списку.

— Руді впіймав убивцю, правильно? На сайтах новин пишуть, що це якийсь чоловік з Португалії...

— З Бразилії, — поправила я. — Але це не важливо. Вони невдовзі пришлють наступного. У кращому разі я виграю трохи часу.

— Боже, Джаз! Я можу щось зробити?

Я зазирнула йому у вічі.

— Дейле, ми не друзі. Ти не мушиш про мене турбуватися.

— Ми могли б стати друзями. Можливо, з часом?

— Ні, цього не станеться.

— Ну що ж, у тебе є один вечір щотижня, щоб змінити свою думку.

Він знову усміхнувся. От підступний!

— А навіщо ти вкоротила віку заготівельникам?

— Тронд збирався добряче мені заплатити.

— Так, але... Я маю на увазі, це не твій стиль. Операція ризикована, а ти у нас розумна — ти не ризикуєш без потреби. Не схоже, щоб тобі терміново були потрібні гроші — принаймні, наскільки я знаю. Ти, можливо, небагата, але твоя ситуація стабільна. Невже за тобою ганяються кредитори?

— Ні.

— Ти програла в якусь азартну гру?

— Ні. Припини.

— Ну Джаз, — він прихилився до мене. — У чому річ, Джаз? Щось я ніяк не розумію.

— А ти й не повинен цього зрозуміти.

Я поглянула на екран гізмо.

— У нас залишилося три години і п'ятдесят дві хвилини до півночі. Далі це вже не можна буде назвати вечором.

— Ну що ж, тоді я запитуватиму одне й те ж усі три години і п'ятдесят дві хвилини.

— Оце геморой! — зітхнула я. — Мені потрібно 416 922 таги.

— Дуже конкретна цифра. Навіщо тобі скільки?

— А не твоє діло — ось навіщо.

— Джаз...

— Ні, — відрізала я. — Більше ти нічого не дізнаєшся. Як там Тайлер? — запитала я. — Він... я не знаю... Він щасливий?

— Так, він щасливий, — відповів Дейл. — У нас бувають гірші і кращі дні, як і в будь-якої пари, але ми над цим працюємо. Останнім часом його замучила профспілка електриків.

Я усміхнулася.

— Він завжди ненавидів цих покидьків. Він же досі не вступив до їхніх лав?

— Звісно ж, ні — і ніколи не вступить. Він хороший електрик; навіщо ж йому докладати зусиль, щоб отримувати менше?

— А вони його примушують? — запитала я. Одна з негативних сторін відсутності законів — це те, що з'являється монополія і на однаків чинять тиск.

Дейл потер руки.

— Так, трохи. Розпускають чутки і демпінгують. Але він якось дає раду.

— Якщо вони перегнуть палицю, скажеш мені.

— А що ти зробиш?

— Не знаю. Просто не хочеться, щоб до нього хтось докохувався.
Дейл підняв кухоль.

— Так, співчуваю тому, хто до нього докохається.

Я цокнулася з ним бокалами, і ми обоє випили.

— Дивись там, щоб він був щасливий, — сказала я.

— О, так. Зроблю все можливе.

Гізмo Гарпріт запищав. Я знову витягнула його і поглянула, що там. Це було повідомлення від Свободи:

«ZAFO — справжнє диво. Зустрінемося у лабораторії».

— Секунду, сказала я Дейлові і відповіла:

«Що тобі вдалося з'ясувати?»

«Занадто довго писати. До того ж хочеться тобі це показати».

— Якась проблема? — запитав Дейл.

— Друг хоче зі мною зустрітися. Але минулого разу, як мені призначили зустріч, це була пастка.

— Тебе прикрити?

Я похитала головою і знову відповіла Свободі:

«Коханий, я знаю, до чого ти хилиш, але сьогодні сексу не буде».

«Про що це ти? — відповів Свобода. — А, зрозумів. Ти навмисне пишеш щось дивне, щоб перевірити, чи я не під примусом. Ні, Джаз, це не підстава».

«Просто перевіряю. З обережності. На жаль, зараз маю певні зобов'язання. Зустрінемося вранці в лабораторії».

«Чудово. Якщо в майбутньому мене до чогось примушуватимуть, я вставляю в розмову слово «дельфін», добре?»

«Приймається», — відповіла я і поклала гізмo назад до кишені.

Дейл підібгав губи.

— Джаз, наскільки все погано?

— Що ж, люди збираються мене вбити — значить, досить-таки погано.

— А хто ці люди? Чому вони хочуть тебе вбити?

Я стерла з кухля кілька краплинок роси.

— Це бразильський кримінальний синдикат. Вони називаються «О Палачіо», і їм належить алюмінієвий комбінат «Санчес». Їм також відомо, що це я вчинила диверсію на заготівельниках.

— Кепсько, — сказав Дейл. — Тобі потрібне місце, щоб сховатися?

— Та якось дам раду, — відповіла я, а потім через кілька секунд додала:

— Але якщо мені знадобиться допомога — я пам'ятатиму, що ти запропонував.

Він усміхнувся.

— Це вже непоганий початок.

— Заткни пельку і пий своє пиво.

З цими словами я допила наступний келих.

— Ти відстаєш на дві пінти.

— Ага, зрозумів.

Він жестом підкликав Біллі.

— Бармене, тут якийсь дівчисько стверджує, що може мене перепити. Нам шість пінт, будь ласка. Три гейських і три дівчачих.

Я прокинулася у своїй схованці. Усе боліло. Похмілля було просто жахливе. Мабуть, не варто було напиватися серед усіх цих проблем — але, як вже не раз говорилося, я майстриня неправильних рішень.

Кілька хвилин я молила небеса про смерть, але потім випила якомога більше води і вилізла, наче видра. На сніданок у мене була суха жижа. Коли вона суха, її бридкий смак не так сильно відчувається. Після цього я пішла до громадської бані на плюс шістнадцятому поверсі Біна і провела ранок у ванні. На плюс вісімнадцятому поверсі Біна був магазин одягу для середнього класу. Туди я і пішла. Я не знімала свій комбінезон вже три дні — мабуть, він уже міг би стояти без моєї допомоги.

І от, нарешті, я була знову схожа на людину. Пройшовшись довгими коридорами Армстронга, я підійшла до лабораторії Європейської космічної агенції. Кілька вчених саме йшли на роботу. Я ще постукати не встигла, як Свобода відчинив двері:

— Джаз, ти зараз таке побачиш! Ой, ти так страшно виглядаєш...

— Дякую.

Він дістав пачку м'ятних цукерок і відсипав кілька штук мені.

— Зараз не час висміювати твій алкоголізм. Хочу показати тобі ZAFO.

Він провів мене до лабораторії. Тепер все мало зовсім інший вигляд. Він виділив свій основний стіл під аналіз ZAFO, а все інше відсунув до стіни, щоб звільнити місце. На столі стояли різні пристрої — більшість із них були мені невідомі.

Він переминався з ноги на ногу.

— Це так класно!

— Добре, добре, — сказала я. — А що тебе так сильно захопило?

Він сів на стілець і клацнув пальцями.

— Спочатку я виконав візуальне обстеження.

— А чому не сказати просто «подивився»? — запитала я. — Так і кажи: «Я на нього подивився».

— У будь-якому разі це було схоже на звичайний одномодовий волоконно-оптичний кабель. Усе було на місці: оболонка, буфер тощо. Волокно, що проходить усередині, має товщину вісім мікронів — знову ж таки, нічого незвичайного. Але я знав: щось незвичайне має бути, тому відрізав кілька шматочків для обстеження.

— Ти його порізав? Я не говорила, що це можна робити!

— Так, але мені все одно, — він постукав по одному з пристроїв, що стояли на столі. — Ось цей малюк допоміг мені визначити рефракційний індекс. Це дуже важливий показник волоконної оптики.

Я взяла зі столу п'ятисантиметровий зразок ZAFO.

— І ти виявив щось дивне?

— Ні, — сказав він. — Індекс становив 1,458. Трохи вище, ніж у звичайному оптоволокні, але зовсім трохи.

Я зітхнула.

— Свободо, а ти міг би пропустити усе, що видалося нормальним, і просто розказати, що нового ти дізнався?

— Добре, добре.

Він узяв якийсь інший пристрій і показав його мені.

— Ось цей малюк і допоміг мені розгадати таємницю.

— Я розумію: ти хочеш, щоб я запитала, в чому таємниця, але, чесно кажучи, я...

— Це тест на оптичні втрати. Його називають OLTS. Він дає змогу визначити затухання у волоконно-оптичному кабелі. Затухання — це кількість світла, що втрачається, перетворюючись на теплову енергію під час передачі.

— Я знаю, що таке затухання, — відповіла я. Але він не звернув уваги. Коли Свобода починав про щось розповідати, його неможливо було зупинити. Я не знала іншої людини, яка б так любила свою роботу. Він поставив пристрій з OLTS назад на стіл.

— Отже, типове затухання у кабелів високого класу становить 0,4 дБ/км. Вгадаєш, яке затухання у ZAFO?

— Ні.

— Ну ж бо, вгадай.

— Просто скажи мені.

— Нуль. Справді, нуль. — Він показав нуль руками. — Нууууль!

Я сіла на стільці поряд.

— Отже, під час передачі світло взагалі не втрачається?

— Правильно. Принаймні згідно показників моїх приладів точність OLTS становить 0,001 дБ/км.

Я подивилася на шматок ZAFO, що тримала в руці.

— Але ж повинно у нього бути якесь затухання, правильно? Не може ж воно бути повним нулем!

Він знизав плечима.

— Надпровідники чинять нульовий опір електричному струму. Чому ж не може існувати матеріал, який чинить нульовий опір світлу?

— ZAFO, — повільно промовила я. — Мабуть, це має розшифровуватися як «волоконна оптика з нульовим затуханням».

— Ой, — ляснув себе по лобі він. — Точно!

— Із чого він виготовлений?

Свобода повернувся до пристрою, що висів на стіні.

— Із цим мені допоміг спектрометр. Я називаю його «Нора».

Він ніжно погладив машину.

— І що ж вдалося дізнатися від Нори?

— Основна частина складається переважно зі скла — і це не дивно. Те ж саме можна сказати про будь-який волоконно-оптичний кабель. Також були незначні кількості танталу, літію і германію.

— Навіщо вони там?

— Уявлення не маю.

Я протерла очі.

— Добре. А чому ж це викликало в тебе таке захоплення? Це значить, що при передачі потрібно менше енергії?

— Ні, все ще цікавіше, — відповів він. — На звичайних волоконно-оптичних лініях довжина однієї ланки не може перевищувати п'ятнадцять кілометрів. Після цього сигнал стає зслабкий і не може передаватися. Тому потрібні повторювачі. Вони зчитують сигнал і знову передають його. От вони й сповільнюють передачу.

— Отже, при використанні ZAFO повторювачі не потрібні.

— Правильно, — сказав він. — На Землі просто величезні кабелі для передачі даних. Вони проходять по всіх континентах, на дні океану, по всьому світу. Замислись, наскільки простіше було б без цих усіх повторювачів! О, ще одне: помилок передачі також буде менше. Це означатиме, що можна збільшити пропускну здатність. Це просто фантастика!

— Чудово. І що, за це можна вбивати?

— Ну... Думаю, кожна телекомунікаційна компанія захоче перейти на цей матеріал. Як ти думаєш, скільки коштують телекомунікаційні мережі по всій землі? Ось саме стільки грошей ZAFO принесе своїм власникам. Так, за таке справді можна вбити.

Я підперла підборіддя. Що більше я про все це думала, то менше воно мені подобалося. Нарешті пазл склався.

— От чорт!

— Що? — запитав Свобода. — Хто тобі в кашу наклав?

— Тут справа не в алюмінії.

Я встала зі стільця.

— Дякую, Свободо. Буду тобі винна.

— Що? — перепитав він. — Що ти маєш на увазі, коли кажеш «справа не в алюмінії»? А в чому ж тоді справа?

Мені вже час було бігти.

— Залишайся таким само диваком, Свободо. Я буду на зв'язку.

Колись кабінет адміністратора розміщувався у Куполі Армстронга, бо це був єдиний купол. Потім, коли Армстронг зайняли шумні підприємства, було обрано інший кабінет. Зараз Нгугі працювала у маленькій кімнатці на плюс дев'ятнадцятому поверсі «Конрада».

Так, я не помилилася: адміністратор Артеміді, найвпливовіша людина на Місяці, яка могла безкоштовно вибрати собі будь-яку

локацію, вирішила працювати у найскромнішій місцині для простих людей. Якби я була Нгугі, в мене був би величезний кабінет з вікнами, що виходили на Пасаж в Олдріні. Там був би бар з напоями, шкіряні крісла — все, що буває у заможних людей. А ще обов'язково був би особистий помічник — такий собі добрий велетень, що завжди називав би мене босом.

Нгугі обходилася без усього цього. В неї навіть не було секретаря. На її дверях всього-на-всього висіла табличка: «Адміністратор Фіделіс Нгугі». Ну що ж, треба визнати, вона не була президентом США. По суті, вона була мером невеличкого міста.

Я натиснула на кнопку біля дверей. Зсередини почувся звичайнісінький електричний дзвінок.

— Заходьте, — промовив голос Нгугі.

Я відчинила двері. Її кабінет виглядав ще простіше, ніж я собі уявляла. Він був просто-таки спартанський. На голих алюмінієвих стінах було прикріплено кілька полиць, а на них — сімейні фотографії. Її металевий стіл, здавалося, потрапив сюди просто з п'ятдесятих років двадцятого століття. Зате у неї було справжнє офісне крісло — мабуть, єдина поступка сучасним зручностям. Що ж, якби мені було сімдесят років, я теж хотіла б сидіти у зручному кріслі.

Вона щось набирала на ноутбучі. Старші покоління людей досі користувалися старою технікою. Їм не подобалися гізми і пристрої з голосовим інтерфейсом.

Навіть сидючи за столом, їй якось вдавалося виглядати велично і зберігати впевненість у собі. На ній був звичайнісінький одяг і традиційна пов'язка дхуку. Вона закінчила речення і усміхнулася мені.

— Жасмін! Рада тебе бачити, дороженька. Будь ласка, сідай.

— Дякую. Зараз сяду.

Я сіла на один із двох порожніх стільців перед її столом. Вона склала руки і похилилася до мене.

— Я хвилювалася за тебе, дороженька. Чим можу допомогти?

— В мене є кілька запитань з економіки.

— З економіки? Так, я трохи на ній знаюся.

Це було аж занадто скромно сказано. Цій жінці вдалося перетворити Кенію на світовий центр космічної промисловості. Вона заслужувала на Нобелівську нагороду — навіть на дві: премію в галузі економіки, і премію миру.

— Що вам відомо про телекомунікаційну галузь на Землі? — запитала я.

— Це дуже загальна тема, дорогенька. Ти могла б трохи уточнити?

— Я маю на увазі, скільки там грошей? Скільки вони заробляють?

— Можу висловити лише приблизний здогад. Ти маєш на увазі усю світову телекомунікаційну індустрію? Десь приблизно 5–6 трильйонів доларів на рік.

— Ніфіга собі! Ой, перепрошую.

— Нічого страшного, Жасмін. Ти завжди була емоційною.

— Як же вони стільки заробляють?

— У них безліч клієнтів. Кожна телефонна лінія, кожна лінія кабельного інтернету, кабельного телебачення... Вони заробляють на всьому — платить або кінцевий клієнт, або рекламодавець.

Я опустила погляд. Це треба було обмірковувати.

— Жасмін?

— Вибачте, трохи втомилася. Чесно кажучи, в мене похмілля.

Вона усміхнулася.

— Ти ще молода. Я впевнена, похмілля скоро минеться.

— Скажімо, хтось розробить революційний винахід — новітній волоконно-оптичний кабель, що потребує менших затрат на обслуговування, має кращу пропускну здатність і надійність.

Вона відхилилася на спинку крісла.

— Якщо він коштуватиме не більше, ніж сучасні кабелі, це буде величезний прорив. Виробники просто купатимуться в грошах.

— Так, — сказала я. — Тепер скажімо, що прототип цього нового волоконно-оптичного кабелю був створений у спеціальному супутнику на навколоземній орбіті з центрифугою на борту. Про що це могло б вам сказати?

Вона здивувалася.

— Дивна якась виходить розмова, Жасмін. Що взагалі відбувається?

Я стукала пальцями по нозі.

— Розумієте, як на мене, це означає, що такий зразок не можна виготовити у земних умовах, і це єдина причина спеціально створювати супутник.

Вона кивнула.

— Звучить логічно. Чи правильно я розумію — щось таке справді розробляється?

Я вела своєї:

— Але супутник був із центрифугою. Значить, сила тяжіння їм потрібна — просто на Землі вона завелика. А що, якщо сила тяжіння на Місяці якраз підійде?

— Якась дуже конкретна виходить гіпотеза, дороженька.

— Ага, можете з мене сміятися.

Вона підперла рукою підборіддя.

— В такому разі, звісно, можна виробляти це волокно тут.

— Отже, хочу почути вашу думку — а ви в цьому тямите. Де краще було б виробляти цей уявний товар: на навколоземній орбіті чи на Артеміді?

— На Артеміді, — відповіла вона. — Поза всяким сумнівом. Тут у нас вдосталь навчених кадрів, розвинена промислова база, транспортна інфраструктура, а також налагоджені поставки з Землі і на Землю.

— Справді, — кивнула я. — Я так і думала.

— Що ж, звучить багатообіцяюче, Жасмін. Тобі запропонували можливість інвестувати гроші? Ти через це сюди прийшла? Якщо цей винахід справжній — він точно вартий уваги.

В мене з лоба котився піт. На плюс дев'ятнадцятому поверсі «Конрада» була цілком прийнятна температура, 22 градуси за Цельсієм — та все одно я спітніла. Я подивилася їй в очі.

— Знаєте, що тут дивного? Ви нічого не сказали про радіо і супутники.

Вона підперла голову.

— Що, дороженька?

— Коли ви говорили про телекомунікаційну галузь, ви назвали інтернет, телефон і телебачення — але ні слова не сказали про радіо і супутники.

— Так, вони теж туди входять.

— Ага, — сказала я. — Але ви про них не згадали. Ви говорили тільки про ті види телекомунікацій, у яких використовується оптоволокно.

Вона знизала плечима.

— Ну, ми ж говоримо про волоконну оптику — цілком природно, що я так сказала.

— Але на той момент я ще не говорила про оптику.

— Напевно, говорила.

Я похитала головою.

— З пам'яттю в мене все гаразд.

Вона зіщулила очі.

Я витягнула з черевика ножа і тримала його напоготові.

— Як «О Палачію» дізналися координати мого гізмо?

Вона дістала з-під столу пістолет.

— Це я їм сказала, де він.

— Пістолет?! — здивувалася я. — Як вам вдалося доставити сюди пістолет? Я ніколи не доставляю зброї.

— Так, я завжди це цінувала, — відповіла вона. — Можеш опустити руки, але ніж викинь.

Я виконала її вказівки. Ніж полетів на підлогу. Вона тримала пістолет націленим на мене.

— Чи можу я запитати, чому ти почала мене підозрювати?

— Це звичайний процес виключення. Руді довів, що це не він мене здав. А ви — єдина людина, що має доступ до місцезнаходження мого гізмо.

— Логічно. Але я зовсім не така лиха, як тобі здається.

— Ага, — з недовірою глянула я. — Але ж вам відомо усе про ZAFO?

— Так.

— І ви збираєтеся заробити на цьому величезні гроші?

Вона насупилася.

— Невже ти про мене такої поганої думки? Я не зароблю на цьому жодного тага.

— Але... тоді... чому?

Вона зручніше влаштувалася у кріслі і тепер тримала пістолет не так рішуче.

— Ти правильно здогадалася про гравітацію. ZAFO — це кристалічна кварцоподібна структура, яка формується при силі гравітації, що дорівнює 0,216 земної. На Землі її виготовити неможливо. Але тут — з використанням центрифуги — така можливість є. Ти дуже розумна дівчина, Жасмін. Якби ж тільки ці здібності та в правильне русло...

— Якщо ви збираєтеся читати мені нотацію про втрачений потенціал, то краще просто застрельте, добре?

Нгугі усміхнулася. Навіть з пістолетом в руці вона виглядала, як добра бабуся — так, наче збиралася дати мені цукерочку перед тим, як прострелить голову.

— Ти знаєш, на чому Артеміда заробляє гроші?

— На туризмі.

— Ні.

Я закліпала очима.

— Наших прибутків від туризму замало. Так, це значний відсоток нашого бюджету — але їх менше, ніж хотілося б.

— Але ж наша економіка стабільна. Туристи купують наші товари, компанії платять гроші працівникам, працівники харчуються, сплачують за оренду і так далі... Якщо ми всі досі тут, то все в порядку, правильно? Чи я щось залишила поза увагою?

— Так. Імміграцію. Раніше на Артеміду переїжджали люди, привозили сюди всі свої заощадження і витрачали їх тут. Поки наше населення продовжувало зростати, все було добре. Але зростання більше немає.

Вона відвела пістолет від мене, але досі тримала його в руці. Тепер можна було не боятися, що вона випадково чхне і вб'є мене.

— Уся система мимоволі перетворилася на фінансову піраміду — і ми лише починаємо відчувати наслідки.

Вперше за час цієї розмови моя увага не була прикута до пістолета.

— Це значить... ми... наше місто збанкрутує?

— Так, якщо не вжити заходів. Але ZAFO — наш рятівник. Телекомунікаційна промисловість буде вдосконалюватися, а єдине місце, де можна недорого виготовляти ZAFO — тут. Промисловість розквітне. Відкриватимуться фабрики, люди приїжджатимуть сюди в пошуках роботи. Усі процвітатимуть і... — на її обличчі засяяв оптимізм, — наша економіка нарешті стане експортно орієнтованою.

— Скло, — сказала я. — Вся справа була в склі, правильно?

— Так, дорогенька, — сказала Нгугі. — ZAFO — чудовий матеріал, але, як уся волоконна оптика, це передусім скло. А скло — це просто кремній і кисень. І те, і інше утворюється під час виробництва алюмінію.

Вона провела рукою по алюмінієвому столу.

— Правда ж, цікава річ — економіка? Всього через рік алюміній стане побічним продуктом виробництва кремнію. І цей алюміній нам також знадобиться. У зв'язку з напливом людей тут розгорнуться будівельні роботи.

— Ого, — сказала я. — Ви справді знаєтеся на економіці.

— Так, я цим усе життя займаюся, дороженька. Врешті-решт, це єдина річ, яка має значення. Щастя, здоров'я, безпека людей — усе залежить саме від неї.

— Так, у вас добре виходить. Ви створили економіку Кенії, а тепер робите те ж саме для нас. Ви — справжня героїня, і я повинна бути вам за це вдячна... ага, зовсім забула — ви ж мене здали!

— Ой, ну будь ласка! Я ж розумію, що ти не така дурна, щоб увімкнути гізмо, не вживши запобіжних заходів.

— Але ж ви вказали «О Палачію» його місцеперебування?

— В непрямий спосіб.

Вона поклала пістолет на стіл. Задалеко від мене — я не зможу кинутися і вхопити його. Нгугі виросла у зоні бойових дій, і я була не в настрої перевіряти, наскільки збереглися її рефлекси.

— Кілька тижнів тому відділ інформаційних технологій повідомив про хакерську атаку на мережу гізмо. Хтось намагався зламати нас із Землі і дістати інформацію про твоє місцезнаходження. Я дала вказівку відділу ІТ вимкнути систему безпеки і дозволити хакеру отримати інформацію. Ось як це було зроблено: спеціалісти завантажили попередню версію драйвера — ту, в якій була відома прогалина в безпеці — щоб хакер зміг нею скористатися. Не знаю подробиць — я не дуже знаюся на техніці. Але в результаті хакер встановив програму, що давала змогу отримати інформацію про координати твого гізмо.

— Якого біса ви це зробили?

— Щоб приманити вбивцю. Щойно ти ввімкнула гізмо, я повідомила Руді про твою присутність. Я припустила, що «О Палачію» повідомить про тебе свого вбивцю — Альвареса. Сподівалася, що Руді його впіймає.

Я насупилася.

— Здається, Руді про це не знав.

Вона зітхнула.

— У нас із Руді... складні стосунки. Він не схвалює синдикатів і непрямих заходів, яких я вживаю. Він хотів би мене позбавитися — і, чесно кажучи, це бажання взаємне. Якби я попередила його, що там буде кілер, він почав би допитуватися, звідки я про це знаю. Потім почав би розслідувати, у який спосіб кілер отримав інформацію — одним словом, завдав би мені клопоту.

— Отже, ви зіштовхнули Руді з убивцею, не попередивши його?

Вона похилила голову.

— Не дивися на мене так. Мене аж сум бере. Руді — чудово підготовлений поліцейський; він знав, що вирушає у потенційно небезпечне місце. До того ж він майже впіймав Альвареса. Моя совість чиста. Якби я повинна була зробити це ще раз, то зробила б. Дивися на справу ширше, Жасмін.

Я склала руки.

— Ви були в Тронда кілька днів тому. Ви замішані у цьому з самого початку?

— Я ні в чому не замішана. Він розповів мені про ZAFO і про свої плани зайнятися бізнесом з виробництва кремнію. Він хотів поговорити про контракт на кисень, укладений з «Санчес». У нього були підстави вважати, що невдовзі вони порушать договірні умови. Він хотів, щоб я знала, що в нього на такий випадок є кисень.

— І вас це не насторожило?

— Звісно ж, насторожило — але на кону було майбутнє міста. Кримінальний синдикат от-от міг захопити найважливіший ресурс на Місяці. Тронд запропонував мені рішення: угода дістанеться йому, але її потрібно буде оновлювати раз на шість місяців. Якщо він штучно завищить ціни, або ж занадто втручатиметься у виробництво ZAFO, то втратить угоду. Він залежатиме від мене, бо я повинна буду продовжувати дію угоди, а я залежатиму від нього, бо він вироблятиме кремній, необхідний для виробництва ZAFO. Це повинно було забезпечити баланс.

— А що ж пішло не так?

Вона стисла губи.

— Джин Чу. Він приїхав сюди з думкою заробити якнайбільше грошей — і в нього таки вийшло. Він розповів Тронду про ZAFO кілька місяців тому, але Тронд хотів отримати зразок для обстеження спеціалістами — доказ, що ZAFO справді існує, а не просто якісь казочки.

— Отже, Джин Чу показав йому ZAFO, і Тронд йому заплатив. А тепер Джин Чу продав ту ж саму інформацію «О Палачію»?

— Еге ж. Будь-яку таємницю можна продати кілька разів.

— От малий покидьок!

Вона зітхнула.

— Уяви собі, яку вагу ця звістка мала для «О Палачію». Їхня маленька компанія для відмивання грошей раптом отримала перспективу стати на порозі багатомільярдної галузі промисловості. Звісно, вони одразу ж ухопилися за цю ідею. На щастя, Артеміда далеко від Бразилії, а тут у них був тільки один найманий вбивця.

— То що ж тепер буде?

— Я впевнена, що «О Палачію» вже скупили всі можливі квитки на Місяць. За кілька тижнів на Артеміді буде повно їхніх людей. Вони захоплять виробництво кремнію і отримуватимуть безкоштовну енергію в обмін на кисень. Завдяки цій клятій угоді ніхто не зможе з ними конкурувати. Крім того, вони вже почали наступну фазу — захоплення виробництва скла.

Вона багатозначно подивилася на мене.

— От чорт! Це ж Квінслендська фабрика скла.

Нгугі кивнула.

— Пожежа майже напевно була влаштована Альваресом. Він не звик сидіти без діла, правда? Заснувавши власну фабрику скла, «О Палачію» контролюватимуть і виробництво, і постачання. Це і є той печерний капіталізм, якого тепер можна чекати.

— Але ж ви адміністратор. Зробіть щось!

Вона подивилась на стелю.

— У них і фінансова база, і наймані вбивці. Вони можуть робити у місті що завгодно. Це як Чикаго у двадцятих — тільки в сто разів гірше. Я буду безсила.

— Було б добре, якби ви хоча б чимось допомогли.

— А я і допомагала, — відповіла вона. — Руді одразу зрозумів, що диверсантка ти. Він показав мені відео з тим дурним перевдяганням у Центрі відвідувачів.

Я опустила голову.

— Він хотів одразу тебе заарештувати. Я сказала йому, що я не переконана, і що мені потрібно більше доказів. Я знала, що це допоможе тобі виграти трохи часу.

— То ви стали моїм ангелом-охоронцем?

— Ти була блискавичником. Я знала, що «О Палачію» тримають у місті принаймні одного головоріза. Ти допомогла вивести його на світло. Тепер його впіймано. Дякую.

— Я була приманкою?

— Звісно. Ти й досі приманка. Ось тому я вчора втрутилась і зробила так, щоб Руді тебе відпустив. Я не знаю, що «О Палачію» роблять далі — але знаю, що вони роблять це з тобою.

— Та ви... Ви справжня сука! Ви знаєте це?

Вона кивнула.

— Так, я мушу такою бути. Створення цивілізації — невдячна праця, Жасмін. Але яка альтернатива? Не мати цивілізації взагалі?

Я поглянула на неї з ненавистю. На неї це не справило враження.

— То що мені зараз робити?

— Гадки не маю.

Вона вказала на двері.

— Але краще починати вже зараз.

Я залізла у свою нору, закрила за собою панель і в темряві згорнулася м'ячиком. Від утоми я мала б одразу заснути, але чомусь мені не спалося.

Усе давалося взнаки: постійна небезпека, бідність, злість, і найгірше зло — величезна втома. Я була вже не сонною, а, як любив казати батько, перевтомленою. Він говорив це слово тоді, коли заганяв мене, вперту восьмирічну дівчинку, лягти поспати вдень.

Якийсь час повоштузившись, я так і не змогла знайти зручного положення. В мені боролися два бажання — відключитися і натовкти комусь пику. Думки плуталися. Треба було піти кудись в інше місце.

Я відчинила панель. Так, мене можуть побачити — але мені вже все одно.

«Але куди тепер?» — пробурмотіла я сама до себе.

Раптом мені на руку впала крапля. Я поглянула на стелю. У холодному повітрі мінус двадцять сьомого поверху Біна часто збирався конденсат. Але через поверхневий натяг води й невисоку місячну гравітацію краплі падали нечасто — лише коли назбирається вдосталь рідини. Але ніякої води наді мною не було.

Тоді я торкнулася рукою обличчя. «От чортівня!»

Вода капала з мене. Це були сльози.

Мені треба було десь проспатися. Добряче проспатися. Якби я хоч трохи могла мислити логічно, то вже була б у готелі. Цього разу Нгугі не стала б допомагати «О Палачію» знайти мене.

Електроніці я більше не довіряла. Подумалося про те, щоб піти до імама — туди, де був тато. Імам прийняв би мене. До того ж, на якомусь глибинному рівні хотілося повернутися до татка. Я струснула головою і відчитала себе. Його не можна було у це вплутувати.

Через п'ятнадцять хвилин я допленталася коридорами до свого пункту призначення і натиснула на кнопку дзвінка. Була вже третя ранку, але зараз мені було не до ввічливості.

За хвилину Свобода відчинив двері. Він був вбраний у піжаму — так, наче телепортувався на Місяць десь із 1954 року. Він подивився на мене заспаними очима:

— Джаз?

— Мені треба.... — тут слова застрягли в горлі. Я зірвалася на істеричний плач. «Візьми себе в руки!»

— Мені треба виспатися. Боже, Свободо, мені треба виспатися.

Він відчинив двері ширше.

— Заходь, заходь...

Я попленталася за ним.

— Мені. Дуже треба. Я втомилася, Свободо. Дуже втомилася.

— Добре-добре, нічого страшного, — говорив він, протираючи очі. — Ліжко твоє. Я візьму кілька ковдр і влаштуюся на підлозі.

— Ні-ні, підлоги з мене цілком досить.

Мої очі вже заплющувалися самі собою.

В мене підкосилися коліна — я впала. Падати на Місяці доволі зручно: тут не так сильно б'єшся об підлогу.

Свобода підхопив мене. Я опинилася на ліжку — лежала і відчувала сліди його тепла. Мене вкрили ковдри. Нарешті я почувалася в безпеці — і негайно заснула.

Прокинувшись, я кілька секунд насолоджувалася приємною ранковою амнезією. На жаль, вона протривала довго.

Мені пригадалося, що було вночі. Я аж примружилася. Боже, одна справа — бути жалюгідною слабачкою, і зовсім інша — постати такою перед кимось.

Я потягнулася у ліжку Свободи і позіхнула. Це вже не вперше я прокидалася вдома у хлопця, виснажена і сповнена докорів сумління. Але, скажу я вам, виспалася я чудово — вже давно мені так не спалося.

Свободи не було видно. Ковдра і подушка на підлозі доводили, що він повадився як справжній джентльмен. Це було його ліжко, тож спати на долівці належало мені. Або ж ми могли б спати на ліжку вдвох.

Мої черевики були акуратно складені біля тумбочки. Очевидно, він зняв їх, поки я спала. Усе решта залишилося на мені. Спати в одязі — не найкраще, але краще вже так, ніж якби хтось роздягав моє знечулене тіло серед ночі.

Витягнувши з кишені гізмо, я поглянула на годинник. Це ж треба! Вже минув полудень. Я проспала чотирнадцять годин. На тумбочці поряд зі мною стояли пластівці з жижі і записка: «Джаз, це твій сніданок. Сік у холодильнику. Свобода».

Я взяла пластівець і почала їсти, далі відкрила міні-холодильник. Уявлення не мала, що це за сік — але одразу ж налила собі склянку. Це виявився відновлений морквяно-яблучний сік. Смак був відстійний. І хто змішує моркву з яблуком? Певно, українці.

Чим же я зможу йому відплатити? Вечерею? Якимось дорогим лабораторним обладнанням? А може, переспати з ним? Щодо останнього пункту — це я, звісно, пожартувала. Аж сама до себе засміялася. А потім перестала сміятися і замислилася.

Овва. Схоже, я ще не прокинулася.

Я неквапливо прийняла душ. Це нагадало мені про те, чого я прагнула: щоб у мене був свій душ. Неймовірно приємно, коли можеш пройти усього три метри і опинитися у приватному душі. Аж пекельно приємно.

Не хотілося знову вдягати брудний одяг, в якому я спала. Понишпоривши у шафі Свободи, я знайшла футболку підходящого розміру і накинула її на себе, поверх нижньої білизни. На жаль, жіночої нижньої білини у шафі Свободи не знайшлося — а якби я її там знайшла, то в мене було б до нього багато запитань. Його футболка була мені майже як сукня — Свобода значно вищий за мене.

Добре. Я відпочила, помилася, в мене прояснилося в голові. Час сісти й подумати. Як мені з цього виплутатися? Я сіла за стіл і витягнула гізмо. На столі був вбудований монітор. На ньому з'явилися піктограми мого робочого столу. Я клацнула пальцями і витягнула з-під столу клавіатуру.

Протягом кількох наступних годин, попиваючи морквяно-яблучний сік (з часом він таки починає подобатись), я дізналась про Алюмінієвий комбінат «Санчес» усе, що можна: як вони працюють, скільки приблизно заробляють, хто керівник. Але це була приватна компанія, що належала «Сантьяго Холдінгз Інкорпорейтед» (наскільки я розумію, їхньою мовою це означає «О Палачіо») — тому інформації у відкритому доступі було небагато.

Я пошукала інформацію про Лоретту Санчес і знайшла її наукову дисертацію, присвячену вдосконаленню процесу високотемпературного очищення алюмінію. Тут потрібно було перерватися на вивчення основ хімії — все необхідне є в інтернеті. Зрозумівши суть, я змушена була визнати: вона — справжній геній. Вона зробила справжню революцію в цій системі і пристосувала її до використання на Місяці.

Та все одно, коли з нею зустрінуся — їй буде непереливки.

Певно, на ці дослідження в мене пішла не одна година — Свобода повернувся з роботи.

— О, привіт! Як почуваєшся? Е-е-е...

Відірвавши очі від монітора, я спробувала зрозуміти, через що він «завис». Він стояв і витріщався на мене. Я опустила погляд. На мені досі була футболка, знайдена в його шафі. Треба визнати: я мала досить звабливий вигляд.

— Сподіваюся, ти не проти, — сказала я, вказавши на футболку.

— Н-ні, жодних проблем. Тобі дуже личить. Я маю на увазі... твої груди... Крізь цю футболку вони...

На якусь мить він затнувся.

— Що ж, коли це все закінчиться — якщо я залишуся жива — я таки дам тобі кілька уроків спілкування з жінками.

— Що?..

— Тобі й справді треба попрацювати над тим, як розмовляти з жінками — і взагалі трохи більше про них дізнатися, зрозуміло?

— О, так, це було б дуже корисно, згоден.

Він зняв із себе лабораторний халат і повісив на стіні. Навіщо ходити у лабораторному халаті, якщо можна залишити його в лабораторії? Річ у тому, що чоловікам також подобаються модні речі — хоч вони цього й не визнають.

— Схоже, ти добре поспала. А чим зараз займаєшся?

— Трохи почитала про алюмінієвий комбінат «Санчес». Треба розібратися, як же змусити їх зупинити виробництво. Зараз це моя єдина надія на виживання.

Він сів на ліжко поряд зі мною.

— Ти впевнена, що не боїшся з ними задиратися?

— А що вони роблять? Уб'ють мене двічі? Вони вже за мною ганяються.

Він подивився на екран.

— То це і є їхній процес виробництва алюмінію?

— Так. Його називають Кембриджським процесом FFC.

Він виструнчився.

— Звучить круто!

Ну звісно. Це так схоже на Свободу! Він нахилився, щоб краще роздивитися схему на екрані. Там були розписані хімічні процеси на кожному етапі виробництва.

— Я чув про цей процес, але ніколи не читав про нього детально.

— Зараз вони охороняють заготівельник. Отже, треба буде влаштувати диверсію на самому комбінаті.

— В тебе є план? — запитав він.

— Так. Принаймні початок плану. Але заради його здійснення доведеться зробити щось таке, чого я страшенно не люблю.

— І що ж?

— Мені доведеться просити про допомогу.

Він підняв обидві руки.

— Ну що ж, моя допомога тобі забезпечена. Я ладен зробити будь-що.

— Дякую, друже. Ловлю тебе на слові.

— Не кажи до мене «друже», — пробурмотів він.

Я затнулася.

— Добре... не казатиму. А чому ні?

— Одного дня я дам тобі уроки спілкування з чоловіками, — відповів він.

Я натиснула на кнопку дзвінка вже вчетверте. Вона була вдома — просто не хотіла відчиняти.

Головний вхід маєтку Ландвіка був завалений квітами від доброзичливців, які приходили долучитися до трауру. Більшість квітів

були штучні, але серед них виявилось і кілька справжніх зів'ялих букетів — це свідчило про те, наскільки багатих друзів мав Тронд.

Ніколи б не подумала, що сумуватиму за насупленим обличчям Ірини. Але зрозумівши, що вона не відчинить мені двері, я раптом відчула смуток.

Ніхто не відчиняв. Я постукала у двері кулаком.

— Лін! Це Джаз! Я знаю, що зараз не найкращий час, але нам треба поговорити.

Ще трохи почекавши, я вже збиралася йти. Але раптом двері клацнули і відчинилися. На більше запрошення годі було й чекати. Я переступила через купу букетів і зайшла. Фойє, що завжди було залите світлом, тепер оповила темрява. Сюди проникало лише слабке світло з вітальні — інакше було б зовсім темно. Там, де була розбризкана кров, хтось намалював на стіні понад десяток кіл. Тепер кров уже очистили — певно, після того, як на місці злочину попрацювали Руді і лікар Руссель, було запрошено професійну прибиральну службу.

Я зайшла до освітленої вітальні. Вона також змінилася в гірший бік. Усі меблі тепер були розставлені під стінами. Величезний перський килим, який колись прикрашав підлогу, зник. Що ж, деякі речі важко відчистити.

Лін сиділа на дивані у кутку, майже в цілковитій темряві. Вона була дівчинкою-підлітком з багатіїв, і щодня витрачала на свою зовнішність по дві години. Але зараз на ній були спортивні штани і футболка. На ній не було макіяжу; на обличчі — сліди сліз, а волосся зіbrane у хвіст. Зазвичай це означає, що людині вже все байдуже. Її милиці були розкидані на підлозі. Вона тримала наручний годинник і дивилася на нього порожніми очима.

— Привіт, — промовила я зніжковитим тоном, яким зазвичай говорять до тих, у кого сталося лихо. — Тримаєшся?

— Це Патек Філіпп, — відповіла вона. — Від найкращого виробника годинників на Землі. Годинник з автопід заводом, хронографом, часовою зоною — усім, що завгодно. Батько носив тільки найкраще.

Я сіла на дивані поруч.

— Він зв'язався з виробниками у Женеві, і спеціально для нього до моделі внесли зміни, — продовжувала вона. — Тут замінили

систему автопідзаводу. Поставили тягарець з вольфраму, щоб годинник міг працювати за умов місячної гравітації.

Вона схилилася до мене і показала циферблат.

— А ще він попросив їх замінити індикатор фази Місяця на індикатор фази Землі. Це було складніше, тому що фази Землі змінюються у протилежному порядку. Вони навіть змінили назву часової зони — замість слова «Найробі» тут написано «Артеміда».

Вона вдягнула годинник на руку.

— Бачиш, він завеликий для мене. Я не зможу його носити.

Вона опустила руку вниз. Годинник з'їхав і впав на диван. Вона схлипнула.

Я взяла годинник у руки. Я на годинниках не знаюся, але виглядав він справді чудово. Дванадцятую годину було позначено смарагдом, а решту одинадцять — діамантами.

— Руді впіймав того, хто це зробив, — повідомила я.

— Так, я чула.

— Він усе життя гнитиме у Норвезькій в'язниці, або ж його просто стратять у Росії.

— Це не поверне тата з Іриною, — відповіла вона.

Я поклала руку їй на плече.

— Співчуваю з приводу втрати.

Вона кивнула. Я зітхнула, щоб заповнити незручну паузу.

— Послухай, Лін. Не знаю, що розповідав тобі Тронд про свої бізнесові справи...

— Я знаю: в нього був нечесний бізнес, — відповіла Лін. — Але мені все одно. Це був мій тато.

— Люди, що його вбили, пов'язані з алюмінієвим комбінатом «Санчес».

— Так, «О Палачіо». Руді розповідав. До вчорашнього дня я про них не чула.

Вона затулила обличчя руками. Я думала, вона зараз розплачеться — і це було б цілком зрозуміло. Але цього не сталося. Повернувшись до мене, вона витерла очі.

— Це ти знищила заготівельники «Санчес»? Ти отримала це завдання від тата?

— Так.

— Навіщо?

— Він хотів отримати контроль над алюмінієвою промисловістю — точніше, це вже була б кремнієва промисловість. Перебій у виробничому циклі «Санчес» дозволив би йому отримати від міста контракт, необхідний для здійснення плану.

Лін дивилася порожніми очима. Вона кивнула.

— Так, дуже на нього схоже. Він завжди шукав обхідних шляхів.

— Слухай, в мене ідея, — сказала я. — Але мені потрібна твоя допомога.

— Чим може допомогти сирота-інвалід?

— Сирота-інвалід-мільярдер.

Витягнувши на дивані ноги, я сіла навпроти неї.

— Я хочу здійснити план Тронда. Хочу зробити так, щоб «Санчес» не зміг постачати кисень. Мені потрібно, щоб ти була наготові, і щоб контракт дістався тобі. Коли ти це зробиш, «О Палачіо» самі захочуть продати тобі алюмінієвий комбінат.

— І чому ж вони продадуть його мені?

— Бо інакше ти створиш своє підприємство, запропонуєш кращі ціни завдяки доступу до безкоштовної енергії, і вони збанкрутують. Вони бандити, але на бізнесі все ж таки знаються. Ти запропонуєш їм чималу суму, і це буде цілком прийнятним варіантом порівняно з тим, щоб сидіти склавши руки і дивитися, як компанія занепадає. Вони приймуть цю пропозицію. Тобі ж належать всі холдинги Тронда, правильно?

— Ще ні. Там крутяться мільярди євро, доларів, ієн і всіх інших валют. Це величезні компанії, інвестиційні портфоліо — купа всього. Але поки мені не виповниться вісімнадцять, цим розпоряджаються інші люди. Щоб повністю владнати справи зі спадщиною, піде не один місяць, а може навіть не один рік.

— Але це не стосується артемідівських тагів. Їх не регулює ніяке законодавство — і це тобі на руку. Його рахунки стали твоїми тієї миті, коли пані Руссель констатувала смерть. А я чула, що він перевів у таги величезні суми грошей, готуючись до купівлі алюмінієвого комбінату. Значить, в тебе достатньо грошей, щоб це могло здійснитися.

Вона мовчки дивилася перед себе.

— Лін?

— Річ не в грошах, річ у мені. Я не можу цього зробити. Я — не тато. Він у всьому цьому розбирався, а я взагалі не тямлю, що роблю.

Я крутила годинник у руках. На задній платиновій пластині був якийсь напис норвезькою. Я показала його Лін.

— Слухай, а що тут написано?

Вона поглянула на напис.

— «Himmelen er ikke grensen». Це означає: «Навіть небо — не межа».

— Він був дуже впевнений у собі.

— І саме через це загинув.

Порившись у кишені, я дістала швейцарський армійський ніж. За допомогою щипців витягла осі з металевого браслета. Вийнявши три ланки, я поставила осі назад, взяла Лін за руку і вдягнула годинник їй на зап'ястя. Вона здивувалася, але не пручалася. Я защебнула пряжку годинника.

— Ось, тепер твій розмір.

Вона потрусила рукою — годинник залишився на місці.

— Він важкий.

— Нічого — звикнеш.

Вона довго роздивлялася циферблат, потім стерла зі скла якусь пилінку.

— Так, мабуть, доведеться.

— Отже? — запитала я.

— Добре, я згодна.

Вона знову поглянула кудись уперед.

— Вируби цих покидьків.

Раніше я ніколи цього не помічала, але очі в неї були батькові.

Дорогий Кельвіне!

Дякую за допомогу. Я була по вуха в лайні. Зараз також у лайні, але вже по пояс.

Річ у тому, що я воюю з Алюмінієвим комбінатом «Санчес». Деталі розповім пізніше.

Зараз хочу попросити ще про одну послугу. Комбінат розміщений у міні-куполі поряд із реакторами. Цей комплекс реакторів і комбінату всього за кілометр від міста. Шукаючи інформацію, я знайшла статтю двадцятирічної давності про «переговори» між «Санчес» і ККК. ККК

втручалася у процес проектування, і «Санчес» це не подобалося. Вони вже хотіли подати до Кенійського суду.

Аргумент «Санчес» був такий: «Це наш комбінат і нам не потрібне нічиє схвалення. Йдіть у дупу».

Відповідь ККК була така: «Від комбінату до реакторів всього 200 метрів. Ми маємо впевнитися, що комбінат не становить небезпеки. Без нашого схвалення ви не отримаєте права оренди, малі покидьки».

Вреїті-реїт, ККК перемогла — адже міні-купол належить їм. Вони ніколи нічого не продають, тільки здають в оренду.

В будь-якому разі десь у ККК лежать детальні креслення комбінату. Дуже-дуже детальні — з переліком усіх можливих ділянок, де може виникнути небезпека, і описом запобіжних заходів. Мені потрібно, щоб ти дістав ці документи. Я знаю, що ти працюєш зовсім в іншому відділі ККК. Утім, для тебе це завдання значно простіше, ніж для пересічної людини. Якщо на це піде трохи грошей, нічого страшного — я тобі потім відплачу.

Дорога Джаз!

Плани в додатку. Їх було навдивовижу легко дістати. Вони не становлять комерційної таємниці і не вважаються частиною опису виробничих процесів, що охороняються авторським правом. «Санчес» не розголошував хімічної сторони виробничого процесу, але все решта представлено на їхніх архітектурних планах.

В мене є знайомий, з яким ми часом випиваємо. Він працює в лабораторії, у будівлі № 27. Колись вони брали участь в оцінці безпеки комбінату. Він скачав ці документи з комп'ютера свого начальника — там навіть пароля немає. Я йому тільки пиво поставив.

Отже, вся операція коштувала два пива — я не міг не скласти компанію. Нехай це буде 50 тагів.

Дорогий Кельвіне!

*Дякую, друже! З мене ще одне пиво — запиши собі 75
тагів.*

На дверях була табличка: «Зачинено. Приватний захід».

— Ти не мусив цього робити, Біллі, — сказала я.

— Нічого страшного, солоденька, — відповів він. — Тобі потрібно було місце для зустрічі — ось воно.

Зачинивши за собою двері «Гартнелз», я сіла на своє звичне місце.

— Але ти втрачаєш прибутки.

Він усміхнувся.

— Повір мені, солоденька, я заробив на тобі набагато більше, ніж втрачу, зачинивши заклад на одну годину о вранішній порі.

— Добре, дякую.

Я постукала по стійці.

— Раз вже я тут...

Він налив мені пінту пива і передав кухоль.

— Привіт, — сказав Дейл, зайшовши у двері. — Хотіла мене бачити?

— Так, — відповіла я і відпила пива. — Не хочеться розповідати одне і те ж знову і знову, тож сідай і почекай, поки всі зберуться.

— Серйозно? — пробурмотів він. — Та в мене є кращі справи, ніж...

— Пиво з мене.

— Що ж, тоді пінту найкращого, Біллі.

Він сів на місце.

— Це відновлене лайно, — сказав Біллі.

Далі на милицях зайшла Лін Ландвік. Так, їй було всього шістнадцять — і вона прийшла у бар «Гартнелз». Але на Артеміді не встановлено мінімального віку, з якого можна пити. Це ще одне з тих нечітких правил, за які можна отримати прочуханки. Якщо в Біллі зрідка купували пиво підлітки — нічого страшного; але якби він зайшов надто далеко, на порозі з'явилися б обурені батьки.

Вона сіла за столик поблизу і склала милиці на край стільця.

— Як поживаєш, мала? — запитала я.

— Краще, — відповіла вона. — Не те що мені весело, але краще.

— Крок за кроком. Продовжуй у тому ж напрямку, — промовила я, піднявши кухоль.

— Дякую. Не знаю як підступитися до цієї теми, але... Батько тобі заплатив, чи в нього так і не було можливості?

Ой, ну це ж треба. Я планувала колись поговорити про це з Лін, але не зараз, поки вона ще у траурі.

— Знаєш, ні. Не заплатив. Але не хвилюйся про це.

— Скільки він був тобі винен?

— Лін, поговоримо про це пізніше.

— То скільки?

Це ж треба! Схоже, ця розмова має відбутися тут і зараз.

— Мільйон тагів.

— Ніфіга собі, — сказав Дейл. — Мільйон тагів?

Я не звернула на нього уваги.

— Але я не можу цього довести, ти не повинна вірити мені на слово.

— Твого слова цілком достатньо, — сказала вона. — Тато завжди говорив, що ти — найчесніша ділова людина, з якою він працював. Я перекажу гроші сьогодні.

— Ні, — запротестувала я. — Адже я не виконала обіцяного. Завдання полягало в тому, щоб зупинити виробництво кисню на комбінаті «Санчес». Якщо хочеш, можеш заплатити мені після того, як я це зроблю. Але ж тепер справа взагалі не в грошах, правильно?

— Я знаю, але угода — це угода.

— Біллі, — сказав Дейл, — тепер я питиму за рахунок Джаз. Вона мільйонерка!

— Зараз я в кращому разі «тисячниця», — відповіла я. — Тож купуй собі випивку сам.

Дейл замовив собі ще кілька кухлів пива, а Лін зосередилась на гізмі. Її життя ще довго не повернеться до норми; але цієї миті вона була схожа на звичайнісіньку дівчинку-підлітка, що бавиться телефоном.

Рівно о десятій ранку з'явився Боб Льюїс.

— Вітаю, Бобе, — сказала я.

— Вітаю, Джаз, — відповів він.

— Пива?

— Ні.

Він мовчки сів за одним столиком із Лін. Морські піхотинці вміють чекати.

Далі прийшов Свобода із ящиком електроніки. Він помахав рукою і почав підготовку. Цей бовдур приніс цифровий проектор і екран. Під'єднавши гізмо, Свобода запустив проектор — і, як це часто буває, щось не спрацювало. Він почав гратися з налаштуваннями — щасливий, наче поросся.

Тут не було ще однієї людини. Я дивилася на двері і з кожною хвилиною дедалі більше хвилювалася.

— Котра година? — запитала я, не звертаючись ні до кого конкретно.

Лін поглянула на годинник.

— 10:13 ранку. А ще зараз друга фаза Землі. Вона росте.

— Дякую за інформацію, — сказала я.

Нарешті двері відчинилися — і з'явився останній гість. Він провів по бару очима і зупинив погляд на мені. Я одразу ж відсунула кухоль із пивом. Ніколи не п'ю в його присутності.

— Вітаю, пане Башара, — сказала Лін.

Тато підійшов до неї і привітався.

— Панно Ландвік, дуже співчуваю щодо смерті вашого батька. Коли я почув цю звістку, я плакав.

— Дякую, — сказала вона. — Мені важко, але стає краще.

Боб підвівся з місця.

— Аммаре, радий вас бачити.

— І я вас. Як ваш всюдихід?

— Чудово, більше не протікає.

— Радий це чути.

Біллі перекинув через плече рушник.

— Налити вам соку? В мене тут є різні смаки. Найпопулярніший — виноградний.

— А журавлиновий є?

— Звісно, є.

Біллі налив йому склянку відновленого журавлиного соку. Дейл підняв свій кухоль.

— О, пан Башара!

Тато холодно подивився на нього.

— Дейл...

— Я забув, — сказав Дейл, — за що ви мене більше ненавидите: за те, що я гей, чи за те, що я єврей?

— Я ненавиджу тебе за те, що ти розбив серце моїй дочці.

— Гм... Справедливо.

Дейл повернувся до свого пива.

— Отже, заходить мусульманин до бару... — пожартувала я.

Він не засміявся.

— Я тут через те, що ти сказала, що я тобі потрібен. Якщо тут просто вечірка, то я краще повернуся до імама.

— Та я не...

— Пане Башара, — підвів голову Свобода. — Добридень! Ми ще не знайомі. Мене звуть Мартин Свобода. Я друг Джаз.

Батько потиснув йому руку.

— «Особливий друг»?

Я підкотила очі.

— Тату, я таким не займаюся. Може, це тебе вразить, але я не кохалася ні з ким із присутніх у цій кімнаті.

— Ну що ж, кімната не така вже й велика.

— Гостра відповідь. Зараховано, — сказав Свобода. — Але хотілося подякувати вам за те, як ви виховали Джаз.

— Ти так вважаєш? — запитав тато.

— Добре, — сказала я. — Починаймо.

Я підійшла до екрана. Свобода його нарешті налаштував. У нього завжди все працювало. Я перевела подих.

— Останнім часом багато всякого відбулося, і в багатьох із вас виникли запитання. Наприклад, у Боба, якому хотілося дізнатися, хто ж без дозволу вийшов у відкритий космос і влаштував вибухи. Батькові хотілося дізнатися, чому я змусила його ховатися в будинку імама. Сідайте, зараз я вам про все розповім.

І от, я розповіла їм усю цю моторошну історію. Про пожежу на Квінслендській фабриці скла, про те, як Тронд дав мені доручення, про те, як все пішло не по плану, і про те, як це було пов'язано з убивствами. Далі — про «О Палачію», про Шульгу і про Джина Чу. Я розповіла їм про контракт між містом і Алюмінієвим комбінатом «Санчес», а також про те, що Тронд хотів отримати цей контракт собі.

Далі я передала слово Свободі, який пояснив усе, що треба знати про ZAFO. Всі були вражені; наостанок я розповіла про десятки

бандитів, які, ймовірно, вже збираються на Артеміду.

Я закінчила. В кімнаті запала тиша.

Першим узяв слово Дейл.

— Думаю, ми всі погодимося, що ситуація зайшла задалеко. Але кілька десятків бандитів не можуть захопити Артеміду. Часом у нашому барі бували й більші бійки.

— Це не фільм про гангстерів, — відповіла я. — Вони не підуть товкти усім пики. Натомість вони охоронятимуть Алюмінієвий комбінат «Санчес», щоб захистити свої права на безкоштовну електроенергію. Поки вони ще не приїхали, ми можемо встигнути змінити ситуацію.

— Припускаю, ти задумала щось протиправне, — сказав батько.

— Дуже протиправне, — відповіла я.

Батько встав.

— Тоді я не братиму участі.

— Тату, це мій єдиний шанс залишитися живою.

— Нісенітниця. Ми можемо повернутися на Землю. Мій брат Табук візьме нас до себе.

— Ні, — похитала головою я. — Тікати — не варіант. Саудівська Аравія — це твоя давня батьківщина, але не моя. Там нас чекає лишень гравітаційна хвороба. Мій дім — це Артеміда. Я нікуди не поїду. До того ж мені зовсім не хочеться, щоб містом заволоділи бандити.

Він сів на місце. Дуже непривітно на мене подивився, але залишився. Що ж, це був хороший початок.

— Розкажи їм план, — підказав Свобода. — В мене готові всі ілюстрації.

— Добре, добре.

Він щось натиснув на гізمو, і на проекторі з'явилися архітектурні плани. Зверху було написано: «Купол алюмінієвого комбінату «Санчес». Металургійний аналіз».

Я вказала на екран.

— Купол комбінату набагато менший, ніж куполи, з яких складається місто. Він має лише тридцять метрів у діаметрі, але конструктивно не відрізняється. Він також оточений подвійним корпусом. Така була вимога ККК до всіх приміщень, у яких перебувають люди.

Ставши перед екраном, я вказувала на різні елементи зображення.

— Ось тут кімната керування. В ній є велике вікно, з якого видно все підприємство. Значить, мені треба буде поводитися дуже обережно.

— У кімнаті є повітряна ізоляція? — запитав тато.

— Ні. У ній те ж саме повітря, що й на решті підприємства. Робота налагоджена так, що треба часто виходити на основний поверх — і їм не хотілося б, щоб герметичні двері стали на заваді. На випадок, якщо щось піде не так, у них є кисневе укриття. Крім того, коли поїзд зупиняється на їхній станції, вони можуть сісти в нього.

— Ясно, — сказав тато.

Я продовжила.

— Дробильний пристрій розміщений зовні. Подрібнена сировина постачається через шлюз. Потім вона переміщується на нижній поверх. Центрифуга сортувальника відділяє анортит від інших мінералів. Потім він спікається на анодах і повертається наверх, у плавильну піч.

Я вказала на великий прямокутник посередині схеми.

— Ось тут, у плавильній печі, анортит розкладається на свої складники — на це витрачаються величезні обсяги електроенергії.

— Це так званий Кембриджський процес FFC, — кинувся пояснювати Свобода. — Просто неймовірна річ! Анод опускається в соляну ванну з хлоридом кальцію. Потім, за допомогою електролізу, атоми буквально вибиваються з молекул; на вуглецевих електродах відбувається ерозія, тож їх доводиться постійно чистити від вуглецю, що утворюється як побічний продукт CO₂. Частина порошкового алюмінію, отриманого в результаті, використовується для виробництва ракетного палива, а решта...

— Охолонь, — сказала я. — План такий: я хочу вломитися туди і влаштувати так, щоб плавильна піч розплавилася сама себе.

— Це вже в самій назві закладено, — додав Свобода.

— А як ти це зробиш? — запитав Дейл.

— Я зміню налаштування температури нагрівача. Зазвичай у ньому 900 градусів за Цельсієм — але я поставлю 1400, і тоді сталевий резервуар почне плавитися. Вирвавшись назовні, перегріта сіль знищить усе, що є в куполі.

Батько насупився.

— І що ж хорошого в цьому дрібному вандалізмі?

— По-перше, тату, не такий він вже й дрібний. Це просто величезний вандалізм. По-друге, якщо зруйнувати плавильну піч, «Санчес» не зможе виробляти кисень, а значить, будуть порушені умови контракту з містом. І тут на сцену вийде Лін.

Усі повернули до неї голови. Лін трохи зніяковіла.

— О, так. У батька... себто, в мене є достатньо кисню, щоб постачати на Артеміду цілий рік. Я запропоную місту передати контракт мені, щойно «Санчес» його порушить.

— А Нгугі негайно усе затвердить, — сказала я. — Вона хоче, щоб «О Палачію» забралися з Артеміди — так само, як цього хочемо ми.

Боб засопів носом.

— Чому я маю брати в цьому участь?

— Бобе, — сказала я. — Мені не хочеться витратити час на те, щоб тебе переконувати. Якщо ти не розумієш, чому ми повинні це зробити, йди постій у кутку, поки до тебе дійде.

— Ну ти й стерво, — сказав Боб.

— Агов! — гукнув тато, і так на нього подивився, що навіть безстрашний морський піхотинець змушений був відступити.

— Він каже правду, тату, я — стерво. Але зараз Артеміді саме така людина й потрібна. Отже, я вчасно нагодилися.

Я вийшла на середину кімнати.

— Настала саме та мить, коли ми вирішуємо, якою буде Артеміда. Або ми діємо зараз, або нашим домом заволодіє синдикат і правитиме не одне покоління. І це не якийсь теоретичний сценарій. Вони вже спалили підприємство, вбили двох людей. На кону стоїть величезна сума грошей. Вони ні перед чим не зупиняться. Таке відбувається вже не вперше. Нью-Йорк, Чикаго, Токіо, Мехіко, Москва — усі вони пройшли через жахливі часи, коли доводилося стримувати бандитів. Але їм вдалося вийти переможцями. Тим часом, величезними шматками Південної Америки досі володіють картелі. Не допустімо цього тут! Час вирізати пухлину, перш ніж вона пошириться.

Я подивилася кожному у вічі.

— Я не прошу вас зробити це заради мене. Я прошу зробити це заради Артеміди. Ми не можемо дозволити, щоб «О Палачію» заволоділи містом. Це наш єдиний шанс. Вони привезуть до міста цілу армію. Коли ці головорізи будуть тут, ми ніколи не зможемо зупинити подачу кисню. Підприємство охоронятиметься краще за Форт Нокс.

Тут я зробила паузу — на випадок, якщо хтось захоче заперечити. Ніхто не заперечував.

— Слухайте, нам треба розробити детальний план. Пропоную не марнувати часу на пусті балачки. Бобе, ви морський піхотинець. Ви провели половину життя, захищаючи Сполучені Штати. Зараз ваш дім — Артеміда, і вона в небезпеці. Ви будете її захищати?

Цей аргумент влучив у самісіньке яблучко. Це читалося в нього на обличчі. Я підійшла до батька.

— Тату, зроби це. Лише в такий спосіб вдасться врятувати життя твоєї дочки.

Він стиснув губи.

— Так нечесно, Жасмін.

Я повернулася до Дейла.

— Мені потрібно пояснювати, чому ти повинен взяти участь?

Замість відповіді Дейл попросив у Біллі ще одне пиво.

— Джаз, ну ти ж не цілювате стерво? Я припускаю, в тебе є якийсь план, як не нашкодити життю працівників?

Боб також підняв руку.

— І як ти збираєшся дістатися до купола? Навіть поки ці головорізи ще не приїхали, охорона на комбінаті «Санчес» досить надійна.

— Як бути з системами безпеки? — запитав Свобода. — Я уважно розглянув схему, яку надіслав із Землі твій друг. На плавильній печі три надлишкових системи контролю температури, а також мідний плавкий запобіжник.

— Навіщо взагалі потрібен я? — запитав тато.

— Добре, добре.

Я підняла руки.

— В мене є відповіді на всі ці питання, але спочатку хочу ще раз переконатися, що ми точно закінчили частину зустрічі, присвячену розмові про те, навіщо це потрібно. Всі згодні брати участь?

У кімнаті запала тиша. Навіть Біллі припинив свої справи, щоб подивитися, що з цього вийде.

— Я не впевнений, що ти маєш рацію, — сказав Боб. — Але, враховуючи те, що ти описала, не можу ризикувати майбутнім Артеміди. Вони вже вбили дві людини. Я згоден.

Тато кивнув:

— Згоден.

— Ти ж знаєш, що я згоден, — сказав Свобода. — Люблю всякі кримінальні витівки.

— Я теж, — сказала Лін. — Себто, я теж згодна брати участь. А щодо кримінальних витівок — не впевнена.

— Це має повністю все компенсувати — щоб більше жодного почуття провини через Тайлера. Годі вже цієї фігні.

Я насупилася.

— Я ж не можу просто так узяти і перестати на тебе злитися.

— Не можеш. Але можеш припинити себе накручувати. І почати говорити зі мною, як із нормальною людиною.

Він відпив пива, не зводячи з мене погляду.

— Ось така моя ціна.

— Гаразд, — сказала я. — Хтозна, як цього досягти — але заради міста я згодна пожертвувати своєю гордістю.

Боб скористався своїм авторитетом, щоб розчистити шлях у Вхідному порту. За ним ішли тато і я — ми тягнули за собою зварювальне обладнання. Я помітила Тригера — він стояв на своєму паркувальному місці. Останніми днями я ним не користувалася: часу на доставку не було, а життя перетворилося на хаос. Я сумувала за цим малюком. Хтозна, може, коли все це пекло скінчиться, кататимуся на ньому задля розваги.

Боб провів нас у куток величезної камери. Він звів тимчасові стіни. Ми обійшли їх і потрапили до імпровізованої майстерні.

— Сподіваюся, ось це підійде, — сказав він, вказавши на корпус кисневого укриття в центрі кімнати. — Це найбільше укриття, яке мені вдалося роздобути. На циліндричному клапані був ручний замикач і чотири балони з киснем. У задній частині — система акумуляторів, яка живила внутрішні вентилятори і систему хімічного усунення CO₂. На основному люку виднівся напис: «Максимальна місткість: 4 особи. Максимальна тривалість використання: 72 години».

— Де ти його дістав? — суворо запитав тато.

— У себе вдома. Це було наше сімейне кисневе укриття.

— Чорт, — сказала я, — Бобе, ти не мусив цього робити.

— Я знаю, що Аммар не схвалив би крадіжку. До того ж ти купиш мені новий.

— Звісно, куплю.

Холера, це коштуватиме мені не одну тисячу тагів!

Тато досвідченим оком перевірів укриття. Він пройшовся навколо, уважно розглядаючи кожну деталь.

— Так, цей підійде.

— Добре, на цьому я вас залишу. Кажіть, коли буде щось потрібно, — попрощався Боб.

Він пройшов через тимчасову стіну і вийшов із приміщення. Ми з татом дивилися одне на одного. Я взяла зварювальну маску.

— Як у давні часи, так? Давненько у нас не було спільних проектів.

— Дев'ять років, — він кинув мені комбінезон. — Одягай захисне обладнання. Усе, повністю.

— Та ну, може, не треба? В цьому костюмі страшенно жарко і...

Він зупинив мене одним поглядом — так, наче мені знову було шістнадцять. Я неохоче вдягнула комбінезон і одразу почала пітніти. Ось тобі й маєш.

— Як ми працюємо? — запитала я.

Він взяв із візка стосик алюмінієвих листів.

— Ми проріжемо ззаду отвір. Спочатку треба буде зняти балони і акумулятор — але з цим проблем не буде.

Я вдягнула маску.

— А потім? Що буде в точці з'єднання?

Він приклав панелі до корпусу.

— Ми приваримо їх навколо з'єднання — зробимо кожух.

Я взяла одну з панелей і помітила на ній логотип виробника.

— Уяви собі, вони виготовлені на алюмінієвому комбінаті «Санчес»!

— Вони роблять високоякісний матеріал, — сказав тато.

— На алюмінієвому комбінаті «Ландвік» матеріал робитимуть не менш якісний.

Я зняла панель.

— А кутове зварювання витримає навантаження вакууму?

Він дістав маркер і зняв ковпачок.

— У нас не буде кутів. Ми розм'якшимо панелі розфокусованим пальником і зігнемо їх по кривій, що відповідатиме формі корпусу. Ми

зберемо з них циліндр. — Тут він підняв на мене погляд. — Скільки панелей буде потрібно?

І знову ці кляті загадки!

— Що ж, — сказала я. — З п'ятиміліметрового листа не вийде зробити секцію кола довшу за п'ятдесят сантиметрів. Думаю, на повне коло знадобиться листів із шість.

— Шести вистачило б. Але заради безпеки ми візьмемо вісім. Дай-но мені рулетку.

Я виконала його прохання. Він обережно виміряв відстані і позначив усі точки на укритті.

— Отже, коли почнеться твоя чергова нотація?

— Ти вже доросла — не мені читати тобі нотації.

— А як же пасивно-агресивне бурмотіння? Я за ним сумуватиму.

Він підвівся.

— Я ніколи не вдавав, що мені подобається те, що ти робиш, Жасмін. Я не зобов'язаний цього вдавати. Але й контролювати тебе я не намагаюся — принаймні відколи ти від нас переїхала. Твоє життя — це твоє життя.

— Це правда, — сказала я.

— Ти опинилася в жахливій ситуації. Допмагаючи тобі, я обираю менше зло. Я ще ніколи в житті не порушував закону.

Я примружилась і опустила погляд.

— Мені дуже прикро, що доводиться тебе в таке втягувати.

— Що зроблено — те зроблено. А зараз — одягай маску і починаємо працювати.

Я вдягнула маску, подала йому інструмент. Він закріпив головку пальника і двічі її перевірів. Потім вправним рухом подав з клапанів газ. Потім — ще раз перевірів головку.

— Що таке, тату? Чому ти сьогодні такий повільний?

— Я просто ретельно ставлюся до справи.

— Ти що, жартуєш з мене? Я бачила, як ти вмієш однією рукою розпалювати пальник, а іншою в цей час виставляти рівень газу. І чому ти?..

Тут я зупинилася на півслові.

Це не була звичайна робота. Від якості зроблених сьогодні швів залежатиме, чи виживе його дочка. До мене раптом дійшло, що це був найважливіший проект його життя, і він збирався зробити його на

найвищому рівні, навіть якщо б на це пішов цілий день. Я не заважала йому працювати.

Ще кілька разів усе перевіривши, він взявся до діла. Я йому допомагала — робила те, що від мене вимагалось. В нас не зовсім теплі стосунки, але коли справа стосується зварювання, то він — майстер, а я — помічниця.

Небагато людей можуть виразити батьківську любов у цифрах. Я можу. На цю роботу за звичайних умов пішло б хвилин 45. Але сьогодні тато витратив на неї три з половиною години. Отже, мій тато любить мене на 366 відсотків більше, ніж усе інше. Приємно про це знати.

Я сиділа на ліжку Свободи і стежила за його приготуваннями. Він справді готувався по повній. На додаток до основного монітора на столі, він причепив на стіну ще чотири. Далі, набравши якусь команду, мов чарівник, запустив усі монітори одразу.

— Це трохи занадто, ти так не думаєш? — запитала я.

Він продовжив щось набирати.

— Дві камери будуть у тебе на ВК-скафандрі, дві в Дейла, а ще один монітор мені потрібен для діагностики. Разом — п'ять екранів.

— А не можна було просто зробити кілька вікон на одному екрані?

— Це жалюгідно!

Я відкинулася на ліжку і зітхнула.

— Як би ти оцінив цей план за шкалою від одного до «нападу на Росію взимку»?

— Він пекельно ризикований, але мені не спадає на думку, що ти ще могла б зробити. Крім того, — тут він повернувся до мене і усміхнувся, — в тебе є особистий Свобода. Як ти можеш зазнати поразки?

Я засміялася.

— Але чи справді я все врахувала?

Він знизав плечима.

— Ні, це неможливо. Але загалом — на мій погляд — ти передбачила все.

— Ну що ж, мені дуже важлива твоя думка. Я знаю, що ти дуже ретельно до всього ставишся.

— Добре, є одна деталь.

— Чорт! Яка саме?

— Ну, навіть не деталь — так, дрібниця.

Він ввімкнув комп'ютер і показав схему купола комбінату.

— Мене хвилюють балони з метаном.

— Чому? — запитала я, схилившись над ним. Моє волосся торкалося його обличчя, але він не заперечував.

— Тут тисячі літрів рідкого метану.

— Навіщо їм метан?

— У ракетному паливі до 1% метану. Він потрібен як регулятор викидів. Вони завозять його з Землі на величезних танкерах.

— Добре, а що ж тебе хвилює?

— Він займистий — просто дуже-дуже займистий.

Свобода вказав на іншу частину схеми:

— А ось тут величезний балон чистого кисню.

— І тепер додамо трохи розправленої сталі... — продовжила я. — Ну що може піти не так?

— Ага, саме це мене і турбує. Втім це не повинно викликати проблем. Поки плавильна піч розплавиться, поряд вже нікого не буде.

— Думаю, так. Якщо станеться витік, балони вибухнуть — це ж класно, ми завдамо ще більших збитків!

— Ага, напевно, — нетвердо промовив він. — Мене це турбує. Знаєш, це не входило до нашого плану. А мені не подобаються такі незаплановані речі.

— Ну, якщо це найгірша річ, яку ти бачиш — значить, усе добре.

— Напевно, так і є, — погодився він.

Я випростала спину.

— Цікаво, чи вдасться мені заснути.

— А ти спатимеш тут?

— Ну... — сказала я. — Не схоже, щоб Нгугі збиралася «продати» мене ще раз. Я вже казала, яка вона сука?

— Та було трохи.

— Ну добре, зараз все одно ніхто не відстежуватиме мене за гізмом — отже, я можу зняти собі кімнату в готелі. І все одно, мабуть, довго не зможу заснути — я ж уся на емоціях. Не хотілося б, щоб через мене не спав і ти.

— Ясно, — сказав він із ноткою розчарування в голосі.

Я поклала йому руки на плечі. Не знаю чому, але це просто сталося.

— Дякую, що завжди підтримуєш мене. Для мене це багато значить.

— Ну звісно.

Вигнувши шию, він подивився на мене.

— Я завжди радий тебе підтримати, Джаз.

Якусь мить ми дивилися одне одному в очі.

— Слухай, а ти вже випробувала презерватив? — запитав він.

— Боже, Свободо!

— Що? Я ж чекаю на зворотній зв'язок.

Я скинула руки і пішла геть.

Величезні двері вантажного шлюзу відчинилися, а за ними простягалася самотня поверхня Місяця. Дейл перевірів показники на панелі керування всюдиходом.

— Тиск в порядку, відсотковий склад чудовий. Система усунення CO₂ в автоматичному режимі.

Я подивилася на екрани попереду.

— Акумулятор заряджено на 100%. Стан мотора — зелений. Пристрої комунікації працюють без збоїв.

Він узявся за важіль керування.

— Шлюз Вхідного порту, потрібен дозвіл на вихід.

— Вихід дозволено, — почувся по інтеркому голос Боба. — Будь обережний з моїм всюдиходом, Шاپіро.

— Обов'язково.

— Башаро, будь ласка, спробуй не налажати, — продовжив Боб.

— Та годі вже тобі!

Тут Дейл вимкнув мікрофон і суворо на мене подивився.

— Знаєш що, Джаз? Ми порушуємо всі можливі правила. І якщо нас упіймають, то мене з Бобом виженуть з профспілки назавжди. Ми ризикуємо своїм добробутом. Ти могла б бути трохи ввічливішою?!

Я знову ввімкнула мікрофон.

— Дякую, Бобе. Дякую за все.

— Прийнято, — прозвучала коротка відповідь.

Дейл вивів всудихід зі шлюзу на реголіт. Я чекала, що відтепер дорога буде нерівна, але підвіска працювала просто чудово. Крім того,

територія біля купола була вже вирівняна за роки частого використання.

Можна сказати, що в Боба був найкращий всюдихід на Місяці. Це не було баггі з незручними сидіннями для пасажирів у ВК-скафандрах. Це був повністю герметизований автомобіль з просторим салоном і запасом енергії на кілька днів. Обидва наші скафандри лежали у шафках на стіні. На всюдиході навіть був свій шлюз у задній частині. Він призначався для того, щоб у салоні ніколи не падав тиск, навіть якщо хтось виходив назовні. Дейл керував машиною і весь час дивився вперед, а не на мене.

— Знаєш що? Якраз ВК-профспілка й загрожувє вашому добробуту, а не я. Їхній монополізм — це щось жахливе, — сказала я.

— Напевно, твоя правда. Треба дозволити всім лізти до шлюзів. Звісно ж, можна довіряти непідготовленим людям — дати їм можливість знищити все місто одним натисненням кнопки.

— Ой, перестань! Профспілка могла б поставити своїх спеціалістів на шлюзах, а у відкритий космос люди спокійно ходили б самотужки. Просто вони жадібні покидьки, які заправляють картелєм. Знаєш, сутенери вже давно не в моді.

Він усміхнувся.

— Як я скучив за нашими політичними суперечками!

— Я теж.

Я поглянула на годинник. Часу в нас залишалося небагато. Поки що все йшло за планом.

Ми повернули на південний схід і попрямували до Валу. До нього був кілометр. Всюдиходом це швидко, а от пішки було б довго — особливо враховуючи те, що довелося б тягнути за собою модифіковане кисневе укриття.

Коли ми виїхали на нерівну місцевість, укриття клацнуло на даху. Ми підняли голови в напрямку шуму і презирнулися.

— Воно ж добре закріплене? — запитав він.

— Ти ж сам з нами був, коли ми його чіпляли.

Клац! Я зіщулилася.

— Якщо воно впаде, ми зможемо його підняти. Звісно, на це піде час, якого в нас немає — але що вдієш, треба ворухитися. Сподіваємося, що воно не зламається.

— Так, воно не може зламатися, — сказала я. — Зварювання виконував батько — а значить, все приварено навічно.

— Ага, раз ми вже про це заговорили... Ти впевнена, що зможеш виконати наступні шви?

— Так.

— А якщо ні?

— Тоді я помру, — сказала я. — Значить, у мене є чудова мотивація для того, щоб усе вийшло.

Він звернув ліворуч.

— Тримайся! Ми перетинаємо трубу.

Цією трубою свіжовироблений кисень подавався до Купола Армстронга. Труба не була нічим прикрита. На Землі тільки божевільний залишив би ось так трубу, якою під тиском подається кисень. Але на місячній поверхні не було чому займатися. Крім того, на Землі труби ховають задля того, щоб захистити систему від погодних умов, від тварин, людей-ідіотів. Тут це не потрібно: погодних умов і тварин немає, а всі люди-ідіоти обмежені стінами міста.

Дейл натискав кнопки на панелі керування. Спочатку хитнуло передній край всюдихода, потім — задній.

— Це справді безпечно? — запитала я, — Ось так переїжджати через трубу під високим тиском?

Він далі натискав на кнопки.

— Стінка труби — вісім сантиметрів завтовшки. Ми не можемо завдати їй шкоди, хоч би й хотіли.

— В мене є зварювальне обладнання. Я могла б завдати їй шкоди.

— От ти любиш до всього чіплятися!

— Так.

Я визирнула через ілюмінатор на даху. В небі висіла Земля — точніше, половина Землі, як і говорила Лін. Ми від'їхали від міста досить далеко, рельєф став уже зовсім природним. Дейл об'їжджав якийсь валун.

— Тайлер передає вітання.

— Перекажи йому мої найкращі побажання.

— Йому справді не байдуже...

— Не починай.

Мій гізмо задзвонив. Я під'єднала його до аудіосистеми всюдихода. Звісно, на всюдиході була аудіосистема. Боб їздив із шиком.

— Привіт.

— Привіт, Джаз, — почувся голос Свободи. — Де ви зараз? Щось не бачу відео.

— Ми досі в дорозі — ще не ввімкнули камери на скафандрах. Тато вже там?

— Так, сидить поряд зі мною і передає привіт. Скажіть «привіт», Аммаре!

— Вітаю, Жасмін, — сказав тато. — Твій друг дуже... цікавий.

— Звикай до нього, — відповіла я. — Можеш привітатися з Дейлом.

— Ні.

Дейл шморгнув носом.

— Скажете мені, коли будете в скафандрах, — попросив Свобода.

— Скажемо. Пізніше.

Я поклала слухавку.

Дейл похитав головою.

— Твій батько таки справді мене ненавидить. І справа навіть не в Тайлері. Він ненавидів мене ще раніше.

— Але не через те, що ти думаєш. Досі пам'ятаю, як я сказала йому, що ти гей. Я думала, що його це роздратує — але насправді йому полегшало. Він навіть усміхнувся.

— Га? — здивувався Дейл.

— Коли він зрозумів, що ми не коханці, його ставлення до тебе потеплішало. Але ж потім з'явилася уся ця тема з крадіжкою мого хлопця.

— Ага.

Ми піднялися на невеличке високогір'я, а перед нами була рівнина. Вал стояв на відстані сотні метрів. Прямо під ним розміщувалися реактори і купол «Санчес».

— За п'ятнадцять хвилин ми будемо там, — сказав Дейл, певно, читаючи мої думки. — Хвилюєшся?

— Та в мене повні штани хвилювання.

— Добре, — сказав він. — Я знаю, ти вважаєш свої навички роботи у відкритому космосі бездоганними, але пам'ятай, що іспит ти не склала.

— Дякую за підтримку.

— Просто нагадую тобі, щоб стримувала власне его, коли виходитимеш у відкритий космос.

Я визирнула у бічне вікно.

— Повір, моєму его вже цілий тиждень нелегко.

Я дивилася на сріблястий купол комбінату «Санчес». Знову. Я була тут всього шість днів тому — але здавалося, що це вже далеке минуле. Звичайно, цього разу все було трохи інакше. Залишився лише один заготівельник, завдяки якому працювало підприємство. Але тепер заготівельник мене не цікавив. Ця тема вже втратила актуальність.

Дейл підвіз нас до краю купола і розвернув машину задом до стіни.

— Відстань? — запитав він.

Я поглянула на екран.

— Два метри сорок сантиметрів.

На Землі система вимірювання відстані під час паркування може здаватися непотрібною додатковою функцією, але для місячних всюдиходів така інформація вкрай важлива. Якщо вдаритися об щось клапаном, наслідки будуть просто жахливі. Це може навіть призвести до смерті.

Задоволений, Дейл натиснув на гальма.

— Добре. Готова вдягати скафандр?

— Так.

Ми обоє вилізли з крісел, поповзли в задню частину машини і роздягнулися до нижньої білизни. А що? Хіба я повинна чимось перейматися у присутності гея?

Далі ми вдягнули охолоджувальні костюми. Ззовні світило пекуче сонце — його тепла вистачило б, щоб скип'ятити воду. Отже, у скафандрах потрібне було охолодження.

Далі пішли самі скафандри. Я допомогла одягнути скафандр йому, а він — мені. Нарешті ми виконали тести герметичності, перевірили все обладнання і були готові до виходу. У шлюзі всюдихода могли поміститися двоє, хоча це й було незручно. Ми залізли туди і загерметизували вихід.

— Випускаю тиск. Готова? — запитав Дейл по рації.

— Ага. І в прямому, і в переносному сенсі, — відповіла я.

— Не жартуй тут. Це серйозна річ — ми шлюз відчиняємо.

— Слухай, з тобою реально важко дихається, ти це розумієш?

— Джаз!

— Добре, я готова. Випускай кисень.

Він повернув клапан. Повітря зі свистом вирвалося зі шлюзу у вакуум. Немає потреби в складних насосах — кисню в нас багато. Завдяки виробництву алюмінію на Артеміді його стільки, що ми не знаємо, що з ним робити. Принаймні поки що (за кадром чується сміх).

Він повернув ручку і відчинив двері. Потім вийшов назовні. Я пішла за ним. Він заліз драбиною на дах і відчепив кріплення. Я зробила те ж саме з іншого боку. Потім ми разом опустили модифіковане кисневе укриття. Воно важило аж п'ятсот кілограмів, тому опускати його треба було дуже обережно.

— Треба постаратися, щоб на кожух не потрапив пил, — сказала я.

— Добре.

Батько добряче попрацював над цим укриттям. Тепер його складно було навіть упізнати. Ззаду тепер був чималий отвір, а навколо нього — алюмінієвий кожух завширшки з півметра. Виглядало це все як ракетне сопло. Хтось сказав би, що прорізати отвір у герметичному резервуарі — це погана думка. Мені нічого відповісти.

Я знову залізла на дах всюдихода і зібрала своє зварювальне обладнання.

— Готовий прийняти?

Він став напроти мене і простягнув руки.

— Готовий.

Я вручила йому балони, пальники, інструменти — все, що було необхідне для роботи. Усе це він поклав на землю. Нарешті я витягнула з контейнера величезну сумку.

— А ось і надувний тунель, — сказала я і скинула його з даху.

Він упіймав його і поклав на землю. Зістрибнувши з даху, я опинилася поряд.

— Не варто стрибати так високо, — сказав він.

— Не варто кохатися із чужим хлопцем.

— Ой, ну припини!

— Я намагаюся звикнути до наших нових стосунків, — сказала я. — Будь ласка, допоможи мені перенести весь цей непотріб до купола.

— Так, звичайно.

Разом ми перенесли, а щось і перетягнули до стіни. Поверхня купола поділялася на двометрові трикутники; біля поверхні вони стояли майже вертикально. Я вибрала відносно чистий трикутник і щіткою очистила його від пилу. На Місяці немає атмосфери, але є статичні заряди. Дрібний місячний пил прилипає всюди, де є хоч найменший заряд.

— Добре, ось цей, — сказала я. — Допоможи мені поставити укриття.

— Прийнято.

Разом ми переставили укриття поближче до купола. Ми притиснули алюмінієвий кожух до блискучої стіни і поставили укриття на поверхню.

— Оце так! Класно в тата вийшло.

— Боже, — сказав Дейл.

Він виконав роботу просто ідеально. Так, я розумію, потрібно було створити рівну лінію контакту зі стіною, але аж настільки... Відстань між кожухом і стіною була менша за міліметр.

Я ввімкнула наручне табло. По суті, це був зовнішній екран гізмо. Сам гізмо був у безпеці, схований всередині скафандра. Вони не розраховані на використання у польових умовах. Я натиснула кілька клавіш і зробила виклик.

— Привіт, Джаз, — сказав Свобода. — Як там справи?

— Поки що добре. А як там відео з камери?

— Просто чудово. Вони в мене на екранах.

— Будь обережна, — почувся голос тата.

— Так, тату, я буду обережна.

— Дейле, ти чуєш цю розмову?

— Так, — сказав Дейл.

Я підійшла до кожуха і повернула шолом таким чином, щоб було краще видно.

— Дуже добре прилаштований кожух. Я просто вражена.

— Гм... — сказав тато. — В деяких місцях бачу проміжки — але вони менші, ніж шов, який ти зараз зробиш. Має вийти нормально.

— Тату, це найвища точність, яку я будь-коли...

— Починаймо роботу, — перервав мене він.

Я витягнула балони з киснем і ацетиленом та закріпила головку пальника.

— Добре, — сказав тато. — Ти знаєш, як запалювати полум'я у вакуумі?

— Звичайно, — сказала я. Не хотілося зізнаватися, що я навчилася цього на гіркому досвіді кілька днів тому.

Я встановила високий рівень кисню, запалила іскру, а потім, коли з'явилося полум'я — стабілізувала його. Коли я мала справу з заготівельниками, було потрібне лише примітивне зварювання. Єдине завдання полягало в тому, щоб мій шов протримав тиск до вибуху. Але шви, які я збиралася зробити зараз, були значно складніші. Для батька це була дуже проста робота — але він не вмів працювати у скафандрі, тому довелося поділити обов'язки.

— Ну що ж, полум'я нормальне, — сказав тато. — Починай зверху і веди шов донизу. Поверхневий натяг триматиме краплю і не даватиме їй відірватися від краю.

— А що з тиском повітря? — запитала я. — Він не всмоктуватиме краплю всередину кожуха?

— Трохи, але не сильно. Навколо полум'я у вакуумі немає вихрових сил — є лише тиск самого полум'я.

Я піднесла до верхнього краю кожуха алюмінієвий прут і спрямувала полум'я на нього. Було важко робити це у скафандрі — але не надто важко. Крапля розплавленого металу утворилася зверху і текла вниз. Як і передбачив батько, вона стікала вздовж проміжку між кожухом і поверхнею. За звичкою я опустила полум'я, щоб підтримати краплю в розплавленому стані.

— Цього не потрібно, — сказав тато. — Метал залишиться рідким довше, ніж ти розраховуєш, адже тут немає повітря і воно не відводить тепло. Частина тепла відводиться у метал, але в основному енергія йде на зміну агрегатного стану. Далеко випромінювати ця крапля теж не може.

— Добре, повірю тобі на слово, — сказала я і спрямувала полум'я на край прута.

Дейл стояв за кілька метрів, готовий врятувати мені життя.

І от я знову плавила метал у вакуумі. Якби крапля потрапила на мій скафандр і проплавила його, моє життя було б у Дейлових руках. Якби в мене трапився витік кисню, він повинен був віднести мене до шлюзу всюдихода: задихаючись, я не змогла б дійти туди сама. Крок за кроком я пройшлася по всьому периметру кожуха. Коли я рухалася

надто швидко або надто повільно, тато казав мені про це. Нарешті я повернулася до початку шва.

— Все, — сказала я. — Час виконувати тест на тиск.

— Ні, ще не час, — сказав тато. — Пройди по колу ще раз. Переконайся, що ти повністю покрила весь край.

— Ти що, смієшся з мене? — заперечила я. — Тату, це надійний шов.

— Пройди по колу ще раз, Жасмін. Ти нікуди не поспішаєш. Ти просто нетерпляча.

— Насправді я поспішаю. Треба встигнути до закінчення зміни на «Санчес».

— Пройдися по шву ще раз.

Я простогнала, як підліток. От цей тато!

— Дейле, подай мені ще кілька прутів.

— Ні, — сказав Дейл. — Поки в тебе в руках пальник, я не зводитиму з тебе очей і не наближатимусь ближче ніж на три метри. І в руки теж нічого не братиму.

Я простогнала голосніше. В мене пішло ще двадцять хвилин — і під уважним керівництвом тата по краю кожуха з'явився ще один шов.

— Добра робота, — сказав тато.

— Дякую, — відповіла я.

Він мав рацію: я добряче постаралася. Тепер кисневе укриття було ідеально приварене до корпусу комбінату. Залишалося прорізати отвір у стіні зсередини укриття — і в моєму розпорядженні з'являвся підпільний шлюз.

Я поклала пальник на камінь і показала руки Дейлу. Тепер, коли його суворі вимоги щодо безпеки були дотримані, він підійшов до надувного тунелю. Надувний тунель був такий же, як той, що я використовувала під час гасіння пожежі на Квінслендській фабриці скла. Це була труба-гармошка з жорсткими конекторами з кожного краю. Ми з ним узяли тунель за краї і пішли в різні боки. Я йшла до щойно привареного кисневого укриття, а Дейл — до всюдихода. Завантаживши все обладнання і балони до тунелю, я приєднала свій край до повітряного укриття. Потім пішла до Дейла, і ми обоє залізли до шлюзу всюдихода. Разом ми закріпили другий конектор тунелю.

Я зазирнула у трубу і подивилася на люк кисневого укриття.

— Час його перевірити, — сказала я.

Він простягнув руку до клапана.

— Тримайся. Те, що ми у скафандрах, ще не гарантує нам безпеки. Якщо ми неправильно під'єднали тунель, може статися вибух.

— Дякую за пораду, — сказала я. — Я буду готова випередити вибухову хвилю, яка летітиме зі швидкістю звуку.

— А ти могла б не чіплятися?

— Могла б, але не можу цього гарантувати.

Він відкрив клапан і у відсіку всюдихода з'явився повітряний туман. Я перевірила показники на скафандрі і побачила, що зовнішній тиск становить два кілопаскалі. Це приблизно десять відсотків нормального тиску на Артеміді.

Всередині всюдихода запищала сигналізація.

— Що це в біса таке? — запитала я.

— Попередження про витік, — сказав Дейл. — Всудихід знає, скільки кисню потрібно, щоб заповнити шлюз — а зараз було витрачено більше, бо ж ми заповнюємо весь тунель.

— Це проблема?

— Ні. В нас багато запасного кисню в балонах — набагато більше, ніж потрібно. Боб про це подбав.

— Чудово.

Тунель повільно надувався. Звісно, він чудово тримав тиск, бо саме для цього й був розроблений — щоб з'єднувати два люки.

— Ну що ж, виглядає непогано, — сказав Дейл.

Він повернув ручку люка, відчинив внутрішні двері шлюзу, заліз в основний відсік і влаштувався у кріслі водія. Крісло легко адаптувалося — їздити можна було як без скафандра, так і в скафандрі. Він перевірів панель керування.

— 20,4 кПа. Сто відсотків кисню. Можна починати.

— І... нічого не сталося, — сказала я. Я відпустила клапани свого скафандра і зробила кілька вдихів. — Повітря нормальне.

Дейл підійшов і допоміг мені зняти скафандр. Боже, я вся тремтіла. Коли випускаєш стиснений газ, стає холодно. Заповнюючи тунель із балонів під високим тиском, ми створили справжній рефрижератор.

— Ось, — Дейл подав мені комбінезон. Я надягнула його так швидко, як ніколи раніше. Добре, раз я таки вдягалася швидше — коли

ще в шкільні роки була в хлопця, і його батьки несподівано повернулися додому раніше.

Дейл дав мені ще й свій комбінезон. Я не заперечувала — одразу в нього застрибнула. В нього був більший розмір, тож комбінезон легко вдалося вдягнути поверх мого. Вже за хвилину мені стало тепліше.

— Ти в порядку? — запитав він. — У тебе сині губи.

— Я в порядку, — відповіла я, скрегочучи зубами. — Коли запалю полум'я, тут одразу стане тепло.

Я витягнула гізмо зі спеціальної кишені у скафандрі і вдягнула навушник.

— Ви ще там, хлопці?

— Ми тут, — сказав Свобода.

Раптом у мене промайнула думка.

— А коли ми перевдягалися, ти це бачив на відео з камери Дейла?

— Так! Дякую за шоу!

Батько кашлянув.

— Ой, не хвилюйтеся, пане Башаро. Вона не знімала спіднього.

— І все ж таки, — протестував тато.

— Добре, добре, — сказала я. — Свободо, вважай це винагородою за всі добрі справи, що ти для мене зробив. Тату, в тебе будуть якісь поради щодо різання металу?

— Хотілося б поглянути на матеріал.

Я пройшла тунелем до кисневого укриття, а Дейл ішов за мною. Я повернулася до нього.

— Ти що, весь час будеш плентатися в мене на хвості?

— Так, весь час, — сказав Дейл. — Якщо відбудеться витік, доведеться транспортувати твоє тіло без скафандра у всюдихід. В мене буде дві-три хвилини, поки в тебе не почнуться незворотні зміни в мозку. Тож так, я змушений бути поряд.

— Добре, тоді не підходь занадто близько. В мене повинно залишатися вільне місце, щоб виконувати роботу. Ну, і звичайно, щоб не підносити полум'я занадто близько до твого скафандра.

— Згода.

Я повернула клапан у кисневому укритті, і туди полилося повітря з тунелю. Ми уважно слухали свист. Якщо він зупиниться — це означатиме, що кожух приварено добре. Якщо ж свист триватиме — це означатиме, що десь є витік, і треба його знайти. Але свист поступово

стихав і нарешті ущух. Я повернула клапан повністю, і це не викликало ніяких змін.

— Шов тримає, — сказала я.

— Хороша робота, — знову сказав тато.

— Дякую.

— Ні, я серйозно. Ти виконала триметровий герметичний шов, незважаючи на те, що була у скафандрі. Ти справді могла б стати майстром.

— Тату, — сказала я з ноткою холоду у голосі.

— Добре, добре.

Але він розумів, що я жартую. Це справді був чудовий шов. Я відчинила люк і зайшла всередину. Металева труба була жахливо холодна. На стінках сконденсувалась волога. Я жестом попросила Дейла підійти. Він увімкнув на шоломі світло і підійшов до місця зварювання, щоб батько роздивився його через камеру.

— Як на мене, внутрішній край виглядає добре, — сказала я.

— Погоджуюся, — сказав тато. — Але хай пан Шапіро буде поряд.

— Я буду за нею, — сказав Дейл.

Він відступив назад у конектор. Я повернула голову до Дейла.

— Тиск точно 20,4 кілопаскаля?

Дейл перевірів показники на руці.

— Так, 20,4.

Ми встановили тиск 20,4 кПа замість стандартного артемідівського значення — 21 кПа. Чому? Це пояснюється тим, як працює система подвійних корпусів. Між корпусами є подрібнене каміння — ви це вже знаєте. А ще там є повітря, і от тиск цього повітря складає 20,4 кПа — приблизно 90% тиску на Артеміді. Крім того, простір між корпусами — це просто величезний об'єм. Він розділений на сотні рівнобічних трикутників зі стороною два метри. Кожна з цих секцій має всередині датчик тиску.

Отже, ззовні вакуум, між корпусами — 90% від тиску на Артеміді, а всередині — повний артемідівський тиск.

Якщо порушиться герметичність зовнішнього корпусу, то повітря з секції почне витікати у вакуум. Якщо ж пробій відбудеться у внутрішньому корпусі — то простір між корпусами заповнить повітря зсередини. Ось така вишукана система. Якщо тиск у секції падає —

значить, витік у зовнішньому корпусі; якщо підвищується — значить, у внутрішньому.

Мені не хотілося, щоб прямо посеред операції спрацювала сигналізація. Тому ми подбали, щоб наш тиск відповідав тиску між корпусами. Я швиденько перевірила головку пальника — хотіла переконатися, чи вона не ушкодилася під впливом високої температури. Але ніяких проблем не було.

— Тату, згідно зі специфікацією, корпус такий само, як у місті: шестисантиметровий шар алюмінію, потім — метр перетертого реголіту, і ще шість сантиметрів алюмінію.

— Добре, — сказав тато. — Через товщину матеріалу спочатку важко буде врізатися. Просто не відволікайся і намагайся тримати руки рівно. Що рівніше ти їх триматимеш, то швидше проріжеш.

Я підтягнула поближче балони з киснем і ацетиленом, і підготувала пальник.

— Не забудь одягнути дихальну маску, — сказав тато.

— Знаю, знаю.

Але насправді я про це мало не забула. Оксиацетилен наповнює повітря токсичним димом. Зазвичай це немає значення, але в обмеженому просторі потрібно користуватися кисневою системою. Втім я все одно про це згадала б — тоді, коли почала б кашляти.

Я полізла в сумку і витягнула маску. Кисневий балон, що йшов із нею в комплекті, для зручності кріпився у невеличкому рюкзаку. Я вдягнула маску і зробила кілька вдихів — щоб упевнитися, що система працює.

— Я готова. Ще якісь поради?

— Так, — сказав він. — Реголіт — металомісткий. Намагайся довго не затримуватися на одному місці, інакше він спечеться навколо точки зварювання. Якщо шматок вийде занадто великий, тобі важко буде його витягнути.

— Зрозуміла, — сказала я.

Я вдягнула зварювальний шолом і запалила полум'я. Дейл відступив назад. ВК-спеціалісти, звісно, безстрашні — але у глибині душі кожна людина боїться вогню.

Я усміхнулася. Нарешті настав час помсти. Час прорізати отвір у череві «Санчес».

Я підлаштувала пропорцію газів, і полум'я розгорілося як слід. Вибравши на стіні точку, я врізалася в метал, намагаючись тримати пальник якомога рівніше. Підживлене потужним струменем кисню полум'я врізалось в метал дедалі глибше.

Нарешті я прорізала оболонку. Не знаю, що саме дало мені про це знати: може звук якийсь, а може, полум'я трохи змінилось? Не пам'ятаю. В будь-якому разі, це була точка відліку.

— Повітря не витікає ані назовні, ані всередину, — сказала я. — Схоже, ми таки правильно встановили тиск. Дякую, Дейле!

— І тобі дякую!

Я повільно вела пальник, вирізаючи круг радіусом в один метр. Край цього круга був скошений — щоб він легко випав, щойно я закінчу різати.

— Ми трохи відстаємо, — сказав Дейл.

— Прийнято, — відповіла я.

Втім це не прискорило моєї роботи — швидкість і так була максимально можлива. Якщо метушитися — з'являться помилки, і часу піде ще більше. Нарешті я закінчила, і круг випав назовні. Я згасила пальник і відстрибнула назад. На мене посипалася лавина реголіту. Я зняла зварювальний шолом і притисла дихальну маску до обличчя. У жодному разі не можна було дихати цією пилюкою. Мені ще потрібні мої легені — тож краще не роздирати їх на шматки, дякую.

Очі мені кололо. На них наворачталися сльози. Я зойкнула від болю.

— Все в порядку? — запитав Дейл.

Маска приглушила мій голос. Я сказала:

— Треба було вдягнути захисні окуляри.

Тут я підняла руку, щоб протерти очі, але Дейл встиг її перехопити.

— Не треба.

— Точно, — сказала я.

Знаєте, що може бути гірше за колючі пилинки в очах? Гірше, коли ці колючі пилинки розтерти руками. Довелося стрималася — хоч було дуже важко.

Я зачекала, поки пилюка всядеться. Хоч в очі кололо і зображення пливло, я підступилася до отвору — і тут мене вдарило струмом. Я зойкнула — більше від здивування, ніж від болю.

Дейл перевірів показники.

— Будь обережна: вологість близька до нуля.

— Чому?

— Гадки не маю.

Я ступила ще крок — і знову отримала розряд статичного струму.

— Чорт!

— Схоже, попередній удар тебе нічому не навчив, — промовив Дейл.

— Прокляття! — сказала я, вказавши на купу реголіту, що потихеньку росла. — Це матеріал-заповнювач. На Артеміді повітря зволожується, але у відсіках корпусу воно сухе, як кістка.

— Чому?

— Тому що вода дорога і спричиняє корозію. Ну кому спаде на думку заповнювати нею корпус? Пил ввібрав рештки вологи, навіть якщо вони там були.

Дейл від'єднав від скафандра модуль зберігання води, відкрив каністру і витягнув на чверть заповнений пластиковий пакет. Він відірвав від нього куточок і почав розприскувати воду пальцями. Цікаво, як йому вдавалося так вправно ними рухати, не знімаючи скафандра?

Він побризкав водою мені в обличчя.

— Якого біса?

— Не заплющуй очей і дивися на струмись.

Я зробила, як він сказав. Спочатку було важко — але це допомагало усунути з очей пил, тож я трималася. Потім він поприскав на мій одяг, на руки і на ноги.

— Так краще?

Я похитала головою, щоб струсити воду з обличчя.

— Так, краще.

Цей імпровізований конкурс мокрих футболок захистив мене від наступних розрядів — принаймні ненадовго. Звичайно, на мені вже назбиралося трохи пилу; від води він перетворився на бридку сіру грязюку. Конкурс краси я б не виграла, але принаймні так було зручніше.

Наступний крок: треба було викопати матеріал-заповнювач, щоб знайти сенсор тиску і, що ще важливіше, дістатися до внутрішнього корпусу. Я натиснула пальцем на навушник.

— Свободо і тату, я зараз буду копати. Передзвоню, коли закінчу.

— Ми чекатимемо, — сказав Свобода.

Я вимкнула зв'язок.

— Допоможеш мені це викопати? — запитала я.

Дейл подав мені лопату.

— У цьому світі є два види людей: ті, хто вдягнені в скафандр, і ті, хто копають.

Я шморгнула носом.

— Перш за все, хочу сказати, що якщо вже ми відтворюємо фільм «Хороший, поганий і злий», то роль Клінта Іствуда — моя, а не твоя. По-друге, може, годі вже ледачкувати? Краще б допоміг!

— Ні. Я повинен бути готовий відтягнути тебе назад до всюдихода, якщо щось під не так.

Він знову подав мені лопату.

— Віднайди в собі Елая Воллока і починай копати.

Я простогнала і взяла у нього лопату. Схоже, це займе якийсь час.

— Як ти пам'ятаєш, ми відстаємо, — нагадав він.

— Я знаю.

Якраз у цей час Боб знову не давав комусь спокою — але цього разу він робив це для мене, а не проти мене. Я дізналася подробиці лише потім, адже поки що була зайнята — викопувала зі стіни землю.

У «Санчес» була власна залізнична колія — від комбінату до Вхідного порту Олдріна. Тричі на день поїзд із двадцятьма чотирма працівниками їхав на підприємство. Ця коротка однокілометрова подорож займала всього кілька хвилин. Відбувалася перезмінка — і попередня зміна поверталася на Артеміду тим самим поїздом.

Я розрахувала свій напад таким чином, щоб потрапити у перезмінку — але відставала від графіка. Мені треба було потрапити всередину, перш ніж приїде поїзд — а я ще навіть не дісталася до внутрішнього корпусу.

Працівники «Санчес» зібралися на залізничній станції. Поїзд уже приїхав, його люк відчинився. Кондуктор витягнула сканер гізмо і приготувалася брати плату за проїзд. Так, алюмінієвий комбінат

«Санчес» брав у своїх же працівників гроші за проїзд на підприємство. Просто-таки в стилі дев'ятнадцятого століття, коли компанії відкривали для працівників магазини. Боб підійшов до кондуктора і прикрив її сканер рукою.

— Зачекай, Мірзо.

— Якись проблеми, Бобе? — запитала вона.

— Ми виконуємо перевірку вантажного шлюзу на витік. Протокол безпеки вимагає, щоб під час цієї процедури інші шлюзи не працювали.

— Ти з мене знущаєшся? Це обов'язково було робити просто зараз?

— Вибач. Ми виявили аномалію і нам потрібно виконати цей тест перед прибуттям завтрашнього корабля.

— Заради Бога, Бобе, — вона вказала на людей, що вже зібралися. — У мене тут двадцять чотири людини чекають поїздки на роботу. А ще двадцять чотири чекають всередині комбінату — їм треба повертатися додому.

— Так, вибач. Тест трохи затягнувся. Ми думали, що до цього часу встигнемо його закінчити.

— А скільки ще чекати?

— Точно не знаю. Можливо, десять – п'ятнадцять хвилин. Не можу нічого обіцяти.

Вона повернулася до натовпу.

— Вибачте хлопці, у нас затримка, хвилин на п'ятнадцять.

З натовпу почувся стогін.

— Сподіваюся, нас не затримають на роботі відпрацьовувати втрачений час, — поскаржився один працівник іншому.

— Прошу вибачення, — сказав Боб. — Хочу загладити свою провину. В мене є три квитки на найближче шоу акробатів. Вони твої. Можеш взяти своїх чоловіків і добре провести час.

Мірза враз повеселішала.

— Ого! Добре, я вже не серджуся. Тобі прощено.

На мою думку, це вже занадто. Кожен такий квиток коштує три тисячі тагів. Але ж це Бобові гроші, а не мої.

Минула вічність, поки я викопала необхідну кількість землі і нарешті прочистила шлях до внутрішнього корпусу. Я відкинулася на

спину і важко видихнула.

— Здається, ти вигала кілька нових прокльонів. Я навіть замислився, що вони означали.

— Це все дуже ситуативно, — відповіла я.

Він стояв близько біля мене.

— Вставай, ми вже відстаємо. Боб не може затримувати поїзд вічно.

Я показала йому середній палець. Він штовхнув мене.

— Вставай, кляте ледащо.

Зі стогоном я знову підвелася на ноги.

Сенсор тиску вдалося знайти ще на етапі нескінченних розкопок (хоч ми були на Місяці, враження було таке, наче я прокопала наскрізь земну кулю — усі 384 000 кілометрів).

Наш план обману датчика тиску був зовсім простенький — і досі все працювало. Але коли я прорізу внутрішній корпус, тиск із нашого боку почне підвищуватися до стандартного артемідівського тиску. І тоді сенсор скаже: «Гвалт! 21 кПа! У внутрішньому корпусі пробій!»

Спрацює сирена, люди збіжаться, викличуть ВК-спеціалістів, щоб ті подивилися, в чому справа — і тоді нас упіймають. Дейла з Бобом виженуть із профспілки, а я взагалі не доживу, щоб побачити, що буде далі — вірні працівники «Санчес» заб'ють мене до смерті.

Що? Ви не вірите, що жменька безневинних працівників центру керування на таке здатна? Подумайте ще раз. Хтось із працівників «Санчес» намагався вбити мене заготівельником, пам'ятаєте?

Датчик був у формі металевого циліндра, з якого йшло кілька проводів. Довжина проводів була більш ніж достатня — і це доволі зручно. Я витягнула з сумки сталеву бляшанку. Вона була підготовлена заздалегідь: я прорізала у кришці невеличкий отвір. Саме крізь нього я й просунула провід. Сенсор опинився у бляшанці. Я закрутила кришку, а місце входу проводу обклеїла кількома шарами клейкої стрічки. Ця ідея мені не дуже подобалася: тільки ідіот може сподіватися, що клейка стрічка герметично триматиме повітря. Але вибору в мене не було. Одне тішило: вищий тиск буде ззовні, тож клейка стрічка притискатиметься до отвору.

— Думаєш, спрацює? — запитав Дейл.

— За хвилину дізнаємося. Підвищуй тиск до стандартного артемідівського.

Дейл натиснув щось на наручному табло. Звісно, всюдихід Боба було обладнано дистанційним керуванням. Це рідкісна функція для розкішних машин — але на всюдиході Боба вона була. Надувним тунелем до нас надійшло більше чистого повітря — мені аж трохи заклало вуха.

Я уважно дивилася на бляшанку. Було видно, що клейка стрічка трохи прогнулася, але додатковий тиск їй вдалося витримати. Я притиснула вухо до внутрішнього корпусу.

— Сирени не спрацювали, — сказала я і ввімкнула зв'язок зі Свободою.

— Агов, — сказав Свобода. — Команда підтримки злочинності чекає на вказівки.

— Щось мені не дуже подобається ця назва, — сказав тато.

— Я збираюся прорізати внутрішній корпус, — сказала я. — Будуть якісь поради, тату?

— Одна порада: дивись, щоб тебе не впіймали.

Я вдягнула маску. «Сьогодні всім кортить пожартувати!»

І почала різати. Внутрішній корпус завтовшки був такий само, як і зовнішній — шість сантиметрів алюмінію. На нього також пішло лише декілька хвилин. Цього разу я загнула краї круга в інший бік — так, щоб він випав назовні. Коли я прорізала зовнішній корпус, вибору не було. Але зазвичай мені не дуже подобається, коли в мій бік падає гарячий шматок металу.

Дочекавшись, поки металевий круг долетить до землі, я зазирнула всередину. Зала комбінату являла собою півсферу, повну промислового обладнання. Усередині стояла плавильна піч. Вона була добрих десять метрів заввишки, а навколо — різні труби, кабелі і системи моніторингу. З мого місця не було видно кімнати керування. Її затуляла плавильна піч — і це, до речі, був не випадковий збіг. Я спеціально вибрала саме цю частину корпусу — це була «сліпа пляма». Якими б зайнятими не були працівники, дуже ймовірно, що двадцять чотири людини не помітили б, як зі стіни падає залізяка. Я просунула голову в отвір, щоб краще роздивитися — і, не подумавши, вхопилася рукою за край, щоб втримати баланс.

— Чорт!

Я відсмикнула руку і потрусила нею.

— Ага. Від зварювання метал нагрівається, — сказав Дейл.

В мене на обличчі з'явилася гримаса. Я уважно роздивилася, чи не завдала собі шкоди. Долоня була червона — але я зрозуміла, що все буде гаразд.

— Ти в порядку?

— Так, але шкода, що ти бачив, як я втнула дурницю.

— Ми теж це бачили, — почувся голос Свободи.

— Чудово, — сказала я. — На цій веселій ноті я вимикаю зв'язок. Знову з'явлюся в ефірі тоді, коли все буде закінчено.

Я відключила звук і полізла всередину. Тепер я вже була обережною — пильнувала, щоб не торкнутися країв. Дейл подав мені через отвір сумку, але віддав її не одразу.

— Ти знаєш, — сказав він, — цей отвір надто малий, щоб я міг пролізти крізь нього у скафандрі. Якщо станеться щось погане, я не зможу тобі допомогти.

— Я знаю, — відповіла я.

— Будь обережною.

Я кивнула і взяла сумку.

Він дивився, як я лізу у приміщення комбінату. Всередині не було нічого особливого — просто купа металевих труб, що йшли в різних напрямках. Через отвір у підлозі піднімався ковшовий конвеєр, який подавав перетертий анортит до плавильного котла. А всередині, у вихрі шалених температур, електроенергії і хімічних речовин, камінь перетворювався на метал. Але зовні піч виглядала спокійно, була лише трохи теплою на дотик і видавала тихий шум.

Сівши на долівку, я зазирнула за ріг. З центру керування проглядалося промислове приміщення. Крізь великі скляні вікна було видно, що там працюють люди. Хтось сидів за комп'ютером, хтось ходив із планшетом. Уся задня стіна була вкрита моніторами, які показували кожну деталь виробничого процесу.

Одна жінка, вочевидь, була тут головною. До неї підходили, про щось коротко запитували, а вона відповідала. Це була начальниця — за статурою схожа на латиноамериканку років п'ятдесяти. Тут вона повернулася до одного зі співробітників — і я впізнала її обличчя. Це була Лоретта Санчес — я бачила її в інтернеті, коли шукала інформацію про компанію. Саме вона розробила всі креслення цього комбінату. Вона створила Алюмінієвий комбінат «Санчес», і в переносному сенсі була в «О Палачію» на золотому ланцюжку. Аж

дивно, що людина її рівня готова була працювати зі звичайними робітниками, а не сидіти у зручному офісі десь в Олдріні.

Всі інші працівники були... звичайнісінькими людьми. В них не було рогів, вони не ходили у чорних каптурах. Вони не мали якихось незвичайних прикмет, як у прибульців. Просто зграйка роботяг.

Я підповзла до іншого краю плавильної печі. Тут довелося зупинитися: систему керування температурою було добре видно з центру керування.

Я ввімкнула гізмо і зателефонувала Бобу.

— Слухаю, — сказав Боб.

— Я на позиції. Відпуская поїзд.

— Прийнято.

Він поклав слухавку.

Я сиділа за плавильною піччю. Через десять хвилин, сповнених нетерпіння, почулося клацання металу. Зараз одна зміна виходила, а інша мала зайти. Діяти треба було швидко — до від'їзду поїзда залишалося не більше десяти хвилин. На мені досі була дихальна маска і портативна система постачання кисню. Але зараз я вже встигла дістати з сумки окуляри. У наступній фазі цієї операції вони будуть дуже важливі. Клейкою стрічкою я приклеїла до обличчя маску і окуляри. Цього разу їх слід було приклеїти герметично.

Отже, я виглядала як божевільна — уся в грязюці, а на обличчі якась невідома машинерія. Певно, я скидалася на персонажа фільму жахів. І справді — я збиралася зробити щось жахливе.

Витягнувши з сумки циліндр із газом, почала відкручувати клапан — і ще раз перевірила щільність клейкої стрічки на обличчі. Що ж, усе було добре. Повертаємося до клапана. Я відкрутила його на чверть.

Із пляшки у повітря потік чистий хлор.

Хлор дуже небезпечний для легенів. Під час Першої світової війни його було взято на озброєння — доволі непогано спрацював. Де я взяла цей балон смерті? В мене був приятель Свобода, який роздобув його для мене — вкрав із хімічної лабораторії Європейської космічної агенції.

Для Кембриджського процесу FFC було потрібно трохи розплавленого хлориду кальцію. Теоретично він не міг потрапити за межі печі, але на випадок аварії на комбінаті стояли датчики хлору —

причому дуже чутливі. Вони були налаштовані таким чином, щоб запускати сирену, коли людям загрожує отруєння токсичним газом.

Я ненадовго відкрила клапан — і знову його закрила. Через кілька секунд спрацювала сирена. Ого, нічого собі шоу!

У двох десятках місць спалахнули жовті лампи. Почулася гучна сирена. Я відчула протяг — це ввімкнулася аварійна система провітрювання. Ідея полягала в тому, щоб замінити повітря всередині комбінату на кисень із аварійних запасів.

Працівники центру керування почали рятуватися. Зазвичай процедура полягала в тому, щоб сховатися в кисневе укриття у задній частині приміщення. Але зовсім поряд стояв поїзд. Значно надійніше було бігти саме туди, адже в разі чого поїздом можна швидко повернутися до міста, не чекаючи у кисневому укритті, поки приїде служба порятунку. Вони прийняли рішення миттєво — побігли у поїзд і замкнули за собою люк.

Мабуть, усередині було досить тісно: там напхалися обидві зміни, 48 осіб. Я поглянула на центр керування — і радісно підняла кулак догори: там було порожньо. Вони зробили саме те, чого я від них хотіла.

Звісно ж, перш ніж знищити плавильну піч, треба було звільнити приміщення. Я могла запустити сирену, коли прорізала внутрішній корпус — тоді люди також кинулися б навтьоки. Але витік у корпусі привернув би увагу до отвору в стіні — і тут хтось одразу помітив би і всюдихід, і саморобний шлюз, і Дейла, що ніяково шаріється, і так далі. А от витік токсичного газу — це значно краще: причина чисто внутрішня.

Я відкрила клапан і знову підпустила хлору — зовсім трохи — щоб система не встигала очистити повітря. Працівники сидітимуть у поїзді доти, доки працюватиме сирена. Мені більше не треба було ховатися. Я підійшла до передньої частини плавильної печі, потім пролізла під низ — в аварійний резервуар.

На випадок перегріву у плавильній печі був мідний запобіжник — у нижній його частині. Температура плавлення міді вища, ніж робоча температура печі, але нижча за температуру плавлення сталі.

Отже, якби відбувся перегрів — а точніше, нагрів до 1085 °C — то мідь розплавилася б, і вміст перегрітої соляної ванни витік би у

цементний резервуар внизу. Потім довелося би довго все відчищати — але сама піч була б врятована.

Це не наш варіант!

Я тягнула за собою зварювальне обладнання і сумку. І знову доведеться виконувати зварювальні роботи просто над собою. Я важко зітхнула. Цього разу доведеться приварити сталь до сталі, використовуючи сталеві прuti. Для тих, хто ще не зрозумів: це сталь. Овва. Принаймні цього разу я була не в скафандрі. Але хоч крапля розплавленої сталі й не могла мене вбити, її було цілком достатньо, щоб скалічити мене. Та іншого вибору не було. Я взялася до справи: відсунулася трохи вбік і почала приварювати до нижньої частини печі шматок металу.

Визнаю: кілька разів на підлогу таки капнуло — але я продовжувала. За п'ятнадцять хвилин мідний запобіжник було надійно покрито сталевією пластиною. Я точно не знала, з якої саме марки сталі була піч, але здебільшого сталь плавиться за температури близько 1450 °C. Тому про всяк випадок моя пластина — як і сталеві прuti — були чотирьох шістнадцятої марки, яка плавилася за температури 1530 °C.

Отже, плавильна піч розплавилася б швидше, ніж моя латка. Латка була зовсім тоненька, але якщо ви думаєте, що вона розтала б першою, то просто не розумієте законів фізики. Перед тим, як температура піднялася б до температури латки, усе, що могло розплавитися за нижчої температури, вже розплавалося б — а температура плавлення печі становила близько 1450 °C.

Отже, незважаючи на те, що латка була тоненька, а піч — із товстими стінками, її нижня частина розплавилася б раніше за латку.

Не вірите мені? Просто покладіть у каструлю шматок льоду і ввімкніть вогонь. Температура води залишатиметься на позначці 0 °C, поки не розтануть останні друзочки льоду.

Я вилізла з-під печі і ще раз поглянула на центр керування. Він досі був порожній — але ж це ненадовго. Поїзд рушив. У повітрі досі висів хлор — тому логічно, що працівників відправили назад до міста. Але щойно вони туди дістануться, на зміну їм виїде бригада інженерів у захисних костюмах. У мене було десять хвилин, поки поїзд дістанеться до міста, можливо, ще п'ять — поки всі перевдягнуться в захисні костюми і сядуть на поїзд, ще десять — поки ця кавалерія

сюди прибуде. Разом — двадцять п'ять хвилин. Я швиденько побігла до щитка контролю температури і відкрутила гвинти. Знявши контрольну панель, я витягнула зі своєї сумки замінник. Свобода працював над ним цілий вечір.

Це була досить проста річ. Панель працювала, як і звичайна — але подавала комп'ютеру хибне значення температури — весь час стверджувала, що вона занижка.

Я вставила панель у слот. Задля моєї зручності Свобода передбачив на панелі світлодіодні цифри: вони показували реальну температуру, а також ту, що передавалась на комп'ютер. Зараз реальна температура становила 900 °С, але панель сповіщала, що вона становить лише 825 °С. Вважаючи, що температура в печі занижка, комп'ютер підвищив температуру нагрівача. Хоча реле тут не використовувались, якийсь ледь чутний звук таки пролунав. Лінія живлення — найтовща, яку я бачила за все своє життя — аж розгойдалася, коли було подано струм. Це відбулося тому, що внаслідок подачі сильнішого струму виникнуло магнітне поле, яке і розхитало кабель. Щойно перехідний процес закінчився, кабель хитатися перестав.

Я спостерігала за змінами на панелі, виготовленій Свободою. Невдовзі реальна температура виросла до 901 градуса, потім — значно швидше — до 902, потім одразу до 904, а потім — до 909.

— Чоорт! — сказала я.

Це відбувалося значно швидше, ніж я сподівалася. Виявляється, що потужна лінія, яка подає струм від двох реакторів, здатна нагрівати метал досить швидко.

Я залишила панель доступу на підлозі і побігла до свого приватного виходу. Дейл чекав на мене біля краю надувного конектора.

— Ну що? — запитав він.

Я зачинила за собою двері кисневого укриття.

— Місію виконано. Плавильна піч нагрівається, причому дуже швидко. Забираймося звідси.

— Добре, — сказав Дейл і підняв свою руку, вдягнену в рукавицю. Я ляснула по ній — ну не можна ж залишити такий жест без відповіді. Він пішов назад до всюдихода.

Я востаннє подивилася на кисневе укриття — хотіла переконатися, що люк надійно зачинено. І тут раптом я побачила щось

у тунелі. Стривайте-но...

Тут я кинулася назад до люка. Я ладна була присягнутися, що бачила всередині якийсь рух. У люку було малесеньке кругле віконце. Наблизившись до нього, я зазирнула всередину і побачила Лоретту Санчес, яка ходила вздовж стіни купола. Я взялася руками за голову.

— Дейле, у нас проблема.

Санчес дивилася на аварійну кисневу систему. На ній були окуляри і дихальна маска. Схоже, трохи хлору її не лякало.

Пройшовши половину надувного тунелю, Дейл жестом покликав мене до всюдихода.

— Давай, Джаз! Ходімо!

— Там Лоретта Санчес.

— Що?

Я вказала на вікно шлюзу.

— Вона ходить там, як хазяйка.

— А вона і є хазяйка, — сказав Дейл. — Забираймося звідси.

— Ми не можемо залишити її тут.

— Вона розумна жінка. Коли піч почне плавитися, вона втече.

— Але куди вона піде? — запитала я.

— На поїзд.

— Поїзд вже від'їхав.

— Ну тоді у кисневе укриття.

— Це не захистить її від розплавленої сталі.

Я відчинила люк.

— Я повинна її звідти вивести.

Дейл швидким кроком підійшов до мене.

— Ти що, з глузду з'їхала? Ці люди намагалися тебе вбити, Джаз!

— А мені начхати.

Я перевірила клейку стрічку на своїй масці і окулярах.

— Сідай на всюдихід. Будь готовий до швидкого відходу.

— Джаз!

— Вперед! — крикнула я.

Він на секунду завагався. Мабуть, думав, чи варто силоміць затягнути мене у всюдихід. Врешті він вирішив цього не робити — і це був правильний вибір. Він попрямував до всюдихода сам. Я відкрила клапан біля люка і повернулася назад до підприємства.

Санчес спочатку мене не помітила. Її увага була на аварійній кисневій системі. Певно, вона намагалася зрозуміти, чому ж не вдається очистити повітря.

Як належить представлятися у таких ситуаціях? Шкода, що в довіднику з добрих манер авторства Емілі Пост немає розділу «Порятунок життя ворога під час диверсії на підприємстві». Я скористалася давно випробуваним методом:

— Агов! — крикнула я.

Вона обернулася і вхопилася за груди.

— О Боже!

Їй було важко перевести подих і втримати рівновагу. Вона була трохи старшою, а її шкіра — більш зморшкуватою, ніж на фотографіях в інтернеті. Але разом з тим, як на п'ятдесятирічну, виглядала вона просто чудово.

— Хто ти в зеленого дідька така?

— Це не важливо. Тут небезпечно, йдіть за мною.

— Ти в мене не працюєш. Як ти сюди потрапила?

— Прорізала отвір у стіні.

— Що? — вона безуспішно намагалася знайти отвір поглядом. Отвір був з іншого боку плавильної печі — його не було видно.

— Ти прорізала діру на моєму підприємстві?

— Чому ви не в поїзді?! — запитала я. — Ви мали бути в поїзді!

— Я хотіла подивитися, чи можна зарадити проблемі. Відправила інших туди, де буде безпечніше, і... — тут вона зупинилася і підняла вказівний палець. — Стривай-но, це ти повинна щось мені пояснити, а не я тобі.

Я підійшла до неї.

— Послухайте, тупа бабо! Зараз весь цей комбінат розплавиться. Мерщій за мною!

— Добирай слова. Слухай, я ж тебе впізнала. Ти — Жасмін Башара.

Вона знову підняла палець — тепер ще більш грізно.

— Це ти — хуліганка, що знищила мої заготівельники!

— Так, — сказала я. — Та ж сама хуліганка зробила диверсію у вас на комбінаті. Ситуація от-от досягне критичної точки.

— Нісенітниця. Я сама тут усе розробила. Все абсолютно безпечно.

— Зараз нагрівач встановлений на повну потужність. Система контролю температури зламана, а поверх мідного запобіжника я приварила сталеву латку.

Вона аж рота відкрила.

— Нам треба тікати, — сказала я. — Мерщій!

Вона поглянула на плавильну піч, потім на мене.

— Я ще можу все полагодити.

— Ні, цього не станеться, — відказала я.

— Ти що, хочеш спинити мене?

Я завмерла на місці.

— Краще вам не лізти до мене, бабцю. Я вдвічі молодша і виросла за умов цієї гравітації. У разі потреби я винесу вас звідси вже непринятною.

— Цікаво, — сказала вона. — Я виросла на вулицях Манауса. Колись мені вдавалося побити чоловіків, вдвічі більших за тебе.

Ну що ж, на таке я не чекала.

Вона кинулась на мене. Цього я теж не чекала. Я пригнулася і побачила, як вона летить наді мною. Земляни завжди недооцінювали, наскільки далеко полетять у стрибку, отже було легко...

І тут вона похилилася вниз, схопила мене за волосся, і, приземляючись, вдарила мою головою об підлогу. Потім — сіла верхи мені на груди і приготувалася бити мене в обличчя. Я скинула її з себе і підвелася на ноги — але не встигла отямитися, як вона знову була на мені верхи. Цього разу вона напала ззаду, захопила мене за шию і почала душити. В мене багато недоліків, але принаймні я не задерикувата і знаю, коли моїх здібностей не вистачить.

Виявилося, що Манаус був жорстокішим містом, ніж Артеміда. Тому в чесній боротьбі ця жінка мене швидко перемогла б. І саме тому я й не люблю чесних боїв.

Простягнувши руку, я стягнула з неї кисневу маску. Вона враз відпустила мене, відступила назад і затамувала подих, намагаючись знову начепити маску. Це дало мені можливість діяти.

Я обернулася, прихилилася і вхопила її за ноги — а потім з усієї сили запустила її в повітря. Вона пролетіла добрих чотири метри.

— Ну що, на Манаусі ви змогли б таке зробити? — закричала я.

Вона досягнула вершини траєкторії. Я підхопила з землі балон ацетилену — а вона вже летіла вниз. Тут на неї чекав сюрприз.

Я з усієї сили замахнулася балоном — стежила лише за тим, щоб не влучити їй в голову — не хотілося її вбити.

Врешті-решт, я вдарила її у ліву ногу. Вона закричала від болю і незграбно приземлилася — але, треба віддати їй належне, враз схопилася на ноги і посунула в мій бік.

— Стоп! — закричала я, простягнувши руку. — Це смішно. Ваша плавильна піч стрімко нагрівається. Ви ж хімік — здогадайтесь, що зараз буде. Може, просто підете за мною?

— Ти не можеш просто...

Тут вона зупинилася, повільно повернувшись до плавильної печі. Нижня її частина вже сяяла червоним.

— О Боже!

Вона повернулася до мене.

— Де, ти кажеш, тут вихід?

— Ось сюди, — вказала я жестом.

Ми разом побігли до отвору. Санчес бігла повільніше, адже щойно отримала від мене сильний удар. Вона стрибнула в отвір, а я за нею. Ми пролізли через кисневе укриття до тунелю-конектора. Я зачинила за нами люк.

— Куди веде цей хід? — запитала вона.

— Подалі звідси.

Ми бігли конектором. Дейл просунув голову крізь шлюз всюдихода. Він уже зняв свій ВК-скафандр.

Санчес застрибнула у всюдихід, а я — одразу за нею, і зачинила за нами люк.

— Ми повинні від'єднати тунель, — сказав він.

— Немає часу. До того ж для цього треба вдягати скафандри. Треба їхати з максимальною швидкістю, щоб відірватися від тунелю.

— Тримайтеся, — сказав Дейл і натиснув на газ.

Всудихід рвонув уперед. Санчес випала з крісла. Я зайняла позицію біля заднього вікна. У всюдихода був дуже сильний обертовий момент — але сила тертя місячного реголіту все ж таки обмежена. Ми проїхали всього метр — і тут тунель змусив нас зупинитися. Санчес, ледве вставши, знову впала — цього разу на Дейла. Щоб втриматися, вона вхопила його за плечі.

— Ми повинні забиратися звідси, — сказала вона. — Там балони з метаном і киснем.

— Я знаю, — сказала я і визирнула у бічне вікно.

Мою увагу привернув гострий край скелі. Я залізла у передню частину всюдихода і сіла поряд із водієм.

— В мене є план — але його надто довго пояснювати. Передай мені керування.

Дейл переключив панель керування, віддавши пріоритет мені. Без жодних суперечок, без жодних запитань — він просто взяв і зробив це. ВК-спеціалісти дуже добре приймають раціональні рішення у кризових ситуаціях. Я пустила всюдихід заднім ходом і проїхала чотири метри.

— Не в той бік, — сказала Санчес.

— Замовкніть!

Я повернула машину в напрямку скелі і поїхала.

— Ось тепер тримайтеся.

Вони з Дейлом вхопилися одне за одного. Я натиснула на газ. Ми кинулися на скелю. Я проїхала по ній правим колесом — і тут весь всюдихід аж підстрибнув. Всюдихід упав на правий бік і перевернувся. Нас крутило, наче у величезній барабанній сушарці. Я з усіх сил намагалась не блюванути.

Я думала, що станеться приблизно таке: перекрутившись, надувний тунель, не розрахований на такі навантаження, надірветься — і тоді, рухаючись взад-вперед, я зможу його дорвати; ми будемо вільні.

А ось що відбулося насправді: тунель чудово витримав це випробування. Він був розрахований на те, що всередині будуть люди — тож мав достатній запас міцності, щоб захистити їх за будь-яких умов. Він не прорвався. Зате точка з'єднання з всюдиходом була не така міцна. Сили бічного натягу відірвали гвинти.

Повітря з тунелю стрімко виривалося назовні. Всюдихід від цього аж трохи просунувся вперед. Зверніть увагу: аеродинамічне пересування не входило до задуму розробників всюдихода. Машина ще трохи проїхала боком — може, метр — а потім знову впала на колеса.

Ми були вільні.

— Холера! Ти справжній геній, — сказав Дейл.

— О, так.

Нарешті я повела всюдихід подалі від комбінату.

Бах!

Цей приглушений звук пролунав на якусь мить секунди. Мабуть, ми більше відчули його, ніж почули.

— Це було гучно, — сказала Санчес.

— Ні, не було, — відповів Дейл, знімаючи її руки в себе з плечей. — Я майже нічого не почув.

— Вона має рацію, — сказала я, не зводячи очей з дороги. — Звук передався через розрихлену породу, через колеса і через салон. Те, що ми взагалі щось почули, означає, що вибух був дуже голосний.

Я поглянула на відео з задньої камери. Корпус залишився цілим. Ну звісно, зруйнувати його міг тільки потужний ядерний вибух. Моє кисневе укриття так і залишилося на місці.

Я натиснула на гальма.

— Ні фіга собі! Ти це бачив?! Мої зварювальні шви витримали вибух.

Санчес насупилася.

— Перепрошую, але не можу поплескати по плечу.

— Справді? — здивувався Дейл. — Ти що, прямо зараз будеш перед усіма вихвалитися?

— Я просто кажу — добре приварила.

— Боже, Джаз!

Він переключив керування на свій бік.

Ми поїхали до міста.

— Зателефонуй Свободі і татові — щоб вони знали, що у нас все гаразд.

— А також подзвони адвокатові, — сказала Санчес. — Я подбаю про те, щоб тебе депортували до Бразилії, і щоб ти постала перед судом.

— Думаєте?

Я витягнула гізмо і подзвонила Свободі. Він не відповідав. Мій дзвінок пішов у голосові повідомлення.

— Упс, — сказала я.

— Якась проблема? — запитав Дейл.

— Свобо не відповідає.

Я зателефонувала знову. І знову голосова пошта.

— Може, його хтось затримав? — запитав Дейл.

Я повернулася до Санчес.

— У вас на Артеміні ще є головорізи?

— Не бачу причин із тобою співпрацювати.

— Цього разу без жартів. Якщо з моїм батьком чи другом щось станеться, я відправлю до Бразилії вас — порізаною на шматки.

— В мене взагалі немає ніяких головорізів. Цими типами керую не я.

— Брехня, — сказала я. — Ви по самісінькі вуха в діяльності «О Палачіо».

Вона насупилася.

— Вони просто власники. Я не одна з них.

— Але ж ви партнери?

— Ринок алюмінію різко пішов на спад, коли на Артеміді перестали будувати нові куполи. Мені потрібні були гроші, щоб продовжувати працювати. Вони запропонували реанімаційне фінансування — і я його прийняла. Вони собі роблять своє і не заважають мені керувати підприємством. Цьому комбінату я віддала все своє життя — і ти його щойно знищила, безсовісна калюжа ексудату!

— Обережно: я ж не забуду і подивлюся, що це означає!

Я набрала номер тата і піднесла гізмо до вуха. З кожним дзвінком, що залишався без відповіді, у мене підвищувався тиск.

— Батько не відповідає.

Я стукала пальцями по панелі керування.

Дейл однією рукою кермував, а в іншій тримав гізмо.

— Телефонуй Лін, а я спробую набрати Боба.

Я набрала номер Лін. Чулися тільки гудки. Коли станція запропонувала залишити голосове повідомлення, я відмінила виклик.

— Нічого, — сказала я.

— Боб теж не відповідає, — сказав Дейл.

Ми схвильовано презирнулися. «Може, Руді напав на слід і всіх арештував?» — думала я. Мої пальці зависли над екраном гізмо. Я стисла губи. Дзвонити в поліцію посеред нападу — це не найкращий план. Логіка підказувала, що треба почекати, поки ми повернемося до міста. Якщо їх і заарештували, то за цей час нічого не зміниться. Але я не могла чекати. Я набрала його номер. Почулися чотири гудки. Я поклала слухавку.

— Боже, — сказала я.

— Серйозно?! — здивувався Дейл. — Навіть Руді не відповідає? Та що в біса відбувається?

Санчес витягнула гізмо і натиснула на екран.

— Стривайте-но!

Я вихопила в неї гізмо, але вона одразу ж забрала його в мене.

— Ану віддайте!

— Ні, — твердо відповіла вона. — Я повинна знати, що мої люди в безпеці.

— Брехня! Ви хочете викликати допомогу!

Я кинулася на неї, а вона потягнула нас обох на підлогу.

— Припиніть, — сказав Дейл.

Санчес намагалася викрутитися, але в неї була зайнята одна рука — вона тримала в ній гізмо. Тому я заблокувала її і вдарила в обличчя. Як же це було приємно!

— Негайно припиніть цю дурню, — закричав Дейл. — Натиснете не ту кнопку — і ми всі загинемо!

— Це ви наказали заготівельнику мене вбити? Признайтеся!

Я знову кинулася на неї.

Вона відстрибнула вбік і вхопила мене за руку.

— Ну звісно ж, це я. Як ти смієш руйнувати працю всього мого життя?

— Прокляття!

Дейл зупинив всюдихід. Він втрутився в нашу бійку і розвів нас у різні боки. У фільмах можуть показувати що завгодно, але в житті сильніший той, хто більший. Чоловік заввишки майже два метри все ж таки має перевагу над двома худорлявими жінками.

— Слухайте, хуліганки. Я — гей, тому мене ця ваша жіноча бійка не заводить. Негайно припиніть, або я зіштовхну вас головами.

— Добирай слова, — сказала Санчес і знову почала набирати телефон.

— Дейле, зупини її, будь ласка! — сказала я.

— Якщо вона хоч комусь додзвониться, це вже буде добре.

Він відпустив нас, але про всяк випадок не спускав з мене ока.

Чомусь йому здавалося, що агресор — це я. Можливо, тому, що мені хотілося виколоти цій суці очі і запхати їх в її уретру.

Санчес уважно прислухалася, чи хтось відповість. З кожною секундою на її обличчі було все більше страху. Вона поклала слухавку.

Дейл підняв на мене погляд.

— І що тепер?

— Відколи це я тут головна?

— Весь цей напад запланувала ти. Що нам робити зараз?

— Гм...

Я переключила рацію на основну частоту.

— Це Джаз Башара. Я можу поговорити з кимось з ВК-спеціалістів? Ви мене чуєте?

— Так, — одразу ж пролунала відповідь. — Це Сара Готліб. Ми тут із Аруном Госалом. Більше ні з ким не можемо зв'язатися. Що відбувається?

Я знала їх обох. Сара була ВК-спеціалістом, а Арун саме закінчував навчання. Ми кілька днів тому разом гасили пожежу на Квінслендській фабриці скла.

— Не знаю, Саро. Я зараз у всюдиході поза межами міста. Місто не відповідає. А де ви?

— У передгір'ях Мольтке, в зоні заготівлі, — відповіла вона.

Я прикрила мікрофон.

— А, справді. Вони ж охороняють від мене заготівельник.

— Зараз це не має значення, — сказала Санчес. — Але приємно знати, що ВК-профспілка серйозно ставиться до своїх обов'язків.

Я знову ввімкнула мікрофон.

— Ви можете повернутися до міста?

— За планом ми маємо супроводжувати заготівельник назад на комбінат — але не можемо додзвонитися на комбінат «Санчес», а заготівельник стоїть на місці.

— Напевно, краще вам уже вирушати, — сказала я, намагаючись не зустрічатися з Санчес поглядами.

— Ні, — відповіла Сара. — Це може бути якийсь трюк, щоб відволікти нашу увагу. Ми залишаємося тут.

— Прийнято.

— Слухай, але ж ти досі не закінчила навчання? — сказала вона. — Ти не повинна виходити у космос сама. З тобою є ВК-спеціаліст? Якщо так, то хто це?

— Ой, щось зв'язок переривається...

Я знову переключила рацію на приватну частоту.

— Потім доведеться багато що пояснювати, — сказав Дейл.

— Ну що ж, розбиратимемося з кожною помилкою по черзі, — відповіла я. — Зараз рушаймо до Вхідного порту — треба подивитися, що там відбулося.

— Так, — сказала Санчес. — Там якраз буде поїзд. Там будуть мої люди.

Дейл сів на місце водія, і всюдихід знову рушив із місця. Ми з Санчес сиділи мовчки, намагаючись не дивитися одна одній в очі до кінця поїздки. Дейл їхав до міста на шаленій швидкості. Під'їжджаючи до порту, ми побачили біля шлюзу поїзд. Санчес виструнчилася.

— Як нам потрапити всередину?

— Зазвичай, для цього потрібно зателефонувати черговому ВК-спеціалісту на вантажному шлюзі, — відказав Дейл. — Але оскільки вони не відповідають, доведеться мені вдягнутися у скафандр і відкрити ручні клапани на зовнішньому боці.

— Перевір поїзд, — сказала я. — Через вікна поїзда ми побачимо, що відбувається в порту.

Дейл кивнув і поїхав по добре утрамбованому колесами шляху. Ми проїхали повз вантажний шлюз і зупинилися біля вантажного поїзда. Його вікна розміщувалися вище за наші, тож із нашого місця було видно лише стелю.

— Стривай, зараз я зроблю, щоб було видно краще.

Дейл щось натиснув на панелі керування, і кабіна почала підніматися. Схоже, на всюдиході Боба також був підйомник. Ну звісно. Чом би й ні? Тут була ціла купа функцій — усе, що забажаєш.

Ми вирівнялися з вікнами поїзда. Санчес перехопило подих. Я теж була вражена — але не хотіла, щоб вона це помітила. Тіла були розкидані по поїзду в цілковитому безладі. Хтось сидів на кріслах, хтось просто лежав поверх інших у проході. Біля рота однієї з пасажирок була калюжа блювотиння.

— Що? — тільки й почулося від Дейла.

— Мої люди! — Санчес намагалася зазирнути з різних боків.

Я притислася до скла, щоб було краще видно.

— Вони досі дихають.

— Справді? — запитала Санчес. — Ти впевнена?

— Так. Ось подивіться на он того чолов'ягу у синій сорочці. Бачите його живіт?

— Це Міхаель Мендес, — вона трохи розслабилася. — Так, я бачу. Він рухається.

— Вони попадали просто там, де сиділи, — сказала я. — Мало хто встиг підійти до шлюзу.

Дейл вказав на люк, що з'єднував поїзд із портом.

— Шлюз поїзда відкрито. Бачите прапор Кенії на станції?

Я насупила брови.

— Повітря, — сказала я.

Санчес і Дейл подивилися на мене. Я звела брову.

— Повітря. З ним щось не так. Усі, хто перебував у поїзді, почувалися добре, аж поки провідник не відчинив люк — ось тоді вони й відключилися.

Дейл склав руки.

— Ага, саме тоді, коли на комбінаті відбувся вибух. Це не збіг.

— Звичайно, не збіг, — сказала Санчес. — Від комбінату до Центру життєзабезпечення в Куполі Армстронга йде пряма труба. Звідки, на вашу думку, береться кисень?

Я вхопила її за плечі.

— Але ж на вашій лінії подачі кисню є якісь запобіжні заходи? Якісь клапани і так далі?

Вона звільнилася з моїх рук.

— Вони призначені для того, щоб запобігати витoku газу, а не на випадок великого вибуху.

— Чорт, чорт, чорт! — казав Дейл. — Вибух не вийшов за межі комбінату. Стиснене повітря не могло знайти виходу. Ти дуже добре виконала зварювання. Труба, по якій подається повітря, стала єдиним каналом, куди міг піти тиск. От чорт!

— Стривай! Ні! — сказала я. — Ні, ні, ні! Так не може бути. У центрі життєзабезпечення є датчики, які перевіряють якість повітря, що надходить. Вони ж не закачують його безпосередньо у місто, правильно?

— Так, правильно, — сказала Санчес, трохи заспокоївшись. — Вони перевіряють наявність двоокису вуглецю і чадного газу. Також відбувається перевірка на вміст хлору і метану — на випадок, якщо на комбінаті відбудеться витік якогось із цих газів.

— А як відбувається перевірка? — запитала я.

Вона підійшла до іншого вікна, щоб краще роздивитися працівників, які попадали.

— За допомогою рідких реактивів, які змінюють колір за наявності молекул небажаних газів. Комп'ютер відстежує це в режимі реального часу.

— Отже, це питання хімії, — сказала я. — А ви — хімік, правильно? Поясніть мені: в результаті вибуху могло утворитися щось таке, чого не змогли виявити у Центрі життєзабезпечення?

— Ну... — міркувала вголос вона. — Там був кальцій, хлор, алюміній, кремній...

— Метан, — додала я.

— Ага. Значить, міг утворитися хлорметан, дихлорметан, хло... о Боже!

— Що? Що?!

Вона опустила голову і обхопила її руками.

— Метан, хлор і сильне нагрівання — все це разом дає багато різних продуктів реакції. Багато з них нешкідливі, але також утворюється хлороформ.

Дейл зітхнув з полегшенням.

— О, дякувати Богу.

Санчес прикрила рота руками і силкувалася не розплакатися.

— Вони помруть. Вони всі помруть.

— Про що ви? — запитала я. — Це ж просто хлороформ — газ від якого засинають. Правильно?

Вона похитала головою.

— Ти дивилася забагато фільмів. Хлороформ — це не просто якийсь нешкідливий газ для знеболення. Він смертельний — причому дуже смертельний.

— Але ж вони досі дихають.

Вона стерла з обличчя сльози. Її рука тремтіла.

— Вони негайно відключилися. Це означає, що концентрація складає принаймні п'ятнадцять тисяч молекул на мільйон. За такої концентрації вони помруть за годину — і це в кращому разі.

Її слова наче молотком мене вдарили. Я завмерла. Заклякла на місці, наче статуя. Потім затремтіла і ледве стрималась, щоб не виблювати. В очах потемніло. Я спробувала глибоко вдихнути. Замість цього почувся схлип. У голові закрутилося.

— Ясно... але... стривайте....

Що у нас було: я, Дейл, а також ця сука, що мені страшенно не подобалася. Всюдихід. Два ВК-скафандри. Багато запасного кисню — але не досить на ціле місто. Зварювальне обладнання. Ще була одна ВК-спеціалістка і один стажер — Сара і Арун. Але вони були дуже далеко і не могли нічим допомогти. З проблемою ми мали впоратися за годину — за цей час вони точно не могли сюди дістатися.

Дейл і Санчес у відчаї поглянули на мене.

Ще один об'єкт у нашому розпорядженні: вся Артеміда — тільки без людей.

— Д-добре, — затинаючись, промовила я. — Центр життєзабезпечення розташовується на нульовому поверсі Армстронга. Це зовсім близько від космічних агенцій. Дейле, відвези нас до їхнього шлюзу.

— Зрозумів.

Ми стрімко вирушили навколо Куполу Олдріна. Я залізла до шлюзу у задній частині всюдихода.

— Я дістануся всередину і чимдуж побіжу до Центру життєзабезпечення. Там величезна кількість запасного кисню в аварійних балонах. Я їх усі відкрию.

— Але хлороформ не можна просто так розчинити, — сказала Санчес. — Кількість частинок у повітрі залишиться тією ж.

— Знаю, — сказала я. — Але на куполах є клапани, що випускають надлишковий тиск. Коли я відкрию аварійні балони, тиск зросте, і ці клапани відкриються. Чисте повітря витіснить забруднене.

Обдумавши сказане, вона кивнула.

— Так, це може спрацювати.

Ми зупинилися біля шлюзу космічних агенцій. Дейл розвернув всюдихід і пустив його заднім ходом. Проявляючи справжню водійську майстерність — я такої ще ніколи не бачила — він зістикував два шлюзи, майже не сповільнюючи ходу.

— Боже, в тебе так класно виходить!

— Вперед, — крикнув він.

Я вдягнула дихальну маску.

— Ви залишайтеся тут. Дейле, якщо я налажаю або відключуся від хлороформу, ти повинен будеш зайняти моє місце.

Я повернулася до шлюзу і відкрила його.

Почувся свист. Це вирівнювався тиск повітря.

— Санчес, якщо Дейл налажає, ви — наступна. Сподіваюся, цього не...

І тут я похилила голову.

— Якось дивно цей свист звучить.

Дейл поглянув на шлюз.

— Чорт! Ми пошкодили шлюз всюдихода, відриваючи надувний тунель! Закрий клапан — нам треба...

Тепер свист був такий гучний, що я вже не чула Дейлових слів. Шлюз не працював.

Мої думки крутились на шаленій швидкості. Якби я закрила клапан, що треба було робити далі? У Дейла і в мене були ВК-скафандри. Ми могли вийти із всюдихода і скористатися шлюзом космічних агенцій — але тоді загинула б Санчес.

Єдине рішення полягало в тому, щоб заїхати до міста разом на всюдиході — через вантажний шлюз на Вхідному порту. Але зараз там не було жодної притомної людини, яка могла б нас впустити. Треба було відкрити шлюз вручну — а це означало б, що треба залишити всудихід, а це, своєю чергою, вбило б Санчес.

Миттєво прийнявши рішення, я відкрила клапан на повну.

— Якого біса ти... — почав було Дейл.

Всудихід аж загримів од струменя повітря, що виривалося назовні. В мене заклало вуха. Це поганий знак — значить, повітря витікало швидше, ніж всудихід встигав замінити його новим.

— Закрий за мною люк, — кричала я.

Мені належало пройти через четверо дверей. Я повинна була подолати ці всі довбані двері, щоб потрапити на Артеміду. Двоє з них були на всудиході, а ще двоє — на шлюзі міжнародних космічних станцій. Поки я не дістануся до останніх, я буду в небезпеці. Дейлові і Санчес також загрожуватиме небезпека, щойно вони зачинять за мною перші двері.

Відчинивши Двері №1, я вистрибнула до шлюзу всудихода. Двері №2 — це ті двері, які щойно намагалися нас вбити.

Від струменю повітря, що виривалося назовні, по краю кристалізувався лід. Як правильно здогадався Дейл, ми пошкодили край шлюзу, відриваючи надувний тунель.

Повернувши ручку, я відкрила люк. Цікаво, ці двері взагалі могли відчинитися в такому зіпсованому стані? Я молилася Аллаху, Єгові, Христу і всім кому завгодно. Хтось із них мене точно почув — люк нарешті відчинився. Я щосили вхопилася за нього, щоб відкрити ширше, і нарешті змогла протиснутися назовні. Часом добре бути маленькою. Я опинилася у коротенькому однометровому тунелі між шлюзами.

Двері всюдихода і тунель були сильно пошкоджені. З обох повітря витікало, наче крізь сито. Але великих отворів все ж таки не було. Тому кисневі балони із всюдихода підтримували там якийсь тиск — хоч і занадто низький. І якщо вам цікаво, чи врятувала б мене киснева маска у вакуумі — ні, не врятувала б. Єдине, на що вона була б здатна — це качати кисень у мої мертві дихальні шляхи.

Я відкрила зовнішній люк шлюзу космічних агенцій. Зайшовши всередину, я озирнулася на своїх супутників.

За моїми розрахунками, Дейл мав би вже зачинити внутрішній люк всюдихода. Але я помилялася. Якби він зачинив люк, кисень більше не надходив би до мене — аж поки я не дістануся до Артеміди. Що він собі надумав? Невже цей бовдур намагався бути джентльменом?

— Негайно зачини люк! — закричала я.

І тут я побачила, що відбулося. Вони обоє були бліді і непритомні. Дейл упав на підлогу. Чорт. У шлюзі космічних агенцій також був хлороформ. Я так гарячково складала план, що забула про цю невеличку деталь.

Гаразд, роблю все послідовно. Спершу маю відчинити останні двері. У всюдиході кількість повітря була обмежена, а на Артеміді його було багато. Повернувши ручку останнього люка, я штовхнула його — але він не піддався.

Ну звісно! Тиск з нашого боку був менший, ніж усередині.

— Чорт! — закричала я і відчинила центральний клапан, щоб вирівняти тиск.

Завдяки клапану шлюзу космічних агенцій тиск вдалося вирівняти — хоч і невідомо було, що відбувається швидше: притік повітря через клапан чи його витік у вакуум.

Впершись у зовнішню стіну шлюзу, я з усіх сил вхопилася за ручку. Від перших двох спроб вона аж погнулася — але двері були

зачинені. Нарешті з третього разу в мене вийшло.

Люк клацнув і відчинився. Повітря рвонуло у шлюз і у всюдихід. Я підставила ногу, щоб люк не зачинився. Дейл і Санчес були врятовані. Ну, можна так сказати — якщо вважати за порятунок дихання отруйним газом, поки кисень витікає у вакуум.

Я відчула страшенний біль у спині. Завтра вона нитиме — якщо, звісно, в мене буде «завтра».

Знявши черевик, я підклала його, щоб люк не зачинявся. Потім повернулася до всюдихода. Зараз Дейл і Санчес були зовсім непритомні. Я подумки нагадала собі, що не варто знімати маску. Вони обоє дихали. Я закрила внутрішній шлюз всюдихода і повернулася до дверей шлюзу космічних агенцій. Знову відчинивши люк — а це вже було нескладно, бо мій черевик тримав його відкритим — я вивалилася у лабораторію.

Витягнувши черевик, я побачила, як люк автоматично зачиняється під тиском повітря.

Я була всередині.

Сівши на підлогу, я знову вдягнула черевик, а потім перевірила герметичність кисневої маски. Здавалося, все добре. Крім того, я не блювала і не відключалася — це був хороший знак.

Лабораторія космічних агенцій була завалена непритомними науковцями. Моторошне видовище. Четверо з них відключилися прямо за столами, а один лежав на підлозі. Переступивши через одного з них, я пішла коридором. Якщо вірити гізمو, сплигло двадцять хвилин, відколи хлороформ потрапив до системи.

Отже, коли Санчес не помилилася у своїй оцінці, в мене залишалося сорок хвилин, щоб повернути в місто нормальне повітря — інакше всі загинуть.

І це буде моя провина.

Мені був потрібен Руді, а якщо точніше — його гізмо.

Як ви пам'ятаєте, Центр життєзабезпечення — територія обмеженого доступу. Щоб туди дістатися, треба там працювати. Двері відчиняються тільки якщо вдається розпізнати ваш гізмо. Але гізмо Руді відчиняв будь-які двері в цьому місті: території з обмеженим доступом, будинки, ванни, туалети — що завгодно. Немає такого місця, куди Руді не міг би потрапити.

Його кабінет розміщувався на плюс четвертому поверсі Купола Армстронга. З лабораторії міжнародних космічних станцій туди можна було добігти за кілька хвилин — і ця пробіжка виявилася справжнім сюрреалістичним жахом. У коридорах і у дверях були розкидані тіла. Це скидалося на сцену з фільму про кінець світу.

«Вони не мертві! Вони не мертві! Вони не мертві!» — я повторювала ці слова, наче мантру, щоб не зірватися.

Аби дістатися з поверху на поверх, я скористалася рампами. Ліфти зараз, мабуть, були завалені тілами — тож пересуватися ними було неможливо.

Я перечепилася через чоловіка, який лежав боком, і впала прямо на туристку, яка тримала непритомну дитину. Вона згорнулася навколо хлопчика, наче остання лінія його захисту. Я встала і знову побігла.

Прослизнувши у кабінет Руді, я побачила, що він знепритомнів, сидячи за столом. Якимось дивом йому вдавалося виглядати гідно, навіть втративши свідомість. Я обшукала його кишені — десть тут мав бути його гізмо.

Щось кидалося мені у вічі і бентежило. Але я не могла сказати точно, що саме. Це таке відчуття, коли знаєш, що щось не так, але не можеш пояснити, що саме. Але грець із ним — зараз усе було не так. Я не мала часу розбиратися у своїй підсвідомості. Треба було рятувати місто.

Знайшовши гізмо Руді, я поклала його до своєї кишені. Мій внутрішній голос знову промовив до мене — цього разу ще більш рішуче. «Чорт забирай, тут щось не так!»

Я озирнулася по кімнаті. Нічого особливого. Цей маленький спартанський кабінет виглядав так само, як і завжди. Я дуже добре знала це місце — адже була тут добру дюжину разів ще з неспокійних підліткових років — а пам'ять у мене хороша. Все на своїх місцях. Нічого дивного я не помічала.

Вже на виході з офісу мене щось вразило. Це був тупий предмет, яким мене вдарили ззаду по голові. Голова заніміла, в очах все попливло, але я залишилась при свідомості. Це був дуже небезпечний удар. Варто йому було поцілити всього на кілька сантиметрів лівіше — і мій мозок вже витікав би назовні.

Перечепившись, я полетіла вперед і нарешті побачила, хто на мене напав. Це був Альварес, з довгою сталевою трубою в одній руці і балоном кисню в іншій. Від балона до його рота йшов шланг.

— Ти знущаєшся з мене?! Одна людина залишилась при свідомості і це ти?!

Він замахнувся ще раз. Я ухилилася.

Ну звісно, це був Альварес. Ось про що мені намагалася сповістити моя підсвідомість. Офіс Руді виглядав точнісінько таким, як його запам'ятала — але в ньому повинен був бути Альварес, зачинений у кисневому укритті.

Тепер у мене в голові прокрутилась уся послідовність подій. Укриття врятувало Альвареса від хлороформу. Коли Руді відключився, вбивця залишився без нагляду, вирвав металеву трубу і відчинив нею двері укриття. Ланцюг із замком на зовнішньому боці не могли втриматися проти такого важеля. Альварес, можливо, не інженер-хімік, але на його місці кожен мав збагнути: з повітрям щось не так. В будь-якому разі в кисневому укритті були балони з киснем і шланги. З них він і склав собі нашвидкуруч систему життєзабезпечення.

Додатковий бонус: на трубі був гострий край — у тому місці, де він її відламав. Чудово! Тепер у руках він тримав не просто кийок, а справжній спис.

— Відбувся витік газу, — сказала я. — Якщо його не полагодити, то загинуть усі, хто є у місті.

Він кинувся на мене без вагань. Це був найманий убивця — і він був на роботі. Можна було пишатися його професіоналізмом.

— А пішов би ти! — крикнула я.

Він був більший, сильніший, значно краще вмів битися. До того ж він був озброєний металевою палицею. Я обернулася, наче збиралась тікати — а потім раптом кинулася назад. Я сподівалася, що це йому перешкодить — і не помилилася. Замість того, щоб ударити мене в голову, він просто махнув трубою. Тепер я була повернута до нього спиною, а його рука — переді мною. Схоже, це була найкраща можливість вирвати в нього зброю.

Обома руками я вхопила його за руку і викрутила її. Це був класичний прийом для того, щоб вирвати у нападника зброю. Прийом, грець його бери, мусив спрацювати — але не спрацював. Він викинув уперед іншу руку і притиснув мені до горла трубу.

Він був сильний. Дуже сильний. Навіть незважаючи на поранену руку, йому було легко мене здолати. Зараз я обіруч намагалася втримати трубу — та однаково вона врізалася в мою шию. Мені було важко дихати. Коли таке відбувається, людину атакує напад паніки. Кілька секунд я безпорадно теліпалася, а потім зібралася на силі і взяла ситуацію під контроль.

Було схоже, що зараз він мене вдушить або зламає мені шию. Дихальна маска нічим не могла допомогти — неможливо закачати повітря через перекрите горло. А от кисневий балон на стегні допомогти міг. Це був твердий, тупий металічний предмет. Краще, ніж нічого. Я потягнулася, щоб узяти його.

Але ж боліло!

Зняти з труби руку — жахлива ідея: тепер мій опір зменшився вдвічі. Альварес врізався мені у горло глибше. Мої ноги почали здавати, і я впала на коліна. Він присів разом зі мною — тож труба залишалась на місці. Навколо мене почала густішати темрява. Аби ж у мене була ще одна рука....

Ця думка почала пульсувати в моїй затуманеній свідомості.

«Ще одна рука. Ще одна рука. Занадто багато рук. У Альвареса було занадто багато рук».

Що?

Мої очі знову розплющилися. В Альвареса занадто багато рук.

Секунду тому я бачила, що в одній руці в нього був балон із киснем, а в іншій — труба. Тепер обидві руки були на трубі. Це означало, що він поставив балон на підлогу!

Зібравши останні сили, я підігнала ноги і рвонула вперед. Труба врізалася мені в горло ще сильніше — але це навіть добре: біль допомагав не відключитися. Я рвонула ще раз — тепер сильніше — і нарешті він втратив рівновагу. Ми обоє повалилися вперед. Я була знизу, а він зверху.

Нарешті я почула найприємніший звук у житті: він закашлявся.

Тепер він тримав мене трохи слабше — і знову закашлявся. Я просунула підборіддя під трубу. Нарешті моє горло було вільне. Я захрипіла і зробила кілька жадібних глибоких вдихів через дихальну маску. Чорний туман навколо мене почав відступати.

Тримаючись за трубу обіруч, я рвалася вперед, тягнучи Альвареса за собою. Він тримався, але вже не так міцно. З кожною миттю його сила слабшала.

Я вирвалася з-під нього і нарешті повернулася до нього обличчям. Він лежав на землі, скрутившись, і голосно кашляв. Як я й сподівалася, він поставив балон на землю, коли почав мене душити. Коли я потягнула його вперед, шланг із киснем випав у нього з рота. Альварес міг або триматися за трубу, або вхопити шланг. Він вибрав трубу. Певно, сподівався, що задушить мене дуже швидко, а потім знову підніме шланг із киснем — і не встигне знепритомніти.

Він намагався намацати шланг рукою, але я вхопила його за комір і відтягнула по підлозі в інший бік кімнати. Він знову почав хапати ротом повітря. Його обличчя зблідло. Я схилилася і витягнула в нього з рук трубу — раз і назавжди.

Він лежав обличчям до підлоги — нарешті більше не заважав. Кілька секунд я переводила подих, а потім підвелася.

В мене всередині клекотав гнів. Я підійшла ближче, тримаючи в руці гострий край труби. Альварес лежав на підлозі безпомічний. Я знала, що він — кілер, який щойно намагався мене вбити. Одного удару між четвертим і п'ятим ребром було б достатньо. Труба вцілила б просто в серце. Я замислилась над тим, щоб це зробити. Справді — цілком серйозно замислилася. Це не робить мені честі.

Я наступила на його праве плече каблуком. Хруснула кістка.

Оце було більше схоже на мій стиль.

Більше не можна було втрачати часу — але я не могла залишити цього покидька просто так, щоб він знову міг утекти. Я затягнула його непритомне тіло до кабінету Руді. Відсунувши Руді, я понишпорила у

нього в столі і знайшла там наручники. Один наручник я одягнула на здорову руку Альвареса, інший причепила до ручки повітряного укриття, а ключ викинула у коридор. Можеш не дякувати, Руді.

Я поглянула на гізмо — хотіла дізнатися, скільки часу залишилося. Тридцять п'ять хвилин.

Цифра, звісно, була неточна. Це була лише приблизна оцінка. Я сподівалася, що є хоч трохи запасу. Тим не менш, у місті було понад дві тисячі осіб; було ясно, що хтось із них помре навіть раніше. Я запхала трубу собі під пояс. Альварес тепер був у відключці — надихався хлороформом. У нього була зламна рука, він був у наручниках — але все одно не хотілося ризикувати. Годі вже з мене засідок.

Я побігла до Центру життєзабезпечення. Мені дихалося важче і важче, адже горло почало напухати — наслідок нещодавньої спроби мене задушити. Мабуть, буде величезний синець. Але, на щастя, горло не перекрило повністю — це єдине, що зараз мало значення.

Я відчула у своєму диханні запах жовчі — але часу на перепочинок не було. Мені доводилося продиратися крізь «смугу перешкод» — усе було завалено непритомними тілами.

Щоб краще наповнити свої змучені легені, я збільшила подачу кисню з балона. Це не могло сильно допомогти — адже повітря однаково складалося винятково з кисню. Втім надлишковий тиск захищав мене від розчиненого хлороформу, який інакше міг би просочитися з країв. Це краще, ніж нічого.

Підбігши до Центру життєзабезпечення, я піднесла до дверей гізмо Руді. Двері відчинилися.

Всюди лежали непритомні в'єтнамці. Я подивилася на екран на стіні. Автоматизована система не виявила жодних відхилень — все було пречудово. Хороший тиск, багато кисню, виділення CO₂ в порядку... Що ще було потрібно комп'ютеру?

Місце пана Дона за головною керівною панеллю було порожнє. Я сіла туди і поглянула на систему керування подачею повітря. Усе було написано в'єтнамською, але загалом зміст я розуміла. Передусім — завдяки тому, що на стіні була карта всіх труб і ліній із киснем. Як ви можете собі уявити, схема була досить велика. Я довго намагалася все роздивитися і відразу побачила систему аварійного постачання кисню. Її лінії позначалися червоним.

— Добре, а де ж клапан, який їх запускає? — промовила я.

Провівши пальцем уздовж червоних ліній, я знайшла ту з них, яка заходила безпосередньо у Центр життєзабезпечення. Я знайшла щось схоже на іконку клапана.

— Північно-західний кут...

Кімната являла собою лабіринт труб, балонів і клапанів. Але тепер я знала, який із них мені потрібен — третій зліва у північно-західному кутку. Дорогою туди я пройшла повз пана Доаня. Він лежав на підлозі. Схоже, він сам намагався дістатись до того клапана — але не встиг.

Я вхопилась за клапан обома руками і повернула його. Кімнату заповнив гучний шум. У кишені задзвонив гізмо. Це було так несподівано, що я вхопилася за трубу, готова кинутися в бійку. Я аж головою струснула — настільки по-дурному це виглядало — і знову запхала зброю за пояс, а тоді відповіла на дзвінок.

— Джаз! — почувся голос Дейла. — З тобою все гаразд? Ми тут на хвилинку відключилися.

— Дейле! — сказала я. — Так, я в порядку. Я в Центрі життєзабезпечення і щойно відкрила запасний клапан. А ти в порядку?

— Ми прокинулися. Звісно, чуваємося кепсько. Не знаю навіть, як нам вдалося повернутися до свідомості.

Почувся тихий голос Санчес.

— Хлороформ всмоктався у наші легені через повітря, що було у всюдиході. Коли кількість молекул впала до двох із половиною тисяч на мільйон, він перестав на нас діяти.

— До речі, твій голос транслюється у колонках, — сказав Дейл.

— Санчес, — спокійно сказала я. — Я така рада, що з вами все добре.

Вона не відреагувала на мій сарказм.

— Аварійна очистка повітря працює?

Я поглянула на екрани. Зараз в усіх куполах засвітилися жовті цятки, яких не було раніше.

— Думаю, так, — відповіла я. — По всьому місту спалахнули попереджувальні індикатори. Якщо я все правильно розумію, це має вказувати на те, що відкрилися випускні клапани. Отже, шкідливий газ поступово вивітрюється.

Я штурхнула техніка, який сидів у кріслі біля мене. Звісно, навіть якби повітря повністю очистилося, цим хлопцям знадобився б якийсь час, щоб повернутись до тям. Вони добрих півгодини дихали анестетиком з дев'ятнадцятого сторіччя.

— Стривайте-но. Зараз я понюхаю повітря.

Трохи відтягнувши маску від обличчя, легенько вдихнула — й одразу ж гепнулась на підлогу: не могла втриматися на ногах. Мені хотілося блювати, але я стрималася і негайно приклала маску до обличчя.

— Справи кепські, — пробурмотіла я. — Повітря ще не очистилось.

— Джаз! — кричав Дейл. — Джаз! Тільки не здумай відключатися!

— Я в порядку, — сказала я, встаючи на коліна.

З кожним вдихом кисню з балона мені ставало краще.

— Думаю, треба просто почекати — чисте повітря не одразу витіснить забруднене. Все добре. Ми на правильному шляху.

Думаю, що боги почули мене і почали голосно реготати: щойно я це сказала, як шум кисню у трубах затих.

— Слухайте, подача кисню припинилася.

— Що? — запитав Дейл.

— Я над цим працюю.

Я поглянула на екрани. Нічого не було ясно. Тоді я повернулася до схеми на стіні.

Основний клапан був тут, у Центрі життєзабезпечення. Він вів до великого балона, що також містився тут. З показників я зрозуміла, що балон порожній.

— Ой, — сказала я. — Кисень скінчився. Тут його замало.

— Що? — запитав Дейл. — Як таке може трапитися? Адже відомо, що в Центрі життєзабезпечення є запаси кисню на кілька місяців.

— Це не зовсім так, — сказала я. — У них досить повітря, щоб наповнити один-два куполи, і ще в них є акумулятори з достатнім зарядом, щоб ще місяць виробляти кисень з CO₂. Та в них не досить кисню, щоб провітрити все місто. Про це якось ніхто не подумав.

— О Боже, — сказав Дейл.

— Але у нас є ще один шанс, — сказала я. — Тронд Ландвік зібрав величезні об'єми кисню. Резервуари з ним знаходяться ззовні.

— От падлюка! — сказала Санчес. — Я знала, що він збирається перехопити мій контракт на постачання кисню в обмін на безкоштовну енергію.

Я знову поглянула на панель управління. Дякувати Богові, в'єтнамці користуються розширеним англійським алфавітом. Частина схеми була підписана словом Ландвік.

— На схемі є резервуари Тронда, — закричала я.

— Звісно, — сказала Санчес. — Тронд мусив із ними співпрацювати, щоб його система подачі кисню була підключена до їхньої.

Провівши по карті пальцем, я з'ясувала, що резервуари Тронда вже під'єднані до системи. Їх відділяє від неї система клапанів — але тим не менш, канал є.

— То відкрий його! — вигукнув Дейл.

— Але клапани ручні. Вони ззовні.

— Що?! Якого біса клапани ручні та ще й ззовні?

— Це заради безпеки, — сказала я. — Тронд мені колись пояснював. Але це не має значення. Я щойно запам'ятала схему розміщення труб. Вона дуже складна, і я точно не знаю, в якому положенні зараз додаткові клапани. Доведеться розібратися в цьому тоді, коли ми туди дістанемося.

Кулею вилетівши з Центру життєзабезпечення, я помчала коридорами Артеміди.

— Стривай, ти куди? — запитав Дейл. — Що ти вдягнеш? Адже твій ВК-скафандр тут.

— Я біжу до шлюзу Конрада. В мене з собою великий шматок труби. Ним я відчиню шафку Боба і вдягну його скафандр.

— Але товщина дверцят — добрий сантиметр, — сказав Дейл. — Ти не встигнеш їх проламати.

— Так, слухна думка.

Я побігла до конектора між Армстронгом і Конрадом, поглядаючи на гізмо. У нас залишалось двадцять п'ять хвилин.

— Я скористаюся «кулею для хом'ячків».

— А як же ти відкриватимеш клапани?

І знову він мав рацію. На «кулях для хом'ячків» немає ані рукавиць, ані місця для рук — у них взагалі не можна виконувати ніякі роботи. Я не зможу ні за що вхопитися, вибравшись на поверхню.

— Ну що ж, напевно, моїми руками будеш ти. Резервуари розташовані у трикутнику між Куполами Армстронга, Шепарда й Біна. Зустрінемося біля конектора між Біном і Шепардом. Мені потрібна буде твоя допомога, щоб дістатися у трикутник.

— Зрозумів, їду до конектора. Під'їду наскільки вдасться, а далі піду пішки.

— А як же ти виберешся зі всюдихода, не вбивши Санчес?

— Так, мені це теж цікаво, — почувся голос Санчес.

— Перш ніж відкривати шлюз, я вдягну її у твій скафандр.

— Мій скафандр?!

— Джаз!

— Добре, вибач.

Я чимдуж мчала через нульовий поверх Конрада. У моєму рідному куполі були найбільш закручені коридори в усьому місті. Коли зібрати в одному місті багато ремісників і не обмежити їх ніякими правилами, майстерні починають розширюватись, щоб захопити кожний клаптик вільного місця.

Але, на щастя, я пам'ятала тут усе, наче свої п'ять пальців. Цілком природно, що шлюз для туристів розміщувався якнайдалі від конектора Армстронга. Ну звичайно, а де ще йому бути.

Нарешті я туди добігла. На підлозі лежало два ВК-спеціалісти, а поряд із ними — тіла шістнадцяти туристів, що відключилися прямо в кріслах. Витік застав їх посеред підготовчого інструктажу.

— Дейле, я у шлюзі.

— Прийнято, — почувся його голос.

Він був далеко від мікрофона.

— Не так просто вдягнути Санчес у твій костюм. Вона трохи зависока.

— Перепрошую, мій зріст — 164 сантиметри. А це і є середній жіночий зріст. Це не я зависока — це твоя диверсантка занизька.

— Не розтягуйте мій скафандр! — крикнула я.

— Та я в ньому ще й купу накладу!

— Санчес, помовчте! — сказав Дейл. — Джаз, рятуй місто!

Діставшись до величезного шлюзу, я витягнула спущену «кулю для хом'ячків».

— Я сповіщу, коли буду ззовні.

Я розклала кулю на землі, повернувши її змійкою доверху, зняла зі стіни систему життєзабезпечення і одягнула її. Час скористатися магією гізмо Руді. Я зачинила внутрішні двері шлюзу, провела біля панелі керування його гізмо і отримала доступ.

Наступна проблема. Передбачається, що шлюзами можуть користуватися тільки ВК-спеціалісти у скафандрах з рукавицями. Тут треба було трохи постаратися. Я вимкнула комп'ютерну систему керування і перейшла в ручний режим.

Спершу я відкрутила ручку зовнішніх дверей. Двері, як і всі люки шлюзу, були зсувного типу. Тиск повітря сприяв щільній герметизації. Отже, я створила можливість відчинення дверей — але потрібен був справжній Супермен, щоб пересилити тиск повітря. Принаймні я усунула будь-які засуви і обмеження на шляху відкриття дверей.

Я повільно повернула повітряний клапан. Щойно почувши свист повітря, що витікало назовні, я зупинилася. Якщо відкрити клапан повністю, то все повітря витекло б зі шлюзу менш ніж за хвилину. Але в напівзакритому положенні часу на це піде більше — я сподівалася, що за цей час не помру. Підбігши до «кулі для хом'ячків», я залізла всередину. Виглядало це дивно — так, наче лізеш у нерозкладений намет — але тільки так усе й могло спрацювати. Я закрила змійки (заради безпеки оболонка мала два шари), а потім відкрила повітряний клапан на переносній системі життєзабезпечення. Куля почала збільшуватись — я вже могла у ній рухатися. Зазвичай це робиться тоді, коли зі шлюзу не витікає повітря — є вдосталь часу, куля надувається, потім підходить ВК-спеціаліст, перевіряє щільність її закриття. Але в мене такої розкоші не було.

Коли тиск у шлюзі почав падати, моя оболонка почала збільшуватися, як надувна куля у вакуумі. І це не аналогія — так насправді й було. Я поповзла вперед — адже в частково надутій кулі по-іншому рухатися не виходить — і вхопилася за ручку. Моя куля ще не встигла затверднути; її матеріал був ще досить гнучкий і дозволяв вхопитися за ручку. Тримавши її обіруч, я намагалася пересилити опір матеріалу — адже куля поступово тверднула, і триматися за ручку було

дедалі важче. Тепер ця гума справді ставала схожою на сферу і їй не подобалося, що я тримаюся за ручку.

Вже кілька разів я мало не випустила ручку — але нарешті тиск у шлюзі знизився і я змогла відчинити двері. Повітря вивітрилося, і моя куля повністю затвердла. Мої руки випустили ручку і я впала на сидниці. Але це не мало значення. У цій кулі я була в безпеці, а шлюз було відкрито.

Я знову підвелася. Щось дряпало мені ногу. Це була труба, яку я встигла забрати у Шульги. Через усі ці гарячкові збори я й забула, що труба залишилася в мене. Зазвичай не радять брати з собою у надувну систему забезпечення гострі предмети — але зараз про це було вже пізно думати. Я затягнула пояс тугіше, щоб труба не випала. Зараз це було б ой як недоречно.

Я перевірила рюкзак з балонами. Все було добре. Згадайте: вони розроблені таким чином, щоб ними міг користуватися турист. Там усе відбувається автоматично.

Нарешті я викотилася на поверхню.

Попри всі її обмеження, в «кулі для хом'ячків» чудово бігається. Тут не потрібні важкі черевики, не треба вдягати скафандр вагою сто кілограмів. Тут нічого цього немає — я у своєму звичайному одязі. На мені тільки рюкзак середньої ваги.

Набравши швидкості, я покотилася по поверхні. Щоразу, натрапляючи на якийсь пагорб, я підлітала в повітря — звісно, це не зовсім «повітря», але ви мене розумієте. Ось тому туристи і платили тисячі тагів за цю розвагу. За будь-яких інших обставин мене б це неабияк розважило.

Я бігла вздовж Купола Конрада, поки не побачила Купол Біна. Я чимдуж помчала ближче, а потім оббігла його по периметру. Ввімкнувши навушник, я перевірила, чи він працює.

— Як справи, Дейле?

— Санчес у скафандрі, а я під'їхав до конектора між Шепардом і Біном. Збираюся залишити всюдихід. А ти?

— Я майже там.

Оббігши по краю купола Біна, я побачила Купол Шепарда. Я бігла вздовж стіни Біна до конектора. Дейл помітив мене і помахав рукою. Поряд був припаркований всюдихід Боба. Через вікно я побачила, що Санчес сидить у моєму скафандрі в незручній позі. Діставшись до

конектора, я поглянула на гізмо. Залишалось п'ятнадцять хвилин. Дейл нахилився і підсунув обидві руки під мою кулю.

— На рахунок три, — сказав він.

Я підігнула ноги, готова стрибнути.

— Один... два... три!

Ми розраховували час ідеально. Я підстрибнула менш ніж за секунду до того, як він з усієї сили підкинув кулю. Я підлетіла догори, а куля, завдяки зусиллю Дейла, летіла за мною. У такий спосіб я перелетіла через конектор — а потім, опустившись з іншого боку, кілька разів по-ідіотськи підстрибнула.

Дейл переліз через конектор. Було видно, що він уже робив це раніше і добре знався на тому, як користуватися допоміжними ручками на корпусі. Він опинився біля мене.

Зараз куполи Біна і Шепарда були за нами, а ми дивилися на меншу сферу Армстронга, яка стояла попереду. Зовнішні резервуари з киснем були збоку, частково приховані під складною системою труб і клапанів.

— В мене обличчя чешеться, — сказала Санчес по рації.

— Що ж, відстійне у вас життя, — відповіла я.

Дейл попрямував до резервуарів.

— Цей скафандр дуже незручний, — продовжувала Санчес. — Може, я могла б просто зачинити люк, відновити тиск і почекати на вас у зручніших умовах?

— Ні, — сказав Дейл. — Всюдихід повинен бути готовий до швидкого відходу. Такий у нас порядок.

Вона ще щось пробурмотіла сама до себе, але загалом припинила. Я підкотилася до першої лінії труб — звідси було видно три чималих резервуари. На кожному з них був напис: «Ландвік». Я вказала на один з чотирьох клапанів на найближчій трубі.

— Цей клапан треба закрити.

— Закрити? — перепитав Дейл.

— Так, закрити. Просто довірся мені. Тут є клапани для продувки, для очистки, для різних інших технічних операцій — тому все так закручено.

— Зрозуміло.

Він ухопився за клапан рукавицею і повернув його. Я вказала на інший клапан — цього разу на трубі, за три метри над поверхнею.

— Тепер ось цей клапан відкрий наповну.

Він підстрибнув, вхопившись за трубу обома руками. Потім причепився до клапана, вперся ногами об труби, що проходили нижче, і провернув клапан, аж застогнавши від напруження.

— Щось ці клапани дуже важко крутити.

— Так, їх ніхто ніколи не перемикав. Можливо, ми — перші, хто ними користується.

Ручка клапана нарешті піддалася, і Дейл зітхнув із полегшенням.

— Готово.

— Добре, а тепер ось тут, нижче.

Я вказала на систему труб із чотирма клапанами.

— Закрий усі, крім третього. Він повинен бути відкритий.

Поки Дейл працював, я ще раз поглянула на гізмо. Залишалося десять хвилин.

— Санчес, наскільки точна ваша оцінка токсичності хлороформу?

— Досить точна, — сказала вона. — Дехто з людей, певно, вже в критичному стані.

Дейл подвоїв швидкість.

— Готово! Наступний.

Залишився всього один. Я провела його через хитросплетіння труб до великої вихідної труби завтовшки з півметра і показала на клапан, що її перекривав.

— Ось цей відкривай на повну — і все готово.

Він ухопився за ручку і спробував її провернути. Ручка не зрушила з місця.

— Дейле, ти мусиш його провернути, — сказала я.

— А як ти думаєш, що я намагаюся зробити?

— Натисни сильніше!

І він повернувся, вхопив за ручку обіруч і відштовхнувся обома ногами від поверхні, але клапан не піддавався.

— Холера! — кричав Дейл.

Моє серце калатало так, що мало не вистрибувало з грудей. Я поглянула на свої руки. Вони зараз нічим не могли допомогти. Навколо мене була «куля для хом'ячків», тож я не могла вхопитися за клапан. Я могла тільки спостерігати.

Дейл старався з усіх сил.

— Про-кля-ття!

— Можливо, у всюдиході є якісь інструменти? Якийсь гайковий ключ, чи щось на кшталт того?

— Ні, — процідив він крізь зуби. — Я витягнув коробку з інструментами, щоб звільнити місце для надувного тунелю.

Що ж, це означало, що найближчий інструмент був у місті. Пішло б занадто багато часу, щоб його роздобути.

— А як же я? — запитала Санчес по рації. — Я можу чимось допомогти?

— Ні, — сказав Дейл. — Щоб навчитися лазити у скафандрі, потрібна не одна година. Щоб ви потрапили назовні, мені треба буде вас витягнути. На це піде багато часу — навіть якщо ви сильна. Тому це не дуже нам допоможе.

Це був кінець — ми не могли просунутися далі. Від перемоги нас відділяв усього лиш один клапан — але тут ми зупинилися. Тепер загинуть дві тисячі мешканців Артеміди. Можливо, ми могли б урятувати хоча б кількох, затягнувши їх у кисневі укриття? Певно, ні: поки ми туди дістанемося, всі вже будуть мертві.

Я озирнулася, намагаючись знайти хоч щось, що зможе допомогти. Але поверхня навколо Артеміди зовсім порожня — тут лише реголіт і пилюка. Тут не знайдеш каменя, щоб вдарити по клапану. Абсолютно нічого.

Дейл упав на коліна. Його обличчя не було видно через скафандр, але я чула по рації, як він плаче. Мені скрутило живіт. Схоже, я ось-ось почну блювати. До очей підступали сльози, а горло боліло дедалі сильніше. Труба в руках зловмисника таки добряче мені нашкодила.

Раптом я зрозуміла, що мушу зробити. Збагнувши це, я могла запанікувати — але не запанікувала. Не знаю, чому. Запанував якийсь дивовижний спокій. Проблема було вирішено.

— Дейле, — сказала я.

— О Боже, — бурмотів крізь сльози Дейл.

— Дейле, мені потрібна твоя допомога.

— Що?!

Я витягнула з-за пояса трубу.

— Я хочу, щоб ти сказав усім, що мені дуже прикро. Прикро за все, що я наробила.

— Що це ти таке кажеш?

— І передай татові, що я люблю його. Так, ось якраз це найважливіше. Скажеш татові, що я його люблю.

— Джаз, — тут він підвівся на ноги. — Що ти збираєшся робити цією трубою?

— Нам потрібен важіль.

Я взяла трубу в обидві руки і спрямувала гострим вістрям назовні.

— У нас є цей важіль. Якщо вже цим не повернеш клапан — то його не повернеш нічим.

Я підкотилась у кулі поближче до ручки.

— Але ж труба всередині кулі... О, ні!

— Я сподіваюся, мені вистачить часу, щоб повернути ручку. Потім ти вхопиш трубу і закінчиш справу за мене.

— Джаз!

Він підбіг до мене.

Тепер або ніколи. Дейл розгубився — і його не можна було звинувачувати. Важко дивитися, коли твоя найкраща подруга помирає. Навіть якщо це робиться для блага всіх інших.

— Я пробачаю тебе, друже. За все. Прощай.

Я кинулася вістрям труби до поверхні кулі. Повітря зі свистом виривалося назовні, у вакуум. Труба швидко холоднішала в моїх руках. Я пхала її сильніше — і мені вдалося просунути трубу крізь ручки клапана. Тепер моя «куля для хом'ячків» витягнулася. Діра біля місця пробоїни збільшувалася. В мене залишалася в найкращому разі секунда.

З усіх сил я рвонула трубою вбік — і ручка піддалася. Далі почали діяти безжалісні закони фізики. Куля надригалася. Ще мить тому я тиснула на трубу — а тепер летіла в пустку. Усі звуки миттю затихли. Мені в очі вдарило сліпуче сонячне світло. Я примружилася від болю. В легенях закінчувався кисень. Я намагалася вхопити ротом повітря, але його не було. Дуже дивне відчуття.

Я впала. Руки і шию аж пекло, а решта тіла, захищена одягом, пеклася на сонці повільніше. Обличчя аж боліло від палючого світла. Мої очі й губи викотилися назовні — від вакууму набухала рідина, що їх наповнювала. Весь світ поринув у темряву. Я почала втрачати свідомість. Біль стих.

Дорога Джаз!

У новинах кажуть, що на Артеміді коїться якесь лихо. Все місто не відповідає. Жодного контакту. Не знаю, чому мій електронний лист має стати винятком — але я спробую.

Ти там? У тебе все гаразд? Що сталося?

Я прокинулася у темряві.

Стривайте, я прокинулася?

— Як мені вдалося не померти? — хотіла сказати я, але вийшло лише нерозбірливе бурмотіння.

— Дочко, — почувся голос батька.

— М-м-м...

Він узяв мене за руку. Відчуття було якесь дивне, притуплене.

— Н... нічого не... бачу.

— У тебе на очах пов'язки.

Я спробувала стиснути його руку, але було боляче.

— Ні, зараз ще не час, — сказав він. — Твої руки ще не загоїлися.

— Вона не повинна бути притомною, — почувся жіночий голос.

Це була лікар Руссель. — Джаз, ти мене чуєш?

— Наскільки все погано? — запитала я.

— Ти говориш арабською, — відповіла вона. — Я тебе не розумію.

— Вона запитує, наскільки все погано, — переклав тато.

— Одужання буде болючим — але ти виживеш.

— Ні, я не про себе. Я про місто. Наскільки все погано?

Щось вкололо мене в руку, наче шпилька.

— Що ви робите? — запитав тато.

— Вона не має бути притомною, — сказала пані Руссель.

І справді, моя свідомість знову відключилася. Весь наступний день вона то зникала, то знову поверталася. Я пам'ятаю, що відчувала все мов би уривками. Пам'ятаю перевірки моїх рефлексів, пам'ятаю, як мені змінювали пов'язки, робили уколи і так далі — але я була лише у напівсвідомості. Відчувала, коли зі мною щось робили — а потім знову поверталася у пустку.

— Джаз?

— Що?

— Джаз, ти прокинулася? — питала пані Руссель.

— Так.

— Я зараз зніму пов'язки з твоїх очей.

Я відчула, як її руки торкаються моєї голови. Коли з мого обличчя зняли пов'язку, я нарешті змогла бачити — і примружилася від світла. Потім мої очі звикли і я змогла краще роздивитися кімнату.

Це був невеличкий кабінет, схожий на лікарню. Справжньої лікарні на Артеміді немає — лише кабінет пані Руссель. А це була якась інша кімната. Мої руки були перев'язані. Вони досі жахливо боліли — втім можна було терпіти.

Лікар — сивоволоса жінка за шістдесят — посвітила мені в очі ліхтариком. Потім вона піднесла три пальці.

— Скільки ти бачиш пальців?

— Місто в порядку?

Вона махнула рукою.

— Усе по черзі. Скільки пальців ти бачиш?

— Три.

— Добре. Що ти пам'ятаєш?

Я подивилася на своє тіло — здавалося, все на місці. На мені був лікарняний халат; я була прив'язана до ліжка. Мої руки були перев'язані.

— Я пам'ятаю, як проколола «кулю для хом'ячків». Думала, що помру.

— За всіма законами так і мало бути, але тебе врятували Дейл Шапіро і Лоретта Санчес. Наскільки мені відомо, Шапіро перекинув твоє тіло через конектор між Армстронгом і Шепардом, а з іншого боку тебе впіймала Санчес. Вона дотягнула тебе до всюдихода і подала туди кисень. Ти перебувала у вакуумі не більше трьох хвилин.

Я подивилася на свої марлеві рукавиці.

— І це мене не вбило?

— Тіло людини здатне кілька хвилин протриматися у вакуумі. До того ж тиск Артеміди не такий високий, як на Землі, тому негативні симптоми проявилися не надто сильно. Основна загроза полягає у кисневому голодуванні — воно схоже на утоплення. Тебе врятували якраз вчасно. Ще хвилина — і ти була б мертва.

Вона поклала пальці мені на горло і виміряла час, стежачи за стрілкою годинника на стіні.

— У тебе опіки другого ступеня на руках і на задній стороні шиї. Я припускаю, що цими ділянками ти безпосередньо торкнулася місячної поверхні. І ще, в тебе досить сильний сонячний опік на

обличчі. Раз на місяць ми будемо тебе перевіряти на відсутність симптомів раку шкіри — але я думаю, все буде добре.

— А що ж з містом? — запитала я.

— Про це поговориш з Руді. Він зараз тут неподалік. Я можу його покликати.

Я вхопила її за рукав.

— Джаз, я всього лише лікар. Я надала тобі необхідну допомогу, але ми не друзі. Відпусти мене.

Я відпустила. Вона відчинила двері і вийшла.

За дверима стояв Свобода. Він зазирнув усередину. Але потім у дверях з'явилася величезна фігура Руді.

— Вітаю, Джаз, — сказав він. — Як почуваєшся?

— Хтось загинув?

— Ні, ніхто не загинув.

Я зітхнула з полегшенням. Моя голова опустилася на подушку. Лише тепер я зрозуміла, наскільки напруженою була.

— Ох, дякувати Богу.

— Але твоїй ситуації не позаздриш.

— Так, я здогадуюся.

— Якби це сталося у будь-якому іншому місті, то загинуло б багато людей. — Він клацнув руками за спиною. — Але в цьому випадку все спрацювало на нашу користь. У нас немає автомобілів — і тому в момент події ніхто не був за кермом. Завдяки тому, що в нас низька сила гравітації, ніхто собі нічого не пошкодив при падінні на підлогу. Кілька подряпин і синців — більше нічого.

— Ну що ж. Все добре, що добре закінчується.

Він неприязно на мене подивився.

— У трьох стався серцевий напад від отруєння хлороформом. Усі троє були старшого віку і страждали на легеневі захворювання.

— Але зараз вони добре почуваються, так?

— Так, але їм просто пощастило. Коли люди повернулися до свідомості, вони одразу кинулися перевіряти, чи з сусідами все в порядку. Якби у нашому місті не було такого сильного духу братерства, цього просто не сталося б. До того ж за нашої високої гравітації людину без свідомості неважко транспортувати. Крім того, до клініки Руссель близько з будь-якого кінця міста.

Він вказав головою на двері.

— Вона до тебе, до речі, не дуже приязно ставиться.

— Я помітила.

— Вона дуже серйозно піклується про здоров'я населення.

— Так.

Він не надовго змовк.

— Розкажеш мені, хто брав у цьому участь разом із тобою? Мені відомо, що серед співучасників — Дейл Шапіро.

— Не знаю, про що ти говориш, — відповіла я. — Це просто збіг — Дейл саме проїжджав поряд.

— На всюдиході Боба Льюїса?

— Так вони ж приятелі — запросто можуть позичити один одному транспорт.

— Випадково проїжджав з Лореттою Санчес?

— Може, вони зустрічаються? — сказала я.

— Шапіро — гей.

— Може, гейське життя не дуже складається?

— Зрозуміло. А чим поясниш те, що цього ранку Лін Ландвік переказала на твій рахунок мільйон тагів?

«Чудова новина!» — подумала я, але не виказала своєї радості.

— Невеличка бізнесова позика. Ці гроші вона інвестувала в мою майбутню компанію, що проводитиме екскурсії у відкритий космос.

— Але ж ти не склала екзамен на ВК-спеціаліста.

— Та це ж інвестиція на майбутнє.

— Це брехня.

— Яка різниця? Я втомилася.

— Добре, дам тобі відпочити, — він повернувся до дверей. — Адміністратор хоче з тобою побачитися, щойно ти будеш в порядку. Тобі краще зібрати легкий одяг: зараз у Саудівській Аравії літо.

Руді вийшов. У кімнаті з'явився Свобода.

— Привіт, Джаз.

Він підтягнув стілець поближче і сів біля ліжка.

— Ти чудово тримаєшся.

— Привіт, Свобо. Вибач за хлороформ.

— Та нічого.

Він знизав плечима.

— Думаю, решта міста до цього ставиться не так поблажливо.

— Не те щоб люди сильно сердилися. Хтось, звісно, сердиться, але більшість — ні.

— Серйозно? Я ж усе місто загнала у відключку.

Він помахав рукою.

— Справа не лише в тобі. Справа у багатьох інженерних хибах. Наприклад, чому у повітряному трубопроводі немає детекторів складних токсинів? Чому на комбінаті «Санчес» метан, кисень і хлор зберігалися в приміщенні із піччю? Чому відділ життєзабезпечення не загерметизовано так, щоб працювати далі, коли в місті виникне якась проблема? Чому Центр життєзабезпечення централізований, а не поділений на окремі зони, по одній у кожному куполі? Тільки зараз над цим почали замислюватися.

Він поклав долоню мені на руку.

— Я радий, що ти в порядку.

Я торкнулася його долоні. Рука була сильно перебинтована, тому я нічого не відчула.

— Хай там як, а це дало мені можливість добре порозумітися з твоїм татом.

— Справді?

— Так! Очунявши, ми почали працювати разом, як одна команда — перевіряли, чи все в порядку з сусідами. Потім він поставив мені пиво.

Я аж очі витріщила.

— Батько поставив пиво?

— Так. Мені взяв пиво, а сам пив сік. Ми годину проговорили про металургію! Він класний.

Я спробувала уявити, як тато проводив час зі Свободою. Тут уява мене підвела.

— Він класний, — повторив Свобода, цього разу трохи тихіше. Усмішка зійшла з його обличчя.

— Свобо? — запитала я.

Він поглянув на мене.

— Тебе депортують, Джаз? Мені дуже цього не хотілося б.

Я поклала свою перебинтовану руку йому на плече.

— Все буде добре. Нікуди я не дінуся.

— Ти впевнена?

— Так, у мене є план.

— План? — тут він захвилювався. — У тебе завжди такі плани, що... Мені варто кудись ховатися?

Я засміялася.

— Не цього разу.

— Добре.

Та це явно його не переконало.

— Але невже цього разу тобі все зійде з рук? Адже ціле місто через тебе втратило свідомість.

— Не хвилюйся, у мене все вирішено.

Він вже збирався йти, аж раптом нахилився і поцілував мене у щічку. Не знаю, що на нього найшло — для нього це було нехарактерно. Але сміливості вистачило ненадовго. Зрозумівши, що він скоїв, Свобода аж в обличчі змінився від страху.

— О, чорт! Вибач! І що я собі думав!

Я засміялася. Ніколи не забуду цей погляд.

— Розслабся, Свободо. Це всього лише малесенький поцілунок у щічку. Немає чим перейматися.

— С-справді.

Я поклала йому на шию руку, притягнула його голову ближче і посправжньому поцілувала в губи. Такий довгий, недвозначний поцілунок. Звільнившись, він був зовсім безпомічний і спантеличений.

— Ось тепер, — сказала я, — можеш перейматися.

Я чекала у порожньому сірому коридорі біля дверей з написом «CD2-5186». Мінус другий поверх Конрада був більш вишуканим, ніж інші від'ємні поверхи цього Купола, але не набагато. Це було місце роботи синіх комірців — хоча й без тієї атмосфери відчаю, яка відчувалася на нижчих поверхах. Я кілька разів стиснула і розкрила долоні. Бинти вже зняли, але обидві руки були вкриті пухирями. Я скидалася на прокажену, або на повію, яка руками робила прокаженим приємно.

Йдучи за вказівками гізмо, тато завернув за ріг — і тут побачив мене.

— Ага, ось ти де.

— Дякую, що прийшов зі мною зустрітися, тату.

Він узяв мою праву руку, щоб краще її роздивитися — і аж зморщився, побачивши, якої шкоди я собі завдала.

— Як ти? Болить? Якщо болить, треба знову повертатися до пані Руссель.

— Ні, все нормально. На вигляд усе гірше, ніж насправді.

І знову я брехала татові.

— Ну що ж, я тут.

Я вказала на двері «CD2-5186».

— Що це?

Я піднесла гізмо до панелі — і двері відчинилися.

— Заходь.

Це була велика майже порожня майстерня з металевими стінами. Чулося відлуння наших кроків. У центрі стояв робочий стіл, а на ньому — різне промислове обладнання. Далі — газові циліндри на стінах, труби від яких йшли по всій кімнаті. У кутку — стандартне кисневе укриття.

— Сто сорок один квадратний метр, — сказала я. — Раніше тут була пекарня. Приміщення вогнетривке і сертифіковане для роботи з використанням високих температур. Автономна система фільтрації повітря. Кисневе укриття розраховане на чотирьох осіб.

Я підійшла до балонів.

— Їх щойно встановили. Цей — з ацетиленом. Ось тут — кисень, а ось тут — неон. Доступ до їхніх ліній є по всій майстерні. Балони, ясна річ, повні. — Я вказала на робочий стіл. — П'ять пальників, двадцять метрів шланга, чотири іскрових розпалювачі. Три повних набори захисного спорядження, п'ять масок і три затемнених скла.

— Жасмін, — сказав тато. — Я...

— Під столом — двадцять три алюмінієвих прuti, п'ять сталевих і один мідний. Не знаю, навіщо тобі був мідний, але він тоді там був, тож він є і тут. Орендну плату внесено на рік уперед, а інформацію про твій гізмо вже додано до дверної панелі.

Я знизала плечима. Мої руки опустилися.

— Отож, так. Тут усе, що я зруйнувала того дня.

— Це не ти все зруйнувала, а той ідіот, з яким ти зустрічалася.

— Але ж я за це відповідаю, — сказала я.

— Так, ти.

Він провів рукою по столу.

— Мабуть, це дуже дорого обійшлося?

— Це обійшлося у 416 922 таги.

Він насупився.

— Жасмін, ти купила це за гроші, які...

— Тату, будь ласка, — я сіла на підлогу. — Я знаю, що тобі не подобається, як я заробила ці гроші, але...

Тато клацнув руками за спиною.

— Мій батько — а твій дідусь — був у глибокій депресії. Коли мені було вісім років, він вчинив самогубство.

Я кивнула. Це була темна пляма в історії нашої родини. Батько рідко про це згадував.

— Навіть коли він був живий, можна сказати, що він був «не з нами». Я зростав без батька, тож не знаю, як бути батьком. Я намагався зробити все від мене залежне...

— Тату, ти — чудовий батько. Просто я погана дочка.

— Дай мені закінчити.

Він став на коліна і сів на п'яти. В такому положенні він молився по п'ять разів на день уже шістдесят років — йому так зручно сиділося.

— Я мовби рухався навпомацки. Розумієш, мені ні на кого було рівнятися, не було прикладу. Я обрав для нас складний життєвий шлях — життєвий шлях іммігрантів у далекому місті.

— Я не скаржуся, — відповіла я. — Краще бути працьовитим бідаком на Артеміді, ніж багатою жінкою на Землі. Це мій дім.

Він знову підняв руку, даючи знак, щоб я замовкла.

— Я намагався підготувати тебе до життя у світі. Я ніколи не давав тобі поблажок, тому що світ тобі їх не дасть. Я хотів, щоб ти була до всього готова. Інколи нам було важко, але в якого батька не виникало труднощів із дитиною? Деякі аспекти твого життя, звісно, мені не дуже подобаються — але загалом можна сказати, що ти стала сильною самостійною жінкою, і я тобою пишаюся. А значить, я і пишаюся собою — за те, що тебе виростив.

У мене затремтіли губи.

— Я все життя живу за вченням Магомета — намагаюся бути чесним і праведним у всіх своїх діях. Але, як і будь-яка людина, я недосконалий. Я грішу. Якщо заради твого спокою треба трохи запламувати мою совість — то нехай так і буде. Можу лише сподіватися, що я заробив досить господньої милості, і Аллах мене простить.

Він узяв мене за руки.

— Жасмін, я приймаю твою відплату — хоч і знаю, що гроші отримані з нечесного джерела. Я тобі прощаю.

Я міцно потиснула йому руку. На цьому було все.

Хоча ні, не все.

Упавши в його обійми, я заплакала, мов дитина. Але не хочеться про це говорити.

Настав час відповісти за скоєне. Я чекала під дверима Нгугі. Наступні кілька хвилин вирішать мою долю — вирішать, чи змусять мене покинути місто. Лін Ландвік вийшла звідти на милицях.

— О! Привіт, Джаз. Я переказала гроші на твій рахунок кілька днів тому.

— Я бачила, дякую.

— «О Палачію» цього ранку продали мені алюмінієвий комбінат Санчес. На залагодження всіх формальностей піде не один тиждень, але ми узгодили ціну і все просувається. Лоретта уже розробляє креслення нового робочого залу. Вона вже знає, що треба покращити — у новій печі буде активніше використовуватися кремнієва екстракція і...

— Ти що, залишиш Лоретту Санчес на роботі?

— Так, залишу.

— Ти що, божевільна?

— Я щойно заплатила півмільярда тагів за алюмінієву компанію, яка не може виробляти алюміній. Мені потрібен хтось, хто відбудує підприємство. А хто може зробити це краще за Санчес?

— Але ж вона — ворог!

— Той, хто заробляє тобі гроші — твій друг. Цьому я навчилася від батька. До того ж вона допомогла врятувати тобі життя всього чотири дні тому. Може, тепер ви квити?

Я склала руки.

— Лін, це бомба з часовим механізмом. Їй не можна довіряти.

— О, я їй і не довіряю. Вона просто мені потрібна. Відчуй різницю.

Вона вказала головою на двері.

— Вона каже, що ККК прагне якнайшвидше відновити постачання кисню. Місто не ставитиме жорстких вимог із безпеки.

Дивно, правда? Я думала, що вони тепер будуть прискіпуватись більше, а не менше.

— І знову Санчес всім керуватиме, — зітхнула я. — Ой не цього я прагнула, коли розробила свій план!

— Але ти також не прагнула отруїти усе місто газом. Плани змінюються.

Вона поглянула на годинник.

— У мене конференц-дзвінок. Щастя тобі! Даси мені знати, чи я зможу допомогти.

Похитуючись, вона пішла у своїх справах. Я провела її поглядом. Вона здавалася вищою, ніж раніше. Мабуть, через освітлення.

Глибоко вдихнувши, я зайшла до офісу Нгугі. Вона сиділа за столом і дивилася на мене поверх окулярів. Я зачинила двері і сіла на стілець навпроти неї.

— Я думаю, ти знаєш, що я змушена буду зробити, Жасмін. І це не дається мені легко, — вона підсунула до мене якісь папери. Я впізнала цю форму: бачила її кілька днів тому в кабінеті Руді. Це був формальний наказ про депортацію.

— Так, я знаю, що ви повинні зробити. Ви повинні мені подякувати.

— Ти жартуєш!

— Дякую, Джаз, — сказала я. — Дякую за те, що не дала «О Палачію» заволодіти містом. Дякую, що знищила застарілий контракт, який стояв на заваді стрімкого економічного розвитку. Дякую за те, що ти пожертвувала собою задля порятунку Артеміди. Ось твоя нагорода.

— Жасмін, ти повернешся до Саудівської Аравії. — Вона вказала на наказ про депортацію. — Ми не висуватимемо жодних обвинувачень і покриємо твої витрати на життя, поки ти пристосовуватимешся до земної гравітації. Це все, що я можу для тебе зробити.

— І це після того, що я зробила для вас? Невже ви викинете мене на смітник?

— Жасмін, мені не хочеться цього робити, але я повинна. Ми повинні показати, що в нас панує закон. Зараз це важливіше, ніж будь-коли раніше — адже ось-ось має розпочатися бум виробництва ZAFO. Якщо люди сумніватимуться у безпеці своїх інвестицій — думатимуть,

що все може знищити якась рецидивістка — вони сюди не інвестуватимуть.

— А в них не буде вибору, — сказала я. — Ми — єдине місто на Місяці.

— Ми не є незамінними, хоч із нами й зручно працювати, — відповіла вона. — Якщо компанії, що захочуть виробляти ЗАФО, не довірятимуть нам, то вони збудують своє місячне місто — таке, в якому їхній бізнес буде в безпеці. Я вдячна за те, що ти зробила, але мушу пожертвувати тобою заради блага міста.

Я витягнула свій аркуш паперу і підсунула їй.

— Що це? — запитала вона.

— Моє зізнання, — сказала я. — Причому я тут і словом не обмовилася ані про вас, ані про Ландвіків, ані про будь-кого іншого. Тут ідеться винятково про мене, а внизу мій підпис.

Вона здивовано на мене подивилася.

— Ти що, допомагаєш мені тебе депортувати?

— Ні. Я даю вам можливість депортувати мене за будь-якої нагоди. Ви покладете цей аркуш до шухляди і триматимете його на випадок позаштатних ситуацій.

— Але я депортую тебе зараз.

— Ні, ви цього не зробите, — я відкинулася на спинку стільця і схрестила ноги.

— Чому?

— Всі чомусь про це забувають, але я — контрабандистка. Не диверсантка, не героїня вестернів, не містобудівниця. Я — контрабандистка. Доклавши чималих зусиль, я чудово налагодила свою діяльність. На початку в мене були конкуренти, але їх більше немає. Я перемогла їх ринковими методами: у мене нижчі ціни, краще обслуговування і бездоганна репутація.

Вона примружила очі.

— Напевно, ти до чогось хилиш — але я не розумію, до чого.

— Ви колись бачили на Артеміді зброю? Крім того пістолета, що лежить у вас у столі?

Вона похитала головою.

— Ні.

— А як щодо важких наркотиків — героїну, опіуму, усього цього?

— Ну, хіба що в зовсім крихітних дозах. Інколи Руді ловить когось із туристів з невеликими запасами для власного вживання — але дуже рідко.

— І вам ніколи не було цікаво, чому цей непотріб не потрапляє до міста?

Я вказала на себе.

— Тому що я не даю йому сюди потрапити. Жодних наркотиків, жодної зброї. Є в мене й інші правила. Я зводжу постачання займистих товарів до мінімуму і ніколи не імпортую живих рослин. Дуже не хотілося б, щоб від якоїсь рослини у місті розвелася пліснява.

— Так, у тебе високі стандарти етики, але...

— А що буде, коли мене не стане? Ви думаєте, це зупинить контрабанду? Ні. На якийсь час запанує вакуум, і тут на авансцену вийде хтось інший. Уявлення не маю, хто. Чи будуть ці люди такими ж добропорядними, як я? Навряд.

Я вела далі.

— У місті скоро почнеться бум виробництва ЗАФО. Тут з'явиться безліч нових робочих місць, розпочнеться будівництво, приїжджатимуть нові працівники, з'являтимуться нові клієнти для кожної сфери економіки, відкриватимуться нові компанії, що забезпечуватимуть попит, зросте кількість населення. Ви вже зробили приблизні оцінки, правильно?

Вона уважно поглянула на мене.

— Думаю, за рік населення зросте до десяти тисяч.

— Ну ось бачите. Що більше людей, то більший попит на контрабанду. Будуть тисячі людей, які захочуть купити наркотики. Тут крутитимуться величезні гроші, а це потягне за собою ріст злочинності. Злочинці захочуть купити зброю. Вони намагатимуться її отримати через систему контрабанди, яка працюватиме на чорному ринку. Якою вам хотілося б бачити Артеміду?

Вона взялася за підборіддя.

— Це досить вагомий аргумент, справді.

— Отже, у вас є моє зізнання — в такий спосіб ви зможете мене контролювати, щоб я поводитися порядно. Так би мовити, система стримувань і противаг.

Вона замислилася — надовго. Чекати було важко. Не зводячи з мене погляду, вона забрала наказ про депортацію і поклала його до

шухляди. Я зітхнула з полегшенням.

— Але у нас досі залишається проблема — як тебе покарати.

Вона похилилася вперед, набрала щось на своєму старовинному комп'ютері і провела пальцем по екрану.

— Тут сказано, що в тебе на балансі залишається 585 966 тагів.

— Так, а що?

— Я думала, Лін заплатила тобі мільйон.

— Але звідки ви?.. Добре, не зважайте. Я нещодавно повернула один борг. А чому це важливо?

— Я думаю, що належить взяти з тебе якусь відплату — можемо назвати це штрафом.

— Що?! На Артеміді немає штрафів!

— Ну, тоді називай це добровільним пожертвуванням у фонд міста.

— Та воно ж зовсім не добровільне.

— Звісно ж, добровільне, — вона відкинулася на спинку крісла. — Ти можеш взяти всі гроші собі — і ми тебе депортуємо.

Ну що ж, все одно це була перемога. Грошей завжди можна заробити, а от коли депортують — назад не повернешся. І вона мала рацію: якщо не покарати мене, то будь-який покидьок зможе вирішити, що здатен зробити те ж саме — і очікувати, що йому за це нічого не буде. Значить, мені треба було змиритися з цим незначним покаранням.

— Добре, скільки?

— П'ятсот п'ятдесят тисяч тагів, мабуть, вистачить.

Я хапнула ротом повітря.

— Ви що, з мене знущаєтеся?

Вона усміхнулася.

— Як ти щойно сказала, мені потрібно, щоб ти стежила за ситуацією з контрабандою. Якщо в тебе буде повно грошей, ти можеш вирішити припинити цим займатися — і де ми тоді опинимося? Краще, щоб ти залишалася голодною.

З погляду логіки, для мене були одні переваги. Тепер у мене буде чиста совість. Та все одно важко було змиритися з тим, що сума на моєму балансі стрімко знизиться — з шести цифр до п'яти.

— До речі, — сказала вона, раптом усміхнувшись. — Дякую, що ти добровільно і безкоштовно погодилася виконувати функції

регуляторного органу, що контролює імпорт до Артеміди. Звичайно ж, ти тепер нестимеш відповідальність за будь-яку небезпечну контрабанду, що потраплятиме до міста — незалежно від того, через кого вона сюди потрапить. Отже, якщо з'являться якісь інші контрабандисти, які почнуть ввозити зброю і наркотики — ти можеш чекати на непросту розмову зі мною.

Я витріщилася перед себе, а вона витріщилася на мене.

— Я очікую, що ти перекажеш гроші до кінця дня.

Від мого самовдоволення не залишилося і сліду. Я підвелася зі стільця і підійшла до дверей. Аж раптом зупинилася, взявшись за ручку.

— Послухайте, а до чого все йде? Коли тут запрацюють компанії з виробництва ZAFO, що буде далі?

— Наступний великий крок — це податки.

— Податки? — незадоволено зітхнула я. — Люди сюди приїжджають якраз через те, що не хочуть платити податків.

— Вони вже платять податки — орендну плату ККК. Ми повинні перейти до приватної власності і моделі збору податків — у такий спосіб фінансовий стан міста буде безпосередньо пов'язаний з розвитком економіки. Але це буде нескоро.

Вона зняла окуляри.

— Це частина життєвого циклу економічної системи. Спочатку — неконтрольований капіталізм, аж поки він не почне заважати розвитку. Далі приходить законодавче регулювання, з'являються правоохоронні органи і податки. Після цього — соціальний захист. Ну а потім — надмірні витрати, внаслідок яких система руйнується.

— Стривайте. Руйнується?

— Так, занепадає. Економіка — це живий організм. Спочатку вона повна сил, потім поступово втрачає гнучкість і відмирає. Потім, через необхідність, люди утворюють економічні системи меншого масштабу — і цикл починається знову. З'являються «новонароджені» економічні системи — такі, якою зараз є Артеміда.

— Ох, все як у житті. Щоб з'являлися дітки — хтось мусить терпіти.

Вона засміялася.

— У нас будуть чудові стосунки, Жасмін.

Я вийшла без подальших коментарів. Не хотілося думати як економіст. Від цього ставало моторошно.

Мені треба було випити пива. Зараз до мене у місті ставилися не найпривітніше. Йдучи коридором, я впіймала на собі кілька неприязних поглядів, але деякі люди, навпаки, піднімали великий палець догори. Вони мене підтримували. Я сподівалася, що з часом ці емоції вщухнуть. Мені не хотілося слави — мені взагалі не хотілося, щоб мене помічали.

Я зайшла до «Гартнелз», не знаючи, чого чекати. Завсідники сиділи на своїх місцях. Був тут і Дейл.

— О, то це ж Джаз, — гукнув Біллі.

І тут несподівано всі «відключилися». Кожен із завсідників намагався переграти інших — вони вдавали, ніби втратили свідомість. Хтось висолопив язика, хтось хропів, смішно посвистуючи на видиху, а хтось розкинувся на підлозі, наче птах.

— Ха-ха, — сказала я. — Дуже смішно.

Я розгадала цей жарт — тому його довелося закінчити. Кожен повернувся до свого звичного тихого споживання алкоголю — лиш де-не-де стиха чувся сміх.

— Привіт, — сказав Дейл. — Оскільки ти мене пробачила, я думаю, тепер ми можемо проводити з тобою скільки завгодно часу.

— Я пробачила тільки тому, що готувалася до смерті. Але дійсно, слово — не горобець.

Біллі налив мені свіжого холодного пива.

— Клієнти проголосували і вирішили, що сьогодні з тебе пиво для всіх. Знаєш, треба ж якось загладити свою провину за те, що ти мало всіх не вбила.

— Справді?

Я окинула бар оком.

— Ну що ж, напевно, доведеться скоритися. Налий усім за мій рахунок.

Біллі налив собі половину пінти і підняв келих у повітря.

— За Джаз, яка врятувала місто!

— За Джаз! — вигукнули завсідники і підняли келихи.

Вони раді були підняти за мене тост — адже я поставила усім пива. Думаю, це був непоганий початок.

— Як твої руки? — запитав Дейл.

— Вони обпечені, всі в пухирях і страшенно болять.

Я відсorbнула пива.

— До речі, дякую за те, що ти врятував мені життя.

— Немає за що. До речі, Санчес також подякуй.

— Ні.

Він знизав плечима і випив ще пива.

— Тайлер дуже за тебе хвилювався.

— Ага.

— Він хотів би тебе побачити. Може, ми б усі троє якось пообідали? За мій рахунок, звісно.

Я хотіла відповісти якоюсь їдкою фразою, але не дозволила собі цього.

— Так, добре, — сказала я.

Очевидно, він не чекав на таку відповідь.

— Справді? Стривай, справді?

— Так, — я поглянула на нього і кивнула. — Так, можемо це зробити.

— Ого, — сказав він. — Чудово. Може, візьмеш із собою того Свободу?

— Свобо? Чому я маю брати його з собою?

— Ну, ви ж тепер разом, правильно? Він явно до тебе нерівно дихає, та й ти, здається, трохи...

— Ні, все не так.

— То ви просто друзі?

— Хм...

Дейл усміхнувся.

— Ясно.

Ми якийсь час пили мовчки. Тоді він сказав:

— Навіть не сумніваюся, що у вас із ним невдовзі все буде.

— Та заткни пельку!

— Ставлю тисячу тагів на те, що вже за місяць ви замутите по повній програмі.

Я витріщилась на нього, а він на мене.

— Ну що? — запитав він.

— Ні, не закладатимусь.

— Ха!

Дорогий Кельвіне!

Вибач, що відповідаю не одразу. Ти, напевно, читав у новинах про витік хлороформу. Тут кажуть, що місто «здрімнуло». Ніхто не помер, ніхто не поранився. Нарешті я можу написати тобі листа і сповістити, що зі мною все добре.

Я цілих три хвилини смажилась на поверхні Місяця без скафандра. Це був порожняк (ой, несподівано вийшов каламбур про вакуум). До того ж усі знають, що ця «дрімота» сталася через мене — і через це в мене виникла ще одна проблема. Я без грошей. Знову. Коротко кажучи, місто забрало в мене всі гроші. Це було покарання за мою нечемну поведінку. На жаль, я не встигла переказати твою частку прибутків за цей місяць, тож буду тобі винна. Даю тобі слово — відплачу, щойно в мене з'являться гроші.

А ще в мене є для тебе завдання. Був тут один чоловік на ім'я Джин Чу (можливо, це псевдонім). Він зараз повертається на Землю. Казав, що він з Гонконгу — напевно, це правда. Він працює на китайську компанію, що займається розробленням матеріалів — не знаю, на яку саме. Його відправили з Артеміди за те, що він тут погано поведився. Він відбув кілька днів тому — напевно, на борту Гордона. Це означає, що в тебе є чотири дні, перш ніж він приїде до ККК. Найми детектива, щоб з'ясувати, де він працює. Нам потрібна назва його компанії. Тому що це, Кельвіне, можливість усього життя. Ця компанія заробить мільярди — я хочу інвестувати в неї якомога більше, і тобі пропоную зробити те ж саме. Більше напишу наступним листом.

Тепер повертаємося до наших звичних справ. Продовжуй надсилати товари. Невдовзі ми збільшимо обсяги контрабанди. Артеміда буде розширюватись, збільшиться кількість мешканців — а значить, у нас буде більше покупців. Ми розбагатіємо, друже, неймовірно розбагатіємо.

А коли це відбудеться — приїжджай у гості. Я тепер добре розумію, наскільки важливі друзі — а ти один із моїх найкращих друзів. Хотілося б зустрітися з тобою особисто. Та й взагалі, хто не хоче приїхати на Артеміду?

Це найкраще містечко в обох світах.

Подяки

Хочу подякувати:

Девідові Фугату, моєму літературному агентові, без якого я й далі писав би свої історії ночами і на вихідних, а потім викладав би їх у мережу.

Джуліану Павіа — моєму редакторові, що завдавав мені клопоту якраз тоді, коли було потрібно.

Усій команді видавництва *Crown* і відділу продажу *Random House*. Дякую вам за сумлінну працю і підтримку. Вас надто багато, щоб назвати тут усіх поіменно, але знайте, що я неймовірно вам вдячний. Приємно, що стільки розумних людей вірять у мою роботу і допомагають донести її світові.

Особлива подяка — Сарі Брейвогель, спеціалісту зі зв'язків з громадськістю. Завдяки її зусиллям мені вдалося не з'їхати з глузду за всі ці роки.

За різноманітні відгуки — а надто ті, що стосувалися труднощів написання книги від імені жінки — дякую Моллі Стерн (редакторові), Анджелін Родрігес (асистентці Джуліан), Джиліан Грін (редакторові у Великій Британії), Ешлі (моїй дівчині), Маваш Сіддікі (подрузі, що допомогла правильно зобразити ісламську культуру), і Дженет Тюер (моїй мамі).

Інформація про видання

УДК 821.111-311.1

ББК 84.7 США

В 26

Переклад з англійської Дмитра Кушніра

Andy Weir

Artemis

Вейр Е.

В 26 Артеміда : Роман / Енді Вейр ; Пер. з англ. Д. Кушніра. — К.
: Видавнича група КМ-БУКС, 2017. — 400 с.

ISBN 978-617-7535-19-4

© Andy Weir, 2017

© Кушнір Д., переклад, 2017

© ТОВ «Видавнича група КМ-БУКС», 2017

ТОВ «Видавнича група КМ-БУКС»

04060, Київ, вул. Олега Ольжича, 27/22, офіс 3

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 5006 від
06.11.2015

info@kmbooks.com.ua

www.kmbooks.com.ua

АВТОР БЕСТСЕЛЕРА
«МАРСІЯНИН» ПОВЕРТАЄТЬСЯ!
ЦЬОГО РАЗУ ВІН ПІДГОТУВАВ
ДЛЯ НАС ТРИЛЕР — ІСТОРІЮ
ПРО ЗЛОЧИННИЙ НАПАД, СКОЄНИЙ
НА МІСЯЦІ В НЕДАЛЕКОМУ МАЙБУТНЬОМУ.

ДЖАЗ БАШАРА — ЗЛОЧИННИЦЯ.

Принаймні, певною мірою. Життя на Артеміді — першому місті на Місяці — легке лише для туристів і мільярдерів-диваків. Тож епізодичну контрабанду безневинних товарів можна не брати до уваги, чи не так? А надто коли тобі треба повернути борг, а зарплатні носія ледь вистачає на оренду житла...

Усе змінюється, коли у Джаз з'являється можливість скоїти ідеальний злочин. Відмовитися важко: їй пропонують за це гарні гроші. Дівчині доводиться здійснити неможливе, але проблеми тільки починаються. З'ясовується, що вона втрутилася у змову, мета якої — встановити контроль над усією Артемідою. І тепер її єдина надія на порятунок — ризикнути ще більше, аніж першого разу.

ISBN 978-617-7535-19-4

9 786177 535194

АВТОР БЕСТСЕЛЕРА «МАРСІАНИН» ПОВЕРТАЄТЬСЯ!
ЦЬОГО РАЗУ ВІН ПІДГОТУВАВ ДЛЯ НАС ТРИЛЕР — ІСТОРІЮ
ПРО ЗЛОЧИННИЙ НАПАД, СКОЄНИЙ НА МІСЯЦІ В
НЕДАЛЕКОМУ МАЙБУТНЬОМУ.

ДЖАЗ БАШАРА — ЗЛОЧИННИЦЯ.

Принаймні, певною мірою. Життя на Артеміді — першому місті на Місяці — легке лише для туристів і мільярдерів-диваків. Тож епізодичну контрабанду безневинних товарів можна не брати до уваги, чи не так? А надто коли тобі треба повернути борг, а зарплатні носія ледь вистачає на оренду житла...

Усе змінюється, коли у Джаз з'являється можливість скоїти ідеальний злочин. Відмовитися важко: їй пропонують за це гарні гроші. Дівчині доводиться здійснити неможливе, але проблеми тільки починаються. З'ясовується, що вона втрутилася у змову, мета якої — встановити контроль над усією Артемідою. І тепер її єдина надія на порятунок — ризикнути ще більше, ніж першого разу.